

Universitätsbibliothek Wuppertal

Xenophontis, Philosophi Et Imperatoris Clarissimi, Qvae Exstant Opera

Xenophon

Francofurti, 1596

Io. Leunclavii notatorum ad Xenophontem liber I

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-331](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-331)

stendemus e Suida) deriuatis, quæ diximus; nimirum in *εὐπειστος*, quum idem significat, quod *εὐπειθής*: in *ἀπειστος*, pro *ἀπειθής*: in *δύσπειστος*, pro *δυσπειθής*: in *ἀπεισέν*, pro *ἀπειθεῖν*. Mox tamen Stephanus in *πειστωπύρος* sibi met ipse contradicit, quum Xenophōtis nostri p. 28, A. *πιστοπύρος* apte mutari posse fatetur in *πικροπύρος*. At cur *πιστοπύρος*, (quod esset *μολλον ὑπνικόν*, secundum Suidam) offensus significato vocis *πιστοπύρος*, non scripsit? cur idem non valebit in hisce nostris, quæ ab eadem origine proficisci ostendimus? Sed adferamus & alia Xenophontis loca, quæ Stephanus non adigit: vt adpareat, quatum lucis accedat ex hac ipsa restitutione scripturæ verioris. Sub finem libri 11 *ἀναβάσεως*, 292, A. hæc verba leguntur: *φοβούμενος μᾶλλον τῷ φαιερός, τὸ ἀπειθαυεῖν πῆς στρατιώταις, ἢ οἱ στρατιώται τὸ ἀπειθεῖν ἐκείνω*. Cuius notum, *ἀπειθεῖν* significationem habere non credendi, vel diffidendi. Ea locum heic habere nequit. At enim, manifestum fuisse, quod Proxenus magis metueret, ne militum odium incurreret: quam metuerent milites, ne ipsi satis obsequerentur ac parerent. Ergo si scribas *τὸ ἀπειθεῖν ἐκείνω*, statim hæc tibi se verior offert sententia. Pertinet huc certe, quod eodem loco, pag. 290, D de Clearcho dicitur, *ὡς πύσειον ἢ Κλεάρχω*: militum animis hoc inferere poterat, vt *Clearcho parendum statuerent*: prorsus vt alibi Xenophon. 389, C. *πύσειον δ, πᾶν κελεύσειν*: & Plato similiter, *οἷς ἀμφοτέρους πύσειον*. In his coëgit inuitabilis necessitas H. Stephanum, vt *πύσειον* scriberet: licet in ceteris pertinax maneat, ne quid semel ab se scriptum mutare videatur, in aliis adeo non comitans. Ego quidem pag. 290, D. non *πύσειον*, pro *ἀπειθεῖν* quod in editionibus ceteris legitur, sed *ἐκ ἀπειθεῖν* scribendum adfero, etiam ipse met hæc negationem *ἐκ*, mihi concedente. Cur autem *πύσειον* admittit, in *ἀπειθεῖν* se difficilem præbet? Solidam heic nobis rationem ostendat, quam puto nullā inueniet. Sed ad priora redeamus. Libro vi eiusdem *ἀναβάσεως*, p. 389, B. legimus, *ὡς ἀπειστωπύρας Λακεδαιμονίους, ὡς ἀνὸς ὄντας*. Si scribes, *ὡς ἀπειστωπύρας Λακεδαιμονίους*, mox se rectus hic offert sensus: *tamquam contumaces aduersus Lacedæmonios. Et improbos*. Etiam manifestior locus est in Symposio p. 888, A. vbi verbo *ἀπειστωπύρας*, pareo, statim opponitur *ἀπειθεῖς, quum non obedivissem, non parvissem*. Quis heic *ἀπειθεῖς* ferat? præsertim in oppositione duorum istorum, *ἀπειθεῖς & ἀπεισέν*. Rutilius in Hipparchico, 957, D. *δυσπειστος* dixit Xenophon immorigeros, quibus aliquid difficulter persuadetur, vt in eo pareant. Quis heic *δυσπειστος* ferat? præsertim quum hoc *δυσπειστος* respiciat ad ea, quæ præcedenti periodo leguntur, *εἰ πᾶσι δίνουσι, si persuasum eis fuerit, vt obediant*. Etiam libro v *ἐκλυτικόν*, 551, D. locus alius exstat, *ὡς μὴ δυνάσθαι ἀπειθεῖν*. Socios, inquit, multare decreuerunt, eo que redigere; vt deinceps contumaces & inobedientes esse non possent. Optime conuenit *ἀπειθεῖν, contumacem esse*; quum *ἀπειθεῖν, diffidere*, prorsus alienum sit, ac ne quidē contumaciæ significationem vlllo modo habere possit. Hæc tamen planissima sint, ac refutari nequeant: tamen addendum, ab aliis quoque notatum, reperiri *ἀπειθεῖν* in significatione *τὸ ἀπειθεῖν*. Suidæ librorū, & Hesychij scripturas vitiatas opponi mihi citra exceptionem non patiar. Quippe sibi non constant, quum Suidas idem *πειστωπύρος* exponat *πειστωπύρος*: & *πειστωπύρος* non solum pro *πειστωπύρος*

accipiat, sed etiā *ὑπνικόν* interpretetur, quod notandum. Scriptum enim *πειστωπύρος* posterius vitiose, pro *πειστος*, quod reuera significat *ὑπνικόν, morigerum, obediens*. Vnde scilicet illa reliqua sunt, *ἀπειστος, εὐπειστος, δύσπειστος*. Omitto *πειστωπύρος* λόγος Platonis, *πειστωπύρος* Euripidis. Originis eiusdem hæc esse omnia, negari nequit. Itidem *δυσπειστος, εὐπειστος, & εὐμολοπιεστος*, scripta legimus apud Aristotelem libro vi de moribus ad Nicomachum, Petro Victorio lectionem hanc de libris vetustis adferente; cuius viri fidem H. Stephanus, opinor, suspectam non habebit. Dicamus igitur tandem Stephano, *πειστωπύρος ἀνάλγη*. Sin contradicit obstinate, more suo faciet; vt plus aliis scire videatur & habere, quod omnibus opponat. Fortassis etiam persuadere nobis volet, scribendum *μῆδεν & πῆδεν, non πῆδεν & πῆδεν*: quum Memorabiliū 111, 780, B. *μῆδεν* quater scribat ex Stobæo in adnotationibus suis, iterum publicatis. Et aliud eadem pagina 780. in Notis meis indicatum de *πειστωπύρος*. Ego quidem tot rationibus, & lectionum incorruptarum auctoritate fretus, licet vbiq; toto Xenophonte voces vitiatas excludere textu potuissem: tamen adhuc *εἰπέω* malui, contentus adnotatione restitutarum ad margines, donec de aliorum ad sensu cognouerō.

7, D. pro *οἱ δὲ ἀνὸς πῆς ἐφῆλοισ*, legit Philadelphus *οἱ δὲ ἀνὸς*, quod equidem probo. Nam idem infra quoque videbimus occurrere, pag. 74, B.

* 8, A. *ὀλίγω πλεόν*, adscripteram margini lubricationis secundæ *ὀλίγω πλεόνων*.

Ibidem, D. Græci libri habent *ὄσον*, pro quo Philadelphus *ὄσον* legit: quippe qui verterit, *quantum*.

* Ibidem. In omnibus libris Xenophontis *ἐπιθύρας* legitur, ac nihilominus hæc reddens Latine Camerarius, *in venatione* dixit. Hoc vero factum ex *ἐπιθύρας*. Atqui Cyrus hoc tempore necdum vllas apud Medos venationes viderat, necdum homines in venationibus. Et sequitur deinceps narrationes de iis, quæ Cyrus in venationibus & viderit, & ipse met egerit. Alterum illud *ἐπιθύρας*, vel reddendum ad portas, vel ad portam potius. Et omnino portam accipio, more orientalium, pro aula; quæ Persis, Tataris, Turcis, Capidicitur, hoc est, porta; sicut & Laonicus Chalcocandiles hoc Capi (quod quidem & Vngari habent in vsu, Capu Gallice pronuntiantes) reddens in historia sua Turcica, cuius exemplar Græcum habeo, *θύρας βασιλέως* dixit, quo Capi Sultanum, siue portam Osmaneam intelligit; prorsus vt etiam Xenophon nominavit *θύρας Κυαξάρους*, libro de institutione Cyri 11, p. 56, D. *ὡς ἀφικοντο ἐπὶ τῆς Κυαξάρους θύρας, ubi perventum ad Cyaxaris portam*: item libro 111, p. 78, C. *παρῆναι ἐπὶ τῆς Κυαξάρους θύρας, ad portam Cyaxaris præsto esse*; ac paulo post simpliciter, *παρῆναι ἐπὶ τῆς θύρας, ad portam aderant*: quibus in locis ipsa regia portæ nomen habere videtur. Contedere tamen cum quoquam rixoso nolim, qui portam heic, vel portas regie, non ipsam regiam intelligi velit: exceptis aliquibus locis, vt illo libri 1 v, pag. 104, D. quo dicitur, *ἐπὶ θύρας οὐδὲς ἦκε, quum ad Cyaxaris portam nemo veniret*. Erat enim tunc rex Cyaxares in castris, longe a regia Medorum: nec porta tamen illinc aberat, hoc est, aula vel comitatus regius. Heic igitur alia porta nequit intelligi, quam Perfarum,

πειστωπύρος

ἀπειθεῖν

θύρας βασιλέως
Portarum
Capi Sultanum.
Capu.

Turco-

1014
Turcorum
sona pri
grat, ex
emplar
Cyri v.
rutilius
nariam
cipiend
cretum
est, ad
Chrysi
nā n
ftri curi
9, E.
moria
Phileph
trem m
* 10,
secunda
nuit p
Hoc edi
pit.
* 11,
Id Cam
vt quib
tibus de
recitare
liud, qu
Stephan
p. 787, I
Suda, q
Suda, no
comeden
quum no
verba, n
lacrum
tandi mo
que cess
queretur
cit, Suda
desinet: l
cessabit
libro 111
inquit, a
nor, illa
metu: se
tate, Pri
* 11, C
in libris
Ibidem
phum pr
ini ter
ret. Ac f
manu ex
cedentis
teras hab
mutilatu
inleant
uz, ostē
eadem ca
xar repol
n sic plac
recipere
fecit, pr
rum exen
re videret
14, A. I

Turcorum, & aliorum orientalium; qua cum persona principis in loca quavis, etiam in castra migrat, extra regie structuras. Simile quoddam exemplum reperitur in fine libri de institutione Cyri v, pag. 147, D. & initio libri v i, ubi portarum in castris. De porta denique, regiam ordinariam significante, sunt hæc initio libri v i i i accipienda: *ἔδοξε τῶν ἀρχόντων ἀεὶ παρέναι ὅτι θύρας, decretum fuit, ut viri honorati semper ad portam, id est, ad regiam, præsto essent.* Id enim paullo ante Chryfantas verbis notioribus dixerat, *παράμην ἐπιπέδῃ τοῦ ἄρχοντος, præsto simus ad hanc magistratus nostri curiam, siue pratorium.*

9, E. In Græcis exemplaribus legitur, *ὅτι μου ἤ μητέρα λιμαῖς*, quod matrem meam colis; pro quo Philelphus legit, *ὅτι μη πτω πατέρα λιμαῖς*, quod patrem meum colis.

* 10, C. Notaram ad marginem lucubratione secunda, quam xv i i i annis H. Stephanus detinuit, pro *ἀρῶσαντες ἐπ' αὐτῷ*, legendum *ἀπ' αὐτῷ*. Hoc editione sua posteriore in textum ille recepit.

* 11, A. Dicit de patre suo Cyrus, *διψῶν πίνεται.* Id Camerarius ita reddidit, *Cessat cum siti:* credo, ut quibusdam gratificaretur, qui nobis adulescentibus de illo suo, *Sitiens desinit*, prolixas orationes recitare solebant. Atqui *διψῶν πίνεται*, nihil est aliud, quam, *sitire desinit*, uti recte monuit Hen. Stephanus, & aliunde paret. Memorabilem i i i. p. 787, D. debere dicit illum Socrates *παύσασθαι ἐδίψων*, qui iucunde vesci velit. Heic *παύσασθαι ἐδίψων*, non est qui comedens desinit, sed potius, qui comedere desinit. Refutat se ipsum Camerarius, quum non multo post, 13, C. illa Xenophontis verba, *οὐδέ κλάων ποτὲ ἐπαύετο*, recte reddidit, *Neg, lacrumari umquam cessavit.* Si priorem interpretandi modum sequi voluisset, dicendum erat, *Neg, que cessavit umquam cum lacrimis.* At quis ita loqueretur? Sic quum in Hipparchico p. 956, A. dicit, *βαδίζων οὐ ποτε ὄϊστος παύσεται, ingredi equus non desinet:* haud facile quisquam reddet, *Equus non cessabit cum ingressu:* & propius ab hoc loco infra, libro i i i i *παύσεται* pag. 106, C. de Cyaxare Cyrus inquit, *ἄριστος μὲν παύσεται φρονιμῶν:* nullus, opinor, illa sic interpretaretur, *Primum cessabit cum metu:* sed simpliciter ex sermonis Græci proprietate, *Primum metuere desinet.*

* 11, C. Philelphus legit *πρώτους ἐπιθυμίας*, quum in libris editis habeamus *πρώτους.*

Ibidem, E. Non dubium est, rectius Philelphum pro *ἐπιπέδῃ* legit, *ἐπιπέδῃ* *πᾶσι*. Nam *ἐπιπέδῃ* sæpius ita mutilatum deinceps etiam occurret. Ac frequentes sunt eiusmodi mutilationes in manu exaratis, ubi præsertim vltima vocis præcedentis syllaba cum prima sequentis eadem litteras habet, ut in Casario meo *διλωκεῖσθαι* legitur, mutilatum ex *διλωκεῖσθαι*. Et infra, libro v i i *ἑλληνικῶν*, p. 636, B. C. ubi antea legebatur *καρτερώπρον*, οἱ πελλωεῖς ἢ ἢ Λακεδαιμονίων συμμαχίας, eadem causa motus, οἱ πελλωεῖς εἰς πτω Λακ. συμμαχίας reposui. Stephano quidem heic illud *ἐπιπέδῃ* sic placuit, ut a me monitus id etiam in textum recipere non dubitarit. Idem & altero ἑλλω. loco fecit, prætexens interim secunda editione veterum exemplarium auctoritatem, ne id a me haberet videretur.

14, A. Legitur in omnibus, *πᾶσι* *ἄριστος*, *ἐπιπέδῃ*.

A *πᾶσι* *ἄριστος* *ἄριστος* *ἄριστος*, excepta H. Stephani lectione varia, loco *ἄριστος*: reponente *ἄριστος*: quæ quidem nullius est momenti. Ego primum aio, non *πᾶσι* *ἄριστος* scribendum, sed *πᾶσι* *ἄριστος*, quod illi *πᾶσι* *ἄριστος*, recte respondet; *πᾶσι* *ἄριστος*, *πᾶσι* *ἄριστος*. Deinde dico *ἄριστος*, loco suo temere motum, eidem restitui debere hoc modo: *πᾶσι* *ἄριστος* *ἄριστος*, *ἐπιπέδῃ* *ἄριστος*. Ita scripsisse Xenophontem non dubito. Et plura transpositionum eiusmodi exempla deinceps suis indicatuti locis sumus.

B 18, C. Pro *οὐ ποτε ὄϊστος* placuit mihi ex coniectura Guil. Canteri nostri, restituere potius *ὄϊστος*. Nam alterum illud *ὄϊστος* heic locum habere nequit. * Hæc olim heic a me notata, cum versione tali: *Quod ante hac ei permissum nunquam fuerat. usque adeo cupiebat us armis instrui, que sunt ad corpus animi paraverat.* Sed iam neque mutatum *ὄϊστος* in *ὄϊστος* placet, neque indicata versio; sed illa pristina, *οὐ ποτε ὄϊστος. οὐ ποτε ὄϊστος* *αὐτῷ* *ἐπιπέδῃ*.

C *παύσεται.* (Sic enim distincta leguntur in editione Stephani utraque) hoc modo scribenda dico: *οὐ ποτε ὄϊστος οὐ ποτε, ὡς ἐπιπέδῃ, αὐτῷ ἐπιπέδῃ.* Quo nimirum *ὡς* perierit ob similitudinem cum vltima syllaba præcedentis *οὐ ποτε*, prorsus ut ostensum paullo ante in *ἐπιπέδῃ* *πᾶσι*. Atque horum recta iam sententia est, *Nondum fore putans, ut iis, pro desiderio suo, indueretur.* Hen. Stephani coniecturae posteriores hoc loco fluctuant, & illa mutatio lectionis *οὐ ποτε ὄϊστος*, in *ὡς ὄϊστος ὄϊστος*, aut *ὄϊστος ὄϊστος*, prorsus inepta est, & ingenio indigna tam subtili, quod in cerebro, non in calcibus locum suum habere vult.

19, A. Philelphus pro *ἰσχυρῶν τε καὶ ἀδύτων* legit *ἰσχυρῶν τε καὶ ἀδύτων*, rectius, ut opinor. * Equidem sic etiam verti, aliis verba scripturæ prioris exprimentibus, inter quos & Camerarius est, Henricus autem Stephanus sequendam ait Philelphi lectionem. Ne tamen eam ex indicatione mea cognovisse videatur, addit in alio etiam, quam Philelphi, exemplari eam inueniri; fortassis occulte meum librum intelligens, post editionem primam inspectum. Nam in iis exemplaribus, quibus ad editionem primam utebatur, nihil tale inuenerat.

* 29, B. Heic e textu & margine simul in hunc modum redintegrandæ lectio, *πᾶσι ὄϊστος ὄϊστος* *καρτερώπρον*. Et talem scripturam ego in conversione sequutus sum.

30, B. Adnotavit hoc loco Brodæus aliam lectionem, fortasse non incommodam, ut mihi visa est: *πᾶσι ὄϊστος ὄϊστος ὄϊστος, καὶ ἀδύτων ὄϊστος ὄϊστος, καὶ ἀδύτων ὄϊστος ὄϊστος.*

* 31, E. Pro *ἀνισχυρῶν* habet liber Budensis, quo Camerarius usus est, *ἀνισχυρῶν*. Quid si Xenophon dixerit *ἀνισχυρῶν*; quod glossario veteri exponitur, magis efficax.

* 32, D. pro *καρτερώπρον* rectius scribi puto *καρτερώπρον*. Et *καρτερώπρον* glossario veteri Cyrilliano est tolerans. Sic etiam Xenophon in primo Memorabilium, p. 711, D. hoc usus est, *καρτερώπρον*.

* 33, B. Quod in editionib. nostris legitur *πλεονεκτήν ἢ πλεονεκτήν*, scriptum est paullo aliter in libro Budensi, quo Camerarium usum diximus, hoc nimirum modo: *πλεονεκτήν* (scilicet ἢ), reperendo ex superioribus *πλεονεκτήν*, quod Camerarius idem

vertit interceptorem commodorum hostilium. H. Stephanus ambigue scribit, *πλεονεκτω* in quodam libro legi, ut existiment imprudentes, apud ipsum esse quoddam exemplar, in quo sic legatur. Cur enim alioqui nō dicebat, in libro Camerarij?

34, A. Hisce verbis, *ὅς ἐδίδακκεν ἀπὸ τῶν παίδων πῶς πειρασώμεθα, ὡς αὐτὸν καὶ σὺ κελεύεις, . . . μὴ ψεύδεσθαι, καὶ ψεύδεσθαι*, notas punctorum inserui, quæ nonnihil deesse significarent. Arbitror autem sic Xenophontem scripsisse: *πῶς πειρασώμεθα (cum interiectis) καὶ ἀδύνατον καὶ μὴ ψεύδεσθαι, καὶ ψεύδεσθαι*.

* Laudat H. Stephanus, sed ne nihil sit, quod non improbet, quodque non solus ipse perspexisse videatur; ait, nolle se post *ἀδύνατον* poni voculam *καὶ* copulantem. Belle vero, qui non animaduertit, in sequentibus etiam ter repetitam, quum inquit Xenophon, *καὶ μὴ ἐξαπατῶν, ἐξαπατῶν καὶ μὴ διαβάλλων, καὶ διαβάλλων καὶ μὴ πλεονεκτῶν, καὶ πλεονεκτῶν*. Cur igitur & ista, *καὶ μὴ ψεύδεσθαι, καὶ ψεύδεσθαι*, non ita scribenda? Vide censoris nostri subtilitatem.

Ibidem, C. Habent omnes editiones, etiam H. Stephani prior, *ἐχέτω οὐδὲν ἐκ τῶν φητέων*, pro qua voce vltima, restituenda est alia; nimirum *ρήτρα*.

ρήτρα, lex, editum.

Quid ea significet, ostendet tibi Xenophon ipse, pag. 391, B. & Plutarchus in Lycurgi vita. * His a me priori editione notatis, & voce *ρήτρα* margini adscripta, quam H. Stephanus, ut dictum, prius reponendam nō animaduertit: astute postea dissimulato is nomine meo, qui de hac monueram, altera sua editione dicit, se vocem *ρήτρα*, quorundam veterum exemplarium fide nitentem, in textum haud dubitanter recipere: *φήτρα* ne quidem in marginem recepta, ceu digna, quæ explodatur. Vide vanitatē hominis, qui ab aliis indicata, quum aliter malitiosa fraude sibi vindicare non auderet, verustis in lib. se reperisse fingit; in quibus tamen illa non inuenerat, quum editionem primam formaret. Quandoquidem vero in iis hæc ausus est facere, quæ iam publicata fuerant: quid eum non tentaturum fuisse dicemus in non editis ad Xenophontē lucubrationibus meis supprimendis, quas ut publicaret, a me gratis acceptas annos totos xvi retinuit; numquam profecto redditurus, nisi Prætor Francofurtensis, apud quem iure liber tandem reposcebatur, & maioris multæ metus, & amicorum voces, infamiā vitandam monentium, ad restitutionem eum compulissent?

* 35, B. Quod a me factum in Dione Cassio, libro historiae Romanae xxvii, ut pro *εὐχρότερος* scribendum monerem *εὐχρωτότερος*: idem heic faciendum dico, ut pro *εὐχρωάτης*, præponatur *εὐχρωπάτης*: quo vsus est etiam libro vii παίδας, 196, B. in his verbis Xenophon: *ἕδε μοι εὐχρωπῶν εὐχρωτότεροι*. Quibus iam notatis, adlata H. Stephani secunda editio mihi ostendit, ab ipso quoq; idem hoc obseruatum.

* Ibidem, C. In his, *διώξαι παειδόντες ἑαυτὸς*, testatur Camerarius *διωξόντες* habuisse librum Budensem. Id retinere visum interpretando.

* 37, B. In his, *πολλοὶ μὲν γὰρ ἠδὲ πολλὰς ἐπεισαν*, suspectum nonnullis est illud *πολλὰς*, pro quo notatum vides in margine *πολλοὶ*. Et retineri quidem id potest, tamen verius arbitror, scripsisse Xenophontem *πολλοὺς*. Solent autem Græci per abbreviaturam hoc ita scribere, *πολλῶς*, de quo quum perisset illud *ς* in fine, quod reliquum erat *πολλῶς* in *πολλῶς* mutatum fuit. Habes exemplum simile dein-

A ceps in notis ad pag. 520, C. vbi *πλεῖς* reperitur ex *πλεῖσι* corruptum.

AD LIBRUM II DE INSTITVTIONE CYRI.

Pag. 39, D. Legitur in exēplaribus editis prius, *ὀλιγοὺς νομίσεις* (προσὸν *ἔ*), profus nullo cum vestigio voculae negantis *οὐκ*, quam editio H. Stephani ante *ὀλιγοὺς* habet. Eandem & Philēphus interpretationi suæ inseruit, nisi forte corrupti libri sint, ac pro *Non*, scripserit ipse *Num*: quod quidem mihi consentaneum vero videtur. Nam ea sententia plana est. Miratur enim Cyaxares, Cyrum ad Medorum Armeniorumque copias, non etiam Persicas adiicere. Quapropter subiicit interrogando: Quid ergo Cyre? tune tam exiguas arbitraris esse copias Persicas, quas ipse te aiebas adducere, ut illæ nostrarum numerum non adaugeant? * Henricus autem Stephanus, editione iterata, negationem omisit; excusans vitium prioris, quod idem & in Aldina fuerit. Addit, ab aliis existimatum se nullius libri auctoritate niti, quum tamen editionem Aldinam sequutus sit; quasi ad errantis defensionem sufficiat, erroris habere ducem. Vfus & ipse sum editione Aldina, licet hanc ignoratam in Germania fuisse scribat impudentia sibi familiari: sed ita sum vsus, ut illa non imitarer, quæ in ea corrupta videbam.

43, B. Quod heic legitur vocabulum *πιπιδάρχοι*, & infra *πιπιδος*, arbitror esse vitiosa. Nam Æolica sunt, ut Hesychius testatur. Pollux vero *πιπιδας* & *πιπιδάρχοι* vocat. Nec est vero simile, Xenophontem quidquam Æolicum vsurpare voluisse, quum præsertim dixisset antea *πιπιδας*, pagina præcedenti 42, E. * Hæc editione priori. Nunc autem in ea sententia sum; ut esse Xenophontea statuam *πιπιδας*, & *πιπιδάρχοι*. Sic enim scriptum in textu Xenophontis reperi libro vii historiæ Græcarum, pag. 625, D. *ἀφ' ἑκάστης ἑπὶ πιπιδας*. vbi lectio marginis *πιπιδος*, mihi quidē tanti non est, ut eā scripturæ textus integriori præferēdam existimare debeam. Pollucem vero, quū *πιπιδας* scripsit, & *πιπιδάρχοι*, cōmunem Græcorum dialectum in hoc sequutum puto.

Quod autem subiicitur heic vocabulum *δεκάρχοι*, itidem corruptum arbitror. Licet enim & *δεκάρχοι*, & *δεκάδεκαρχοι*, apud Hesychium quoque reperiantur: tamen editioni huius fidem habendam vix puto, partim quod ubiq; corruptissime sit excusus, partim quod iisdem locis & *δεκάδεκαρχοι*, & *δεκάδεκαρχοι*, itemque *δεκάδεκαρχοι*, & *δεκάρχοι*, scribantur. Immo etiam *δεκάδεκαρχοι* exponit *ἑπὶ δεκάδων ἡγεμόνας*, quod ex *δεκάδεκαρχοι* multo magis corruptum esse, quiuis perspicit. * Deniq; discrimen inter hæc eiusmodi statuo, ut *δεκάρχοι* intelligamus esse principes decemuirios, quemadmodum *πτελάρχοι* sunt Dionii Cassio & aliis principes triumuiri, *ἑπτάρχοι* nobis principes septemuiri. de quibus sane decemuiris nihil heic apud Xenophontem agitur. *Δεκάδεκαρχοι* autem accipiemus, sicut Hesychius loquitur, *ἑπὶ δεκάδων ἡγεμόνας*, decuriarum duces; hoc est, decuriarum principes, siue præfectos, qui huc pertinent. Et hæc opinio mea confirmatur isto Hipparchici Xenophontei loco, p. 962, A. quo *δεκάδεκαρχοι*, & *δεκάδεκαρχοι*, & *πιπιδάρχοι* legimus.

Ibidem,

1018
Ibidem
adiectum ad
perius expo
m. adscrip
tum videm
m. d. x. s. s.
m. recedere
44, B. S
tionem hu
m. s. s. N
voci s. s. s.
dam censu
mutari s. s. i
cum facere
eum si quid
num vel fa
tempore p
bus meis, s
reperit in
ruendis an
ciarar, man
animaduert
est nono lib
mere sine l
se quarenti
nophontis
tionem alte
regis Henr
mensium s
tibus illis,
secundam p
gomenis p
persequutu
more dissin
ase libros X
tatos dica
Xenophon
men opera
Ibidem,
s. s. s. ab
nus a Xen
tum quod e
tis reperra
deficere S
sertim qu
hil adicien
reperit iis
tantam m
Quia tam
non inuen
tione secu
busdam
* 49, C
arbitror se
s. s. s. O
yo, B. l
s. s. s. s.
defectum
s. s. s. ad
teler est. s
curus) s
nus reddi
tus) impre
pe cur an
s. s. & co
m. Ego q

* Ibidem, C. pro *εὐφαινοντα ἐπισητάται*, vides A adiectum ad marginem *ἐπισητάται*, de causis superius expositis. Editione quidem priori *ἐπισητάται* adscriptam, sicut non multo ante loquutum videmus Xenophontem, *εὐφαινοντα ἐπισητάται* sed reuera mihi longius hoc ab *ἐπισητάται* recedere videtur.

44, B. Simplificissimam puto viam ad emendationem huius loci, si pro vitiatō *περὶ*, legamus *περὶ*. Nam hoc modo non erit ingrata repetitio vocis *περὶ*, quam H. Stephanus heic reponendam censuit, quum insuaue quiddam habeat, & mutari *ἐν* in *ἐν*, non erit opus. Præterea mecum facere Philelphus videtur, qui vertit: *Agere eum si quid oporteret.* * Henticum verò Stephanum vel factum esse magis oculatum oportet a tempore prioris editionis, qui lectis cogitationibus meis, statim velut accedente oculis noua luce, repererit in manu scriptis a me notata, quibus eruendis antea se tantopere suis in notis excruciarat, manu scriptorum opem præ cæcitate non animaduertens: vel cottidie locupletari necesse est nouo librorum veterum thesauro, de quo promere sine labore possit, quidquid aliis laboriose quarentibus tandem ad animum accidit. Xenophontis quidem exemplaria, quibus ad editionem alteram vsus est, credo nantum in aula regis Henrici Gallo-Poloni, quum illic toto x v mensium spatio hæreret: quantumuis in elegantibus illis, & arte aulica compositis ad editionem secundam prolegomenis, quibus nihil ex prolegomenis prioribus adigit, sed alia potius omnia persequutus est, non solum tale quid aulicorum more dissimulet, sed etiam totis illis x v mensibus a se libros Xenophoreos ne quidem a limine salutato dicat, & nescio quid de quadam inrer se atq; Xenophontem similitate oborta narret, cuius tamen opera mox a reditu editione iterata excudit.

Ibidem, D. In contextum hæc verba, *καὶ δεκάδα ἄλλω*, ab aliis omiſsa, recepi: partim quod hæcenus a Xenophonte hic ordo sit obseruatus, partim quod ea Philelphus etiam, suis in libris Græcis reperrâ, sit interpretatus. * Mirum, heic nos deficere Stephani nostri exemplaria vetusta, præfertim quum hæc a me notata repetat, de suo nihil adiciens; nisi quod Camerarium ait testari de repertis iisdem in libro veteri suo, quamuis hic tantam manu exaratorum copiam non habebat. Quia tamen Stephanus suis in exemplaribus hæc non inuenit, hæud isto dignatus est honore, vt editione secunda in contextu reciperet, licet aliis quibusdam meis hæc gratiam fecerit.

* 49, C. pro *ποιούτους ἀνθρώπους, οἳ καὶ τὴν οὐδὲ λέγει*, arbitror scribendum; *ποιούτους ἀνθρώπους, οἳ οὐδὲ λέγει*. Ortum ex abbreviatura mendum.

50, B. In his verbis, *ἅτε γὰρ ἄρμα δὴ πρὸς τὰ γένοιτ' αὖ, βραχέων ἰππων ἐόντων, οὔτε δίκαιον, ἀδικῶν σιωπέουμένων*. notas punctorum inserendas duxi, quæ defectum indicarent. Omnes autem interpretes *δίκαιον* ad *ἄρμα* referunt, ac vertunt: *Neque currus celer est, si tardis utatur equis, neque iustus, (scilicet currus) si iniuncti sint iniusti.* Nam quod Camerarius reddidit, *Neque probe instructus, (scilicet currus) improbus*: eamdem habet absurditatem. Quippe currum probe instructum vertit ex *ἄρμα δίκαιον*, & equos improbos facit ex *ἀδικῶν σιωπέουμένων*. Ego quum deesse vocabulum ante *δίκαιον* non

dubitarem, notam adposui, ceu dictum. Quid est enim *δίκαιον ἄρμα*, currus iustus? quis hoc modo loquutus est vniquam? Quodnam vero vocabulum desit, statuere necdum possum. Putaui aliquando *σάπυμα* posse restitui, quemadmodum alibi *ἀλλήθινον σάπυμα* dixit Xenophon; sed diligenter intuenti locum, similia videntur heic tria poni a Xenophonte: primum a curru, alterum a quod ignoramus, tertium a familia. Putabat Camerarius noster reponi posse, *ἅτε σιωπέου δίκαιον*: quod ipsum quoque nec recipere possum, nec reicere; quamquam ter omnino *σιωπέου* voce Xenophontem vsus sciam. Hactenus editione dicta priori. * Quum autem post annum vigesimum quintum hæc ad istam editionem secundam recenserem, deprehendi veram esse coniecturam meam de amissione vocis *σάπυμα*, quæ reponi suo loco debet; vt intelligatur, exercitum non posse iustum esse, in quo cum aliis iuncti sint iniusti & improbi. Si quis autem ex me quaerat, quem Xenophon exercitum iustum vocet: respondebo, *δίκαιον σάπυμα* prorsus id esse, quod præcedenti pag. literâ D. dixerat *ἐνεργῶν καὶ πειθόμενον σάπυμα*, exercitum nauum & obœdientem. Hæc enim reabsè militum iusticia est. Et ex his ipsis verbis colligimus, *σάπυμα* vocem illam esse, quæ heic a librariis omiſsa, locum mutilum reddiderit. Paulo etiam post obseruandum, in familia dici a Xenophonte *οἰκέτας ἀδικούς*, domesticos siue seruos iniustos; vt heic exercitum iustum, & milites iniustos. Et quid *σάπυμα δίκαιον, exercitum iustum*, dici miremur? quum in 1111 Memorabilem, 804, B. etiam bouem & equum dicat aliquos polliceri se *δίκαιους ποιήσασθαι*, iustos effecturos; nimirum ad operas suas idoneos.

* 50, E. In his verbis, *ποιῶν πότε σε ἔργω, αἰήρ οὐ πρὸς αἰήρηται*; scribendum huius *αἰήρηται* loco potius *αἰήρηται*. Id vero verbum esse Xenophonticum, ex illis patet initio libri *παρθερίας* primi, *τὴν παρθερίαν αἰήρηται*. pag. 13, B. vbi scoliōn adiectum *αἰήρηται* exponit *αἰήρηται*, quod pro varia lectione nobis H. Stephanus illic obtrusit, vt ostensum. Heic quidem *αἰήρηται* similiter exponendum *αἰήρηται*. Quæ autem editione posteriori de interpretatione huius *αἰήρηται* se scripsit idem Stephanus; Philelphum reprehendens; dum interpretandum docet *αἰήρηται* se, *te demeritis est*, aut *in sui amorem te allexit*, vel *pellexit*, aut *te cepit*: numquam ille censor interpretum protulisset, si de hac vera lectione cogitasset, aut in suis eâ vetustis libris inuenisset.

F 55, A. pro *ὅτι πρὸς ἀριστῶν*, vt hæcenus legebatur, restitui *ὅτι πρὸς ἀριστεῖς*, sensu manifesto. Quippe nulla fit heic vellaua, vel dextra mentio; sed paullo post *δειπνῶν*: & more poetarum hæc voces, *ἀριστῶν* ac *δειπνῶν*, sæpe inter se confunduntur; vt ex Helychio, Athenæo, Eustathio potest intelligi, ad quos te remitto. Præterea dicendum fuerat non *ἐπ' ἀριστῶν*, sed *ἐπ' ἀριστεῖς*, scilicet *μέρη*: sicut *ὅτι δέξια, ὅτι δαπέδα*.

Ibidem, B. Placet tum H. Stephano, tum Brodæo, pro *ἰόντων* reponere *ἰέναι*: quod quidem etiam rationi est consentaneum. Sed H. Stephanus addit, post *ἰέναι* legendum, *τῶν εἰς ἡμῶν πρὸς τὸν λόγον*: vt scilicet ex duobus his, *ἰέναι τῶν*, vnum illud *ἰόντων* librarius fecisse videatur. Quid si multo commodius, & non maiori mutatione facta legamus, *καὶ ἀρχαίλας αὖ* (id enim *αὖ* pro *δύο* se reperisse dicit

Camerarius in manu exaratis εἰς ἕνα λέγει, οὐτως εἰς- ἦν, cum ceteris. Idem certe vocabulum paullo ante corrupte legi, vterque testatur, Philelphi etiam versione consentiente, in his verbis: οὐτοι δὲ οἱ πεμπάδαρχοι, pro ἕτω δὲ οἱ πεμπάδαρχοι.

Ibidem, D. pro λοχαγῶν lego λόχων, in quomecum etiam Philelphus facit. * Hen. autem Stephanus etiam λοχαγῶν e contextu reiecit editione secunda, & λόχων reposuit, non auctore Leunclauio, sed adficiente aliquo (sicut ait ipse) veteri exemplari, nimirum versionis Philelphi, quam Leunclavius prior allegauerat.

* 56, C. Quum xxxci Perfarum in exercitu Cyri fuerint, & hos omnes tunc lustratos instructosque fuisse, paullo ante memoretur: necesse erit heic pro ὅτι διακοσίων, ad ducentos, scribi ὅτι διακοσίων, ad trecentos: quū centies ducenti, sint xxxci dumtaxat; ceteris vero trecenti, xxxci, qui numerus integer huius exercitus erat.

* 59, E. Reddidi verba nostra lectionis hac, Ἐπὶ πληθὺς ἦν πεζῶν καὶ ἦν ἰσπίτων ὄρμησιν, ὡς ἐπὶ πόντις τὰ θηλα ἕλκυσσεν. Libri vero Budensis hanc lectionem Camerarius adfert, καὶ πὺ πληθὺς ἦν πεζῶν καὶ ἦν ἰσπίτων ὄρμησιν, ὡς ἐπὶ πόντις τὰ θηλα ἕλκυσσεν. Adducitur hic locus a Suida, qui ὄρμησιν interpretatur ἐπερύνου. De quo equidem colligo, verbum illud ὄρμησιν, quod in nostris editionibus reperitur, esse glossam insolentioris illius verbi ὄρμησιν: ita tamen, vt scribatur ὄρμησιν, non ὄρμησιν. Hæc glossa Xenophonteum illud verbum antiquum ὄρμησιν per librarium inscitiam loco suo depulit, & in textum iure nullo irrepit. Camerarianæ vero lectionis huius, & veræ, sensus hic est, *Prote- debat equitum pedumque multitudo ante Cyrum, ut adgrediendo feras excitarent.* Et ὄρμησιν Theocrito series est procedentium in aruo messorum.

ὄρμησιν, a verbo insolenti.

* 61, D. pro ἔχων ἀπίης καὶ τὸ δασυδόν, Ἐπὶ σφαιρῶν, legitur in libro Budensi, ἔχων οἰσὺς τὸ δασυδόν. Sic infra, pag. 64, A. iterum loquitur Xenophon, δασυδόν οἰσῶν.

AD LIBRVM III DE INSTITVTIONE CYRI.

PAG. 66, A. Quum locum hunc, ὡς ἐπὶ πόντις ἐφθα- ἔαι ἐλθὼν, diligenter intuerer; non potui non animaduertere, vocem ἐπὶ πόντις heic γησιῶς non poni. Nam eleganter Græce dicitur, ἐφθασσας ἐλθὼν, πρὶν ἢ πόντον ἢ δασυδόν ἀφροίωξ. Id vero πρὶν, non tantumdem valet, ac ἐπὶ πόντις: nec ἐπὶ πόντις vero simile est, factum ex πρὶν. Quapropter inspecta Philelphi versione, deprehendi multo rectius perscriptum in libris ipsius fuisse, ὡς ἐπὶ πόντις ἐφθασσας ἐλθὼν. Nam is vertit, *A loco longe distanti.* Nimirum auget facti celeritatem, quod Cyrus & procul distans e locis, & magnis cum copiis adueniens, prius Armenium oppressisset; quam ille vel suas copias coegisset, vel τὸς ἀμφ' αὐτ', (sic enim postea loquitur) sibi proximos.

* Ibid. C. pro οἰσῶν ἢ (cum interiectis) μῆλον καὶ τὰ δουλοῦσιν ἀφροίωξ, rectius scribi arbitror, οἰσῶν ἢ μῆλον καὶ τὰ δουλοῦσιν ἀφροίωξ. Nam verbum καὶ τὰ δουλοῦσιν heic παθητικόν est procul dubio.

68, A. Veriorem lectionem ad marginem adieci, voce δηλονότι, velut alibi quoque, in duas, δηλονότι, diuisa. H. Stephanus me monente recepit in textum.

A *Ibid. D. pro οὐκ ἐμδύνησιν, quod est, *Non neglexit,* (sic enim antea verti, scripturam sequutus vitiosam) repono οὐκ ἐμδύνησιν, non cunctatus, re non extracta. His autem iam ante notatis, inspecto Stephani libro, illum idem notasse vidi.

69, B. Ante vocem τῶτων, puto vel ἴσως vel αἰνῶ deesse; sicut paullo post, litera C. ante αὐτῶ deest præpositio ἴσως, etiam adficiente mihi H. Stephano. * Hac editione prima. Nunc autem arbitrator, potius vtrobique αἰνῶ reponendum, priore

B loco καὶ αἰνῶ τῶτων scribendo, posteriore μὴδὲν αἰνῶ αὐτῶ καὶ αἰνῶ. Facilius enim hoc αἰνῶ perit ita scriptum αἰνῶ τῶτων, quam si scriptum fuisset, ἴσως τῶτων, vel ἴσως αὐτῶ: ac magis idem perspicuum in posteriori αἰνῶ αὐτῶ, ob similitudinem litterarum in αἰνῶ cum proxima vocis αἰνῶ primis litteris tribus, quæ nihil cum ἴσως similitudinis habent, vti nec tertium ἔνεκα, quod H. Stephanus profert. quamquam id etiam aliquin ab elegantia Xenophonis alienum sit, qui nunquam, opinor, scripsisset;

C μὴδὲν ἔνεκα αἰνῶ καὶ αἰνῶ. Fatebitur hoc diligentius expendens vel ipse Stephanus.

Ibidem, E. Hunc locum ita esse impeditum fateor, vt me nequiebam extricare de hisce verbis: ὡς σφραγιστέρας ποιούται τὰς γυναῖκας, præsertim quum in margine viderem ad illud σφραγιστέρας adscriptam aliam ab H. Stephano lectionem αἶμα δεστέρας, cui voci nulla cum σφραγιστέρας est adfinitas. Sum tamen in reddendis his, quum dico, *Quod magis impudicas reddant uxores suas,* Philelphum sequutus; qui Xenophontem scripsisse putauit, ἀσφραγιστέρας (si tamen id perinde Græcum est, vt ἀσφραγιστέρας) ποιούται τὰς γυναῖκας. hoc enim esse videretur, *magis impudicas.*

* His ante annos xxxv propemodum in expositam sententiam notatis, tandem in hac recensione nunc addo, veram verborum hanc esse scripturam, ὡς σφραγιστέρας ποιούται τὰς γυναῖκας, & germanam hanc sententiam, *Quod magis intelligentes reddant uxores suas.* Præcipue tum me, tum alios

E torfit huius vocabuli σφραγιστέρας significatum, quod heic nō est, vt etiam apud Xenophontem alibi, pudicitia; sed intelligentia, sicut & σφραγιστέρας plerumque dicit prudentiam. Ideoque non dubitanter aio σφραγιστέρας declaratum scholio marginis εὔμα δεστέρας, magis dociles, magis politas, magis ciuiles. Mutandum enim illud εὔμα δεστέρας, quod H. Stephanus & Camerarius adnotatum marginibus inuenerunt, in εὔμα δεστέρας. Atque ita nunc sensum perspicuum habemus. Non potui ferre, ait Armentius pater, illum filij magistrum, sed interfeci; non quia filium doctiorem efficeret, sed quia patri debitum amorem, dum filium erudiens sui obseruantem redderet, in se transferret: quemadmodum mariti viros alios cum suis vxoribus familiariter conuersantes non propterea occidunt, quod ex illorum consuetudine coniuges suæ ciuilitatem discant, & politiores fiant; sed quod hac cōuersatione ciuiliore maritis amor debitus præripiatur. Et σφραγιστέρας ἢ εὔμα δεστέρας, non simpliciter interpretor adulteros, vt Camerarius; sed consuetudinem, siue colloquia, siue conuersationem ac familiaritatem cum mulieribus habentes, qua ciuiliores quidem illæ redduntur, sed neglectis maritis, in illos ciuilius secum agentes, amorem omnem transferunt. Idem Camerarius marginis lectionem illam corruptam

αἶμα-

1031
ἀμαρτία
res, senti
notation
pænis ac
pertinet
reddend
pag. 955
μὴδὲν αἰνῶ
Vi quæ
E ad
mirum
tea firm
quum tal
bij loco
non vern
phonē
si hanc
sunt hæc
ter, equo
ligeria.
perimus
πῶλλον
Uquam h
gionum in
heic resp
dium add
liorum &
ti mus h
nec quide
nem loci
tur veram
* 73, D
μὴδὲν αἰνῶ
pturam n
rarius. In
integre
modo re
ne verba
82, E. I
nem marg
Placuit ea
83, B.
ne restit
glossa illi
to posita.
ticis vti X
nuit; in q
stendimus
pro lecti
* 84, D
noster, in
duy scolio
marginer
des ἴσως
tum retul
* Ibid. I
ri, pro ἴσ
dum pleni
que Came
scripturan
significat
facile fieri
Sua omitt
latam mi

ἀμαθιστέως sequens, mulieres reddi dixit indoctiores, sensu prorsus absurdo. Hinc excurret in adnotationibus ad longam commemorationem de pœnis adulterorum apud priscos, quæ huc non pertinet. Peccant vero in hoc vocabulo σάφρων reddendo sapius interpretes. ut in Hipparchico pag. 955, E. hæc verba Camerarius, πωλεῖν τοῖς μέγαν παρρησίαν, καὶ ἰσπανεῖν σαφρονέστερον, vertit ita: *Vt quisque talem equum vendere properaturus sit, & adisurus, ut sibi comparet moderatiorem.* Nimirum σαφρονέστερον, ad equum rettulit, quum antea ἵππος τοῖς, tales equos, non ἰσπανεῖν, equum talem, dixerit auctor, & σαφρονέστερον adverbij loco ponatur. Addit etiam in adnotationibus, non verum, non contumacem; vsumq; dicit Xenophontē pulcherrimo virtutis civilis nomine, quasi hanc scilicet equo tribuat. Absurda profecto sunt hæc, & ἰσπανεῖν σαφρονέστερον significat simpliciter, equos mercari prudentius, & maiore cum intelligentia. Sic pag. 227, B. παιδείας libro v r r r reperimus idem hoc vocabulum ita positum, ἐν πόλεσιν οἱ σαφρονεῖς: hoc est, qui noticiam in urbibus aliquam habent, vel intelligentes, vel periti sunt regionum in urbibus. Henrico vero Stephano nihil heic respondendum arbitror, quia multis in medium adductis coniecturis, lectionibus variis, aliorum & suis interpretationibus, tamdein veluti mushærens in pice, seipsum explicare nequit, nec quidquam concludit. Meam hanc declarationem loci hæcenus obscuri posteriorem, non est, cur veram esse dubitare debeam.

* 73, D. Corrupta sunt istæc verba, ἐπεὶ καὶ ἡμεῖς τὰ ἐλέγμεν. πάλαι ἔχομεν, ἔφαθ' οἱ χαλδαῖοι. Scripturam marginis a Budensi libro sumit Camerarius. Iuvat illa quidem nos aliquantulum, sed integre locum non restituit. Debet autem hoc modo restitui, νομίσει ἀσφαλιστέρον δὲ ἀσφαλῆ (ἢ), εἰρήνης γινόμενης, ἢ πλεμικωῦντες; ἐπεὶ καὶ ἡμεῖς τὰ ἐλέγμεν, οἱ τ' ἀπὸ ἔχουμεν, ἔφασαν οἱ χαλδαῖοι. Et hæc in versione verba expressimus.

82, E. Potiorem iudico adscriptam a me lectionem marginis ἡγήσασθαι, quam illud in textu ἡγήσασθαι. Placuit eadem Camerario.

83, B. Contextui verbum Xenophonticum πέπαθε restitui; reiecto ad marginem κέκασθε, quod glossa illius est, imperitia Librarij loco non debito posita. Solet autem sæpenumero verbis pœticis uti Xenophon, ut Hermogenes etiam monuit, in quorum numero πέπαθε habendum, ostendimus superius in catalogo glossarum, quas pro lectionibus variis H. Stephanus edidit.

* 84, C. Pro ἐξέσθησθε repono in ipso textu ἐξέσθησθε. Nam paullo post ait idem Xenophon noster, εἰς ἀπὸ ἐξέσθησθε αὐτοῖς. Huius autem ἐξέσθησθε scolion est illud ἀπὸ ἐξέσθησθε, quod itidem in margine reperitur: pro quo tandem librarij rudes ἐξέσθησθε scripserunt, & in ipsum contextum retulerunt.

* Ibid. E. Notavit H. Stephanus editione prioris, pro οὐτω δὲ ἐξέσθησθε τὰς μέλλοντας, &c. scribendum plenius, οὐτω δὲ ἐξέσθησθε καὶ τὰς μέλλοντας, idque Camerarius interpretando sequutus est. Ego scripturam origini propiorem arbitror, οὐτω δὲ ἐξέσθησθε, propter litterarum similitudinem; qua facile fieri potuit, ut illud δὲ a librariis ante ἐξέσθησθε ommitteretur. His autem exaratis, quum adlatam mihi editionem Stephani secundam inspi-

cerem: reperi verba eius, quibus inuentum scribit in quodam veteri libro verbum δὲ, ante ἐξέσθησθε; quod meam coniecturam tam adposite confirmare, mirabar. Et heic me nulla perinde, ut etiam in ceteris, fraude uti; nouit is, cui nota sunt omnia.

* 86, A. Vitiosa sunt hæc, οἱ μὲν ἀπὸ τῶν ἐρημικῶν πορομαχοῦντες. Nam quide castrorum munitionibus propugnarent, in hoc quidem conflictu, nulli erant. Itaque scribendum videtur, οἱ μὲν ἀπὸ τῶν ἐρημικῶν πορομαχοῦντες: ut intelligantur, qui de curribus in acie prima pugnabant, quo copias hostiles curuum suorum impetu dilicerent. Vix enim arbitror, ἐρημικῶν dixisse Xenophontem, quæ nunc munitiones plostales in re militari vocantur. Nam ita tunc ἀρμάτω dici non solebat. Camerarius quidem sic reddidit, ut eum ἀρμάτων reperisse suis in libris, non ἐρημικῶν, pareat: & hinc arbitror etiam H. Stephanum suam hausisse lectionem, quum ἀρμάτω vocem rectam esse notat, adsentiente quodam veteri libro, nimirum Budensi.

* Ibidem, C. Non reiicio temere lectionem hanc, πολλοὶ ἀπέκταναν; multos occiderunt. Sed quia repertum fuit in margine κατεσπένναν, prostrauerunt: arbitror hoc potius verbo Xenophontem vsum, ut paullo ante, ἡς πρῶτος ἀνδρα καὶ ἑκατά, quia primus virum deiciet; dixerat utens eiusdem significati verbo. Id autem κατεσπένναν scholiastes aliquis per ἀπέκταναν, verbum notius & vsitatus, exposuisse videtur. Et reuera congruit huic loco prosternendi verbum, quum prosterni plerumque magno numero soleant, qui præ hostium metu seiplos impediens, per aditum angustum in aliquem locum vel irrumperere poterant. Occupasse vero glossas in ipso contextu germanorum Xenophontis verborum loca, sapius & in superioribus animaduertimus ex glossarum catalogo, & deinceps ostensuri sumus. verbi gratia, pag. 91, A. B. quod adscriptum margine legebatur, ἐστὶν ἀπὸ πύθου, ad contextum pertinet; cuius alterum illud, εἰς ἀπὸ γέποισθα, scholion est, vocula vsitatore declarans illam minus notam. Sic etiam pag. 93, A. ἐπέλας legitur, quod in margine posatum, recipi debere in contextum aio; & vicissim verbum ἐκέλευσεν, habendum pro glossa, vel ea quoque de causa; quoniam alioqui breuissimo verborum ambitu, ter ἐκέλευσε reperitur, quod insuauē lectu toties, verbo ἐπέλας semel interiecto, non nihil quasi conditur. Maluerunt autem non satis eruditi calligraphi, quæ sibi notiora viderentur, in contextum admittere; licet essent reuēta glossæ; reiectis ad librorum margines obscurioribus. Huiusmodi multa licet apud Camerariū e libro Budensi obseruare, quæ suis pleraque locis notabimus. Exemplum quidem non leuis est momenti, & huc proprie pertinens, quod 95, B. legitur in nostris omnibus, οὐτοι δὲ χαμνοντων. Pro eo reperitur καίνε.

D prosternendi verbum, quum prosterni plerumque magno numero soleant, qui præ hostium metu seiplos impediens, per aditum angustum in aliquem locum vel irrumperere poterant. Occupasse vero glossas in ipso contextu germanorum Xenophontis verborum loca, sapius & in superioribus animaduertimus ex glossarum catalogo, & deinceps ostensuri sumus. verbi gratia, pag. 91, A. B. quod adscriptum margine legebatur, ἐστὶν ἀπὸ πύθου, ad contextum pertinet; cuius alterum illud, εἰς ἀπὸ γέποισθα, scholion est, vocula vsitatore declarans illam minus notam. Sic etiam pag. 93, A. ἐπέλας legitur, quod in margine posatum, recipi debere in contextum aio; & vicissim verbum ἐκέλευσεν, habendum pro glossa, vel ea quoque de causa; quoniam alioqui breuissimo verborum ambitu, ter ἐκέλευσε reperitur, quod insuauē lectu toties, verbo ἐπέλας semel interiecto, non nihil quasi conditur. Maluerunt autem non satis eruditi calligraphi, quæ sibi notiora viderentur, in contextum admittere; licet essent reuēta glossæ; reiectis ad librorum margines obscurioribus. Huiusmodi multa licet apud Camerariū e libro Budensi obseruare, quæ suis pleraque locis notabimus. Exemplum quidem non leuis est momenti, & huc proprie pertinens, quod 95, B. legitur in nostris omnibus, οὐτοι δὲ χαμνοντων. Pro eo reperitur καίνε.

E in libro Budensi χαμνοντων. Id vero in contextum e margine, quum scholion esset, pro verbo Xenophonteo irrepsit: ideoque dicit eo loco Camerarius; χαμνοντων esse illius alterius χαμνοντων; minus vulgo noti verbi; interpretationem. Rursum idem bis occurrit pagina sequenti 96, B. vbi κατεσπένναν textus est, & ideo restitutum a me loco suo; χαμνοντων, marginis, ut scholion: ac ibid. C. pro χαμνοντων, repositui κατεσπένναν, in contextum; glossam vero huius, χαμνοντων, ad marginem

F in libro Budensi χαμνοντων. Id vero in contextum e margine, quum scholion esset, pro verbo Xenophonteo irrepsit: ideoque dicit eo loco Camerarius; χαμνοντων esse illius alterius χαμνοντων; minus vulgo noti verbi; interpretationem. Rursum idem bis occurrit pagina sequenti 96, B. vbi κατεσπένναν textus est, & ideo restitutum a me loco suo; χαμνοντων, marginis, ut scholion: ac ibid. C. pro χαμνοντων, repositui κατεσπένναν, in contextum; glossam vero huius, χαμνοντων, ad marginem

σάφρων
quid Xe-
nophonti.

πέπαθε.

ἐξέσθησθε.

κατεσπένναν
νύφιν προ-
ποκλίνα.

Glosse pro
verbi ge-
nuini.

καίνε.

κατεσπένναν

rettuli, quo pertinebat. Factum idem p. 99, D. & alibi semper fiet, quoties hæc inter se permutata deinceps occurrerint. Exemplum aliud est in exemplari Budensi, libro v παιδείας, pag. 128, C. vbi reperitur *περὶ τῆς* scriptum in modo nominato libro Budensi, rectius autem in nostris *περὶ τῆς*, *adcurrit*: cuius obscurioris alterū illud *περὶ τῆς* scholion est. Et in textum tamē hoc non recte irrepfit.

AD LIBRUM IIII DE INSTITVTIONE CYRI.

PAg. 89, C. Pro *ἵππων*, quod reiectum ad marginem vides, repositū ἐφ' ἵππων νέον, sicut in vetustis codicibus legitur. Atque hoc verbo *παιδείας* vsus esse Xenophontem, mirabitur nemo, qui eius lectioni familiariter adfueuerit. In primis ei frequentia sunt Homericæ, de quorum numero etiam hoc est. Reperitur apud Homerum quum alibi, tum Vlyssæa libro, qui *Ξ* inscribitur, *ὅτι σπίνερα*. — Item Iliadis libro 11. — *οἰκόνδε νέου*.

91, A. pro *ὅτι*, recte me *ὅτι* substituisse arbitror. Hen. quidem Stephanus me sequutus est.

Ibidem, C. Pro *πῆς Σικελίας*, quod constanter habent omnes codices, aliud vel inuenit in libris suis Philelphus, vel confluxit. Facit enim *πῆς* *ἐλάδων* mentionem. At hi prorsus serui erant, sicut & de v1 Athenæi, & 111 Pollucis, deque Platone, Thucydide, ceteris plurimis intelligere licet. Hircaniorum vero condicionem haudquaquam eiusmodi fuisse, satis adparet. Itaque cum Sciritis hos Xenophon confert, equites præsertim cum equibus. Eos Scirum incoluisse, Arcadam coloniam, epitome Stephani Byzantij prodidit. Et quia singularis horum virtus erat, adsciti fuerunt a Lacedæmoniis ad bellorum societatem; adeoque semper hi *σικελίῳ λόχῳ*, cohortem Sciriticam habuerunt, *ἢ περὶ Κανδωνεύου*, primo in periculis constitutum loco, quemadmodum Helychius ait, addens diserte, *λόχον* illum fuisse *αρκαδικόν*. Eorumdem infra quoque mentionem Xenophon, libro v Græcarum historiarum, facit.

Sciritis.

σικελίῳ λόχῳ.

οἰκίται.

Ibidem, D. Vtus est, meo quidem iudicio, *ποικιλότερον* hoc loco vocis *οἰκίται* significatione. Nam poëta, quemadmodum scripsit Pollux libri 111 capite v 111, capiunt eam *αὐτῶν οἰκίταιν*, pro domesticis, nō tantum scilicet pro seruis. Et Xenophon ipse subiicit, nationes Asiaticas secum domesticos in expeditionem sumere, *ἢ δ' αὖν οἰκίταιν*, hoc est familiam. Non autem soli serui *οἰκίται* *ἢ δ' ἡμεῖς*. Eadem vox hoc modo in 1111 *αἰαθῶσως* quoque bis inuenitur, ac posteriore loco inter *οἰκίταις* etiam filiusfamilias censetur. Item in v1 *αἰαθῶσως*. Immo *παιδείας* ipsius initio, pag. 1, B. vbi dicitur, *ἔχοντας ὁπλίονας οἰκίταις*. Nam in administratione domestica, de qua illic loquitur, mancipia sola non reperiuntur.

96, B. Adnotarat H. Stephanus pro *σωτωνώτα* legisse Philelphum *χολαιώτα*, qui vertisset, *Lente admodum incedebat*. Ego quia videbam *σωτωνώτα* quidem legi nō posse, *χολαιώτα* vero, quod ex coniectura Stephanus obtulit, lōgius ab altera illa voce recedere: putavi quam minima facta mutatione reponi posse *αἰωνώτα*. * Camerarius se in libro suo *σωτωνώτα* reperisse dicit, & vertit tamen, *minime festinanter*, quod plane non quadrat. Hen-

ricus autem Stephanus, more suo, meis inuidens coniecturis, vt eas supprimat; repertum, inquit editione posteriori, quibusdam in libris fuit *αἰωνώτα*, quod eandem cum *χολαιώτα* significationem habet. Quid facias cum homine, quem animi morbus ad fingendum ne quid grauius dicam, perpetuo impellit?

Ibidem, C. Notam huic loco punctorum adposui, qua significaretur, aliquid desiderari; quemadmodum cuius diligenter hæc consideranti licet animaduerrere. Fuerint autem illa, quæ defunt, huiusmodi fortasse quædam: *οἱ μὲ οὐδ' ἵππεις ἀεὶ λαύων τὸ στρατόπεδον, ὅς ἔστι κοπίδας* cum ceteris, hoc est, *Equites ergo castra obsequitabant, & cum strictis copidibus, &c.* * Spectant enim hæc ad illud Cyri mandatum, paullo ante verbis his cōmemoratum a Xenophonte: *τὸς ἀρ' ἑαυτῶν ἵππεις ἀεὶ λαύων τὸ στρατόπεδον*. Henricus Stephanus, vt nodum in scirpo quarat, primum aliquid deesse negans, Camerarium & Gabrielium mihi obiicit, quorum

neuter aliquid desiderari animaduerrit. Ad hoc respondeat Stephanus ipse, qui ad locum libri *παιδείας* primi, p. 34, A. vbi similiter aliquid deesse notaueram: *Lenclauus*, inquit, *a ceteris interpretibus dissentiens, & acutius, quam illi, hoc in loco cernens, quod aliquid ei desit, veram lectionem coniectura, ni fallor, est consequutus*. Ergo nō est, quod heic mihi auctoritatem illorum opponat, quam ipsemet illic, nō posse melius aliquid perspicienti præiudicium adferre, statuit. Deinde remedium inuenit, quo huic loco cōsulat, *ὅς δὲ κοπίδας* scribendo.

Sed quam istæ abrupta oratio? quam mutila? *ὅς δὲ κοπίδας περὶ τῆς ἔχοντες, ὅτι πᾶσι ἀεὶ λαύων*. Non enim hæc adnexa sunt præcedentibus, ideoq; perquam ingrata est & hiulca versio Camerarij, dum verbis mutilis inhæret. Iulius autem Gabriellus voces quasdam adiecit, vt quæ defunt, expleret. Et quinam erant illi *ὅς κοπίδας ἔχοντες*, de quibus loquitur? Ad minimum deest *οἱ ἵππεις*, equites, qui copides strictas in manibus habebant. Nec tamen id

quoq; sufficit integrando loco. Videbat hoc Stephanus, ideoq; recurrit ad mutationis paullo maiorem licentiam, dum scribi posse dicit, *οἱ μὲ οὐδ' ἵππεις κοπίδας ἔχοντες*, pro *τὸς ἔστι κοπίδας*, prorsus illo *δὲ* reiecto & explorato. Addit etiam, incommodum hoc emergere de lectione mea, quod dicitur, *ἀεὶ λαύων τὸ στρατόπεδον, circum castra vehebantur equites*, quū sequatur *ἀεὶ λαύων, circumsteterunt*. At vero parebant Cyri mandato equites, *ὅς ἀεὶ λαύων ὁμῆλευσε τὸ στρατόπεδον, qui iussit equites circum castra vebi*, sicut ipse Xenophon his ipsis verbis vitur; ac deinde *ὅς πᾶσι ἀεὶ λαύων, ordine instructi constituerunt*. Hæc eiusmodi sunt, vt prostratis H. Stephani arietibus infirmis euerti nequeant. Omnino *δὲ* vim talem habet, vt aliquid præcessisse, necessario fatendum sit. Cogitet ipse Stephanus de citato paullo ante loco pag. 34, A. vbi in his verbis, *τῶν τε διακρισώτων*, quamuis nihil sequeretur, quod his responderet, *intactam se tamen uoculam reliquisse dicit, vt illa coniectura locum relinqueret, vestigia vera lectionis seruans*; idque pro sua religione ac more tractandi libros veteres, ne temere quidquam nouet aut expungat. Idem heic faciat in *δὲ*, quæ difficiliter deleri potest, quam *π*, sæpius alioqui redundans.

Ibidem, E. Equidem existimo, posse multo rectius hæc, *καὶ πῖναι ἔγω, ὅτι τᾶσιν εἰκός & cetera*, legi; si dumtaxat in vno verbo, & in distinguendo, leuis

immuta-

1036
 immuta
 in tunc
 phai ai la
 va, & ce
 niaw ai
 lxx toll
 colo co
 pretatio
 struere
 que po
 dantur,
 unum
 deretur.
 * 98,
 ante
 quam l
 propter
 que sic
 min, &
 huius m
 piora cu
 dicitur
 gligendo
 me decen
 tia, si sc
 pu min
 tias integ
 mirum h
 * 102,
 deesse ve
 χυμωπι
 opinio
 τρεῖς ὄ
 est, qui
 flu. Fact
 10 Cyri,
 sit; si
 arma gest
 rarius ver
 ὅς ἀεὶ λα
 si subinte
 phanus,
 phum alle
 Itaque vi
 se sentent
 * 105,
 tabat: sic
 su altero p
 tem v 11
 iam vit
 bimus in
 108,
 quam i
 ca illud
 adprobat
 * 111 C
 ai d' ian
 tem heic
 to huius p
 xians, q
 facto a
 feriant,
 dicunt. I
 pro gladi
 cis format

immutatio fiat, tali quodam modo: καὶ πίνων γῆρας, ὅτι τῶν εἰκῶς μάλιστα παύσαν ἢ τῶν στρατοπέδων κατὰ λήθη φθῆαι αὐτῶν, ὅτι τὸ ἀμφὶ συσκευασίαν ἔχον, ἐκέρυττε δὴ παρῆναι, & cetera. Quod si quis pro γῆρας, ita legere malit, καὶ πίνων ὡς ἔγω, nimirum eadem erit ratio, modo post ἔχον tollatur πλεία σιγή, & vel cum commate, vel colo commutetur. * Camerarij vero hęc interpretatio, *Quod istud genus maxime omnium in castris reliquum esse conveniat*: indicio est, cum non κατὰ λήθη φθῆαι, sed κατὰ λείψαν φθῆαι legisse. Retineri vtrumque potest, sed ita tamen, ut paullo aliter hęc reddantur, nempe sic: *Quod istud genus maxime omnium in castris nunc relictum esse, vero simile videretur.*

* 98, D. In his, οὐκ αὖ ἀπέποντα ἡμῖν δοκοῖμεν ποιεῖν, ante ἀπέποντα procul dubio periit alia negatio, quam librarius imprudens omittendam putavit propter negationem οὐκ αὖ præcedentem: adeoque sic illa scribenda, ἢ αὖ μὴ ἀπέποντα ἡμῖν δοκοῖμεν ποιεῖν, & sic construenda, οὐκ αὖ δοκοῖμεν μὴ ἀπέποντα ἡμῖν ποιεῖν. Id vero magis perspicuum erit, si superiora cum his ita coniungantur; δεινὸν αὖ εἶναι, εἰ οὐκ αὖ δοκοῖμεν μὴ ἀπέποντα ἡμῖν ποιεῖν. *Mirum fuerit, si negligendo divitias integras, non videamus nos minime decencia facere.* Nam alia profus est sententia, si scribas δεινὸν αὖ εἶναι, εἰ οὐκ αὖ δοκοῖμεν ἀπέποντα ἡμῖν ποιεῖν: hoc est, *mirum fuerit, si negligendo divitias integras, non videamus nos decencia facere.* Nimirum hęc Hystaspæ menti contraria sunt.

* 102, E. Punctorum notis indicavi, aliquid deesse verbis his, τῶν δ' ἀρμαδιδόντας . . . ἀρχμαλώτους ἐλάβετε. Fuerit autem hoc, mea quidem opinione, vox ὅπλα: sic ut integrari locus possit, τῶν δ' ἀρμαδιδόντας τὰ ὅπλα, ἀρχμαλώτους ἐλάβετε: hoc est, *qui autem arma tradiderunt, eos captivos fecistis.* Facta vero fuit armorum traditio ex mandato Cyri, qui, sicut est in narratione superiori, iussit; εἰ ἴνασιν σὺν ὅπλοις ἔξόντας ἰδοίεν, κατακτανέτωσαν. *si quos arma gestantes exire viderent, eos occiderent.* Camerarius vertit, *Qui se tradiderunt*: ac si legisset, τῶν δ' ἀρμαδιδόντας ἰαυτῶν. Parū sane grata fuerit oratio, si subintelligi hoc ipsum ἰαυτῶν debeat. Hen. Stephanus, cuius notas his exaratis inspexi, Philephum allegat, armorum mentionem facientem. Itaque videmus vtrumq; nobiscum in eadem esse sententia.

* 105, B. pro ἐπεκδήσῃ reponendum ἀπεκδήσῃ, ἀποκαβαρ: sicut infra videmus scriptum in his, 107, B. ἀποκαβαρῶν τῶν ἰσπῆας: & rursum ibidem statim, versu altero post hunc, ὁ ἀποκαβαρῶν οὐ πῶς αὐτῶν. Libro autem VII ἐπιλωκῶν verbum hoc ἀποκαβαρῶν magis etiam vitiose scriptum reperiemus ἀποκαβαρῶν, uti videbimus in notatis ad pag. 636, E.

108, A. Rectius legemus, ὅτιν ὡς ἡμᾶς ἐλθεῖν, quam ἡμᾶς ἐλθεῖν, sicut paullo ante ὡς ἐμέ. Propterea illud ὡς ἡμᾶς ad marginem posui. H. Stephanus adprobat.

* 111 C. pro αὐτῶν ἰαυτῶν habet liber Budensis, αὐτῶν ἰαυτῶν, eodem vtrumque sensu. Obiter autem heic obseruandum, paullo ante, versu quarto huius paginae, vocari a Xenophonte ψιλὰς μαχαίρας, quas κοπίδας alioqui dicere solet, nomine facto a κόπιον, quod caesim hi gladij, non punctim feriant, propemodum ut sicam a secando nostri dicunt. Hac copidis voce Curtius etiam vsus est, pro gladio minus longo, leuiter incuruo, & falsis formam ex parte referente, cuiusmodi fue-

Quid ψιλὰς μαχαίρας κοπίδας.

runt olim gladij populorum orientalium, & sunt hodieque Persarum, Tatarorum, Turcorum, ceterorum in his locis. Apud Arabes nomen eis est Seife, apud Turcos Kilitz, Græcis κοπίδας sunt, ut indicatum, Latinis sicæ, nisi fallor, Italis & Gallicis cimitarra, Germanis sabeli, sicut & Bohemis a fabil, quod est interficere: Persis olim etiam acinaces. Ceterum ψιλὰς μαχαίρας heic, non iam, ut olim, gladios nudos interpretor, sed gladios exiles. Camerarius etiam nudos reddidit, ac rationem adfert, ita nudos gladios dici, quemadmodum ψιλοὶ vocentur iidem in exercitu, qui & γυμνοὶ Xenophonti nostro & γυμνοί. Verum de his quoq; loquendo, ψιλοὶ sunt intelligendi, non nudi, sed quibus arma sunt exilia. Terram quoq; nudam adiicit a Græcis adpellari γυμνὴ ψιλῶν, quod verum, si terram intelligamus arbores & filuas nullas habentem. Nam eleganter præterea γυμνὴ ψιλῶν, & γυμνὴ ψιλῶν, priscis in glossariis exponitur & γυμνὴ γοράζουσα & γυμνὴ γοράζουσα, & terra vacua. Copidas autem vocari, quas heic nominat ψιλὰς μαχαίρας, patet ex eo, quod libro V παιδείας, pag. 119, C. mentionem horummet equitum faciens, copidas gestasse scribit, quibus exiles gladios antea tribuerat.

112, C. Sequutus sum lectionem librorum nostrorum hanc, αὐτῶν τῶν κατὰ γοράζουσα τὸ λέοντα, ἔστι δὲ δένου felici leonem conficiens. Budensis autem libri scriptura non inelegans, δυσυχῶς τῶν κατὰ γοράζουσα τὸ λέοντα, ἔστι infeliciter felici leonem conficiens, ad marginē a nobis adscripta, Camerario placuit.

* Ibidem, D. A verbo veteri Xenophonteο κατακτανέτωσαν, toties antehac reperto, non κατακτανέτωσαν, quod heic legitur, sed κατακτανέτωσαν deducitur. Id notare dumtaxat libuit, altero tamen minime reiecto.

AD LIBRUM V DE INSTITUTIONE CYRI.

Ag. * 118, B. Prorsus hoc ἀναπόδοτον est, filegas, ut hæctenus, ἀλλ' ἐγὼ μὲν, ἔφη, ὁ βασιλεὺς. Nihil enim sequitur, quod villo modo huc possit accommodari; quum aliquid tacite videamus in aliis ἀναπόδοτοις reperiri, quod prioribus respondeat. Hęc me causa mouet, ut omnino scriptum a Xenophonte iudicem: ἀλλ' ἐγὼ μὲν φημι, ὁ βασιλεὺς. Quippe nec opus est alioquin illo ἔφη, quum præcellerit ἐλεξεν: & hoc modo plana oratio est, nullo indigens ad ἀναπόδοτον refugio. Vitiatæ scripturæ origo ex abbreviaturis. Henricus Stephanus post βασιλεὺς putat ex præcedentibus subaudiendum τὸ ἐμοὶ δοκοῦν ἔρω. Sed nihil tale in præcedentibus exstat. Sensu quidem eius ἐγὼ φημι adtingit, quod est in emendatione mea. Littera autem C. pro ἐξήγηται habet liber Budensis συζητήθηται, quod margini adiectum. Item littera B. pro ὁρῶμεν, in eodem est ἑωρῶμεν, quod in versione sequutus sum.

119, E. pro οἴνεος αὐτῶν, legendum αὐτῶν, ut ad marginem notavi. * H. Stephanus probans, in textum recepit.

120, A. Notam adposui, quæ indicaretur, in his verbis, φέροντας οἶνον, ἀλευρα, δῆλος δ' ἐλακίοντας, aliquid deesse. Potest autem suppleri locus hoc quodam modo, πάντας ἐξήγη, δῆλος δ' ἐλακίοντας, ἀλευρα δ' ἄλλοις δ' ἐλακίοντας, &c. Exemplum simile deinceps 164, D.

Seife. Fuller's Miscell. p. 118. Kilitz. Cimitarra. Sabel. Acinaces.

γυμνὴ ψιλῶν.

* 122, A. In his verbis, ἐπιὶ κατενόησε ἢ μετενόησε ἢ οἴτων, hæctenus ἀπὸ δόξιν habuimus infanabile: quæque statim sequuntur, ἐπὶ οὐδενὶ γδ βρωμάτω, vsque ad ἡμετέρας δόξας ἦ; quidam παρενόησε longæ includerunt, quæ tamen nihil ad explicandam loci difficultatem prædest. Ego dumtaxat ante ἐπιὶ ἢ sublato puncto, siue πλεῖστα σιγήτω, & vnico illo ἐπιὶ ἢ, commutato in ἐπιδὶ ἢ, quæ sapius inter se permutantur, sic omnia restitui, vt nihil obscuritatis amplius superfit. De ἐπιδὶ ἢ ex ἐπιὶ δὲ restituendo, habes exemplum inferius, ad pag. 204, B. & aliud ad pag. 338, E.

* 124, E. Legitur in omnibus, ἐκ πολλῶν καὶ πονηρῶν χημῶν, & a plerisque redditur, *Multis & malis rebus*. Equidem dum vocem λόζων, quæ præcedit, & ἀπορώπων, quæ sequitur, considero: facile animaduerto, χημῶν, quæ sunt siue res, siue pecuniæ, locum heic nullum habere; quum de tristibus & aduersis rebus heic sermo sit, quæ Græcis dicuntur ἀπορώματα, non χημῶν. Nihil ergo magis idoneum præcedenti sequentiq; vocifuefit, quam si ἀπορώματα, pro illo χημῶν, reponatur. Sic enim hæc tria sibi commodissime respondent, λόζων, *tristiores; ἀπορώματα, res ipsæ tristes & aduersæ; ἀπορώπων, vultus hominum trepidantium*: de quibus & colligi, & augeti terror ac formido solet. Sic igitur apte voci vitiatæ remedium adlatum. Alioquin videri posset vocabulo χημῶν similius esse ἐπιδὶ ἢ. Sed λόζων, quod præcessit, & ἀπορώματα distinguere nequeunt. Quod Philæphi scripturam adtinet, χημῶν legentis, pro χημῶν, vt mali perturbatorum colores intelligantur: per me quidem licet hanc retineat, qui vult. Nam mihi vix habere locum videtur; quum alij colores intelligi non possint, quam vultus; & statim vultus mentio subiiciatur, qui ab illis coloribus secerni nequit.

125, A. Lego pro ἀπὸ ἀπὸ τῶν πότις ἀπὸ ἀπὸ τῶν φρονήμα, fictamen, vt iudicium, vniciuique suum relinquam. * Camerarius quidem animaduertit, excitandi verbum deesse, verum id latere in ἀπὸ ἀπὸ τῶν, si recte scriberetur, non deprehendit.

* 128, C. Sequutus sum lectionem vsitatam, τῶν ἡμετέρων φύλα, licet meliorem esse iudicem, quæ est in libro Budensi; τῶν ἡμετέρων φύλα, vt *& nationi vestra*, non ἡμετέρων nostræ.

* 130, D. m. E. Dico heic idem accidisse, quod superius aliquoties notatum. πῦντα ἐλάθηνα, vel ἐλάθηνα, vt alij habent, textus est; πῦντα ἐλάθηνα ἰόντα. Scholij siue glossæ verba sunt. Nam ἐλάθηνα, voce vna respondet vocabulo præcedenti βαρυτάτω, seu quiniis perspicit. Camerarius quidem a nobis est, quum *leniora* posuit in textu, quæ scilicet ἐλάθηνα Græcis sunt.

* 131, B. pro istis, ἀφίκετο πρὸς ἡμᾶς, ὅππῃ τῆς καὶ ἀπὸ π, plenior & rectior libri Budensis est ista lectio; ἀφίκετο πρὸς ἡμᾶς, ὅππῃ τῆς Σάκας ἀγέτωσαν. Nimirum post ἡμᾶς deerat plena distinctio, & vltimæ literæ vocis τῆς, proxima, nimirum σ, cum α, perierat: vnde factum, vt Sacas heic profusus amiferimus. Itidem versu post hunc altero, pro οὐ δὲ ὁ ἀγρον αὐτὸς, scribendum plenius, οὐ δὲ Ἀλλεῖνα ὁ ἀγρον αὐτὸς, ex eodem libro.

* Ibidem, D. Lectio marginis ἐγὼ δὲ τῶν ἐπίδω, pro qua nostri habet, παρεγγάτω ἐπίδω, haud inelegans est, ac libro Budensi deberet. Vtriusq; tamen scripturæ sensus ad idem recidit.

136, C. pro κινέμενος restituendum putat H. Ste-

A phanus κινέμενος. Ego minori cum mutatione κινέμενος repono. Nam eo verbo saepe Xenophontem vti constat, sicut & ἀπὸ ἀπὸ τῶν, paullo post. Item Plato dixit, κινέμεται πρὸς σ: & Euripides, λέγεις σὸν κινέμενῶ. H. Stephanus in textum deniq; recepit.

* 138, A. pro πῶν δὲ τῶν πολέμων λέγει ἡζον scribo & distingo sic, πῶν δὲ τῶν πολέμων, λέγει ἡζον, videlicet ἐκέλευσε. Vocem vero πῶν δὲ, non coniungo cum λέγει, sed illam præcedentem repeto, πῶν δὲ ὅππῃ τῶν πολέμων ἐκέλευσε λέγει ἡζον, ex *hostium imperio prædam abigendam præcepit*. Nā alioquin hostium prædam abducere, parum conuenienter dicitur, & ambiguit.

* 139, B. pro εἰς αὐτὸν scribendum esse εἰς αὐτὸν, constat ex scholio marginis, εἰς ἀπολέση, quod tamen H. Stephanus pro diuersa lectione dedit. Iam statim sequitur, τῶν μὲν πῶν ἐμὲ αὐτὸν, quod rectius scribitur τῶν μὲν πῶν. Paret hoc manifestius, si cum his iungantur sequentia, τῶν μὲν πῶν ἐμὲ αὐτὸν κρητῶν ἐσῶν.

* Ibidem, E. pro ἐν πῶν ἀφρονῶτα πῶν σραπύοιτο, rectius erit, ἐν πῶν ἀφρονῶτα πῶν σραπύοιτο, quod in versione sequutus sum, vt omnino fieri debuit.

* 140, C. Quod legitur heic ἀπὸ ἀπὸ τῶν (cum intermediis) ἀκενοφόροις, cōtrarium est proxime præcedentibus illis ἀμῶσαις ἀκτεταμένας. Vt igitur hæc inuicem sibi respondeant, scribitor ἀπὸ ἀπὸ τῶν ἀκενοφόροις, in quo laxitatis apta loca inest significatio.

144, C. Adieci lectionem multo meliorem ad libri marginem, nimirum pro Μήδους τῶν πῶν scribendum, Μήδους, πῶν τῶν πῶν αὐτὸς ἀπὸ ἀπὸ τῶν.

A D LIBRVM VI DE INSTITVTIONE CYRI.

* Pag. 158, D. pro τῶν ὑπὸ βασιλεῖα βαρβαρῶν τῶν κατὰ Συρίας, legitur in Budensi libro, τῶν κατὰ Ἀσίας: non male quidem illo τῶν posteriore in τῶν mutato, sed non in idem Syria in Asiam. scribendum enim, τῶν κατὰ Συρίας.

* 162, C. In omnibus legitur, ἐξεπέτετε τὸς ἐφ' ὑμῶν, pro quo fortasse rectius τὸς ἐφ' ὑμῶν, sicut & antea verteram, *Interrogate illos, qui vobis parent*.

164, D. In hisce verbis, ἀπὸ ἀπὸ τῶν ἡζον, notam puncto adieci, quod haud dubie desit, οἱ μὲν ante ὅππῃ χιλοῖ, cui responderet οἱ δὲ ὅππῃ ἡζον: sicut & supra indicatum, pag. 120, A. de ἀμῶσαις μὲν amisso ante ἀμῶσαις δὲ, quod ibidem sequitur. Hoc quidem loco mihi H. Stephanus adsentiri se dicit expresse.

* 166, C. pro ἀπὸ ἀπὸ τῶν ἀμῶσαις τῶν τετραεκοῖα στάδια, plane reponendum ἐπέχισιν: vt ἐπέχισιν μὲν στάδια, sit occupare 40 stadia; quemadmodum statim subiicit, κατέχον χωρίον, verbo adfini, & heic idem significante. Alij simpliciter ἐχισιν illi ἀπὸ ἀπὸ τῶν substituant.

Ibidem, D. pro ἀπὸ ἀπὸ τῶν αὐτὸν εἰδέν, longe malim, ἀπὸ ἀπὸ τῶν αὐτὸν εἰδέν: *Nequaquam scire poterint*.

* 167, E. Quod pro κακωμένους ait Camerarius in veteri se libro suo reperisse μαλακωμένους, non nisi scholion est, siue glossa.

170, D. pro κατέχον σκοπῶς reperitur in quibusdam κατέχον σκοπῶς, in quo si transpositio fiat, ἐχον σκοπῶς, rectius legetur.

Ibid. E. pro συνήθη κατ' αὐτῶν, rectius aliquanto legitur apud alios, συνήθη κατ' αὐτῶν: sed adhuc integrior est Budensis libri scriptura talis, συνήθη κατ' αὐτῶν, quam equidem sequutus sum.

AD LIBRUM VII DE INSTITUTIONE CYRI.

* Ag. 176, B. Editione priori notas heic inferueram cōtextui, quibus indicaretur, aliquid abesse. Id recta factum coniectura, nunc e libro Budensi constat; qui nobis etiam, quod deest, exhibet. Nam ita legendum, ἐστὺν τὸ ἐπιπέδον (cum reliquis intermediis) ἢ τὰ ἐπιπέδα τῶν κέντρα. quod e quidem interpretando reddidi.

* 177, C. In versione lectionem vsitatam verbi B δὲ χωρήσει retinui, quod significare videtur, cedere de via se diuidendo. Liber autem Budensis habet verbum δὲ χωρήσει, quod si corrigatur, Xenophōteum est, nimirum scribendo δὲ χωρήσει. Et hoc quidem reponendum isto loco pro δὲ χωρήσει, quod scholion esse iudico. Nam verbo δὲ χωρήσει Xenophon & alibi vsus est, in fine libri III αἰαβάσεως, 341, E. ἰδόντες αὐτὸς διχάζοντες, quum hostes se duas in partes scindere cōplexissent. Verbo autem δὲ χωρήσει, alio prorsus sensu est vsus Xenophon sequenti pagina 342, B. καὶ τὸ δὲ χωρήσει αὐτῶν, abscessus per inferiora fiebat.

* 178, C. Vitiosa sunt illa, εἰς τὸ πρῶτον περὶ τοῦ εἰ μὴ εἰς τὸ ὄπισθεν, & cet. pro quibus reponendum e libro Budensi, εἰς τὸ πρῶτον περὶ τοῦ εἰ μὴ εἰς τὸ ὄπισθεν, cū sequentibus. Quod autē paullo post legitur, 179, A. εἰ πῆ καὶ ἄλλοι μὲν οἱ πλεῖστοι, καὶ μάχοιο, retinere volui, licet haud ignorare, in eodem Budensi hanc esse scripturam, εἰ πῆ καὶ ἄλλοι μὲν οἱ πλεῖστοι, quæ recta si esse debeat, etiam μάχοιο mutandum D in μάχοιο.

* 181, B. Non ita scribi debet hic locus, μὲν εἰ μὴ τῶν ὀπίσθων, παρήχθην ἀεὶ σὺ ποιεῖσαι, sed rectius hoc modo; μὲν εἰ μὴ τῶν ὀπίσθων παρήχθην, καὶ ἀεὶ σὺ ποιεῖσαι, distinctione mutata, & copula καὶ adiecta, quam Budensis etiam liber habet.

Ibid. E. Post ἡξοισι punctōrū notas posui, quod deesse φέρωντες admittere. * Hęc editione prima Henricus autem Stephanus post me deficere aliquid, adscripsit margini; non tamen, quid desit, exprimens diferte. Intuenti vero mihi locum hunc diligentius lucubratione tertia, mutatione verbi vnius ei posse consuli visum est; nimirum vt pro οἱ εἰ μὴ ἡξοισι παρ', οἱ εἰ μὴ ἐν δὲ καλόν, rectius scribatur, οἱ εἰ μὴ ἡξοισι παρ', οἱ εἰ μὴ ἐν δὲ καλόν. Sic nihil omnino deficit.

182, A. Pro ἔγωγο dico scribendum ἔγωγο, contra librorum omnium auctoritatem, ac ipsius etiam Philelphi. Sequitur enim, πῆ πο. posteaquam adgnoui, mitto.

* 183, A. Sequutus sum elegantē libri Budensis scripturam hanc, ἀποκρίθη δὲ κοπίδι ὑπὸ τῶ ἀίγυπτιῶν, quod in aliis est ὑπὸ τῶ ἀίγυπτιῶν. sed potius tamen fuerit ὑπὸ πῆ, quam illud ὑπὸ τῶ. Non minus elegans est, quod in eodem paullo post, litera B. pro οἱ ποιήσαι legitur πῆ ποιήσαι, sensu liquido & apto; itemque litera C. pro ἀξίως ἡμῶν, ex dignitate nostra, potius ἀξίως ὑμῶν, ex dignitate vestra, scilicet Abradatis & Panthæ.

186, A. Vitiosa sunt ista, καὶ ἰὼ τὸ μῆμα μέχρι τῶ νεῦ ἢ εὐνύχων κεχῶσται λέγει. Nam post μέχρι, temere illa τῶ νεῦ, repetita de superioribus, irreplere. Sensus est is, quem reddendo expressimus. μέχρι τῶ εὐνύχων nihil est aliud, quam si dicas, vsq; ad locum, quo eunuchi se singularant. Absunt hæc quidem a libro Budensi, qui paullo post, litera C. pro εἰρεῖσαν

A nobis offert καπερῖσαν, significati verbum plenioris, quod pro consueta vanitate se dicit H. Stephanus inuenisse quodam in exemplari, scilicet Camerariano, numquam ab se viso: & sequenti versu, A δουσιον ἢ αἰδορα Πέρσαι, qui pro Cadusio, recte quidem admitteretur, etiam adficiente Camera-rio; quum hoc viro Persæ proprium nomen fuerit, illud genti.

* Ibidem. pro εὐνύχων, in contextum recepi σκηπτήρων, reiecto illo εὐνύχων ad marginem, ceu scholio; quo significatur, sceptrigeros Xenophonti esse eunuchos, quod omnino verum est. Sic enim & infra legimus, libro II αἰαβάσεως, 266, B. πῆ τὰς αὐτῶν τῶ σκηπτήρων δεσπότων: & libro παιδείας VIII, pag. 206, A. συμπαρακλήθῃ καὶ εἰς τῶ πῆ τῶ ἡσεν σὺς πῆ εὐνύχων σκηπτήρων: ad hanc venationem sceptrigeros etiam suos inuocabat. Eodem vero libro, p. 215, C. ait, οἱ πῆ εὐνύχων σκηπτήρων. Solet autem adparitores intelligere Xenophon, quum dicit οἱ πῆ κῦρον, quos antea in bello nominarat ὑπὸ πῆ, vocabu- lo proprie adparitores significante lingua Latina, quum Gallica & Italica dicantur in castris hodie sergenti, Germanica Webeli. Notandum & hoc, quod Cyrus Gadatam σκηπτήρων hęc præfecerit, eunuchum scilicet eunuchis: vt libro παιδείας VIII legitur, pag. 220, C. Vidimus & ipsi coram Constantinopoli ad portam Ofinaneam eunuchos in illius Sultani feraio, vere σκηπτήρων siue sceptrige- ros esse, more de Persis hoc antiquissimo a Turcis vsurpato; quos in Perside diu fuisse, nostris in prolegomenis historia Musulmana, atque alibi, prolixius ostendimus. Gestant enim scepra, quæ dignitatis & officiorum insignia sunt, vt apud Romanos fasces, apud Græcos imperatores Christianos recentiores baculi, qui lingua Græcorum σκηπτήρων adpellationem habent, quemadmodum in Pandecte nostro rerum Turcicarum hæc pluribus declarata videre licet, capite 173. & 199. Atque hi baculi apud nos quoque conspiciuntur adhuc hodie in mœnibus tribunorum, & aliorum officialium militarium, etiam adparitorum, quos sergentes nunc vocari diximus. Xenophon quidē noster libro II αἰαβάσεως, 279, B. Clearchum, tamquam prætorem, vel tribunum militum, βακτηριαν in manu gestasse narrat; quæ σκηπτήρων illud est, & plane baculus. Sed de his satis heic, & alibi plura.

* 186, E. Equidem scripturam hanc, εἰσῆλθο εἰς τῶ πῆ, priori editione retinui, quum Philelphum reddidisse viderem, castella insiluit. Ipse vero tunc interpretatus sum, Castella cum equitatu ingressus est: dissimulata lectione, quam in hoc sequutus essem. Eam vero nunc fatebor, videri mihi commodiorem ac veriore illa priore εἰσῆλθο, nimirum εἰσῆλθε. Nam insilire in arcem cum exercitu, alienum a nostri Xenophontis ἀφελεία: & præferim, quum Adusio Cyrum in equitatus Persici noua illa copia concessisse cohortes equitum, quibus vteretur, vero sit consentaneum; verbo εἰσῆλθον vsus videtur Xenophon, quod equitatu præcipue conuenit. At εἰσῆλθο εἰς τῶ πῆ, nec de copiis equestribus dici potest, nec de pedestribus; extra munitionum expugnationes, quæ locum heic nullum habet, Adusio in arces vltro admissio. Confirmat vero hanc sententiā meā adscriptum a me margini verbum εἰσῆλθον εἰς τῶ πῆ, ingressus est in castella: quod pariter & equitibus, & pedi-

* 186, E. Equidem scripturam hanc, εἰσῆλθο εἰς τῶ πῆ, priori editione retinui, quum Philelphum reddidisse viderem, castella insiluit. Ipse vero tunc interpretatus sum, Castella cum equitatu ingressus est: dissimulata lectione, quam in hoc sequutus essem. Eam vero nunc fatebor, videri mihi commodiorem ac veriore illa priore εἰσῆλθο, nimirum εἰσῆλθε. Nam insilire in arcem cum exercitu, alienum a nostri Xenophontis ἀφελεία: & præferim, quum Adusio Cyrum in equitatus Persici noua illa copia concessisse cohortes equitum, quibus vteretur, vero sit consentaneum; verbo εἰσῆλθον vsus videtur Xenophon, quod equitatu præcipue conuenit. At εἰσῆλθο εἰς τῶ πῆ, nec de copiis equestribus dici potest, nec de pedestribus; extra munitionum expugnationes, quæ locum heic nullum habet, Adusio in arces vltro admissio. Confirmat vero hanc sententiā meā adscriptum a me margini verbum εἰσῆλθον εἰς τῶ πῆ, ingressus est in castella: quod pariter & equitibus, & pedi-

διαχωρήσει. φράσεις αὐτῶν.

διαχωρήσει. alia significatione.

σκηπτήρων.

οἱ πῆ τῶ κῦρον. ὑπὸ πῆ, adparitores. Sergenti. Webel.

Eunuchi adhuc apud Sultanicum Turcicum scepra gerunt.

σκηπτήρων. baculi. Pandectes Turcicas.

βακτηρία, baculus tribuni. Vide notata ad pag. 279. B. infra.

tibus conuenit. Est autem Budensis hac librillectio, cuius illud εἰσελάθεν, dubio procul est nostrialterius εἰσήλασε scholion siue glossa.

* 188, B. Non sequutus sum scripturam librorum editorum, ὅπως εἰδέναι ἔβη ἄπὸ τῶν αὐτῶν διδόντων, εἴτε μὴ: sed integriorem hanc Budensis, ἣν ἄπὸ τῶν αὐτῶν διδόντων εἴτε μὴ. Nam alterum illud εἴτε cum ἄπὸ τῶν αὐτῶν vocabulo non conuenienter iungitur, vt hoc posterius.

* Ibidem. Vix placere potest, πάντα περιωμῆσι ποιεῖν ὅ, π ὠνόμασεν ἄπὸ τῶν αὐτῶν. Nam illud ὅ, π non respondet precedenti πάντα, nisi certo quodam respectu: sicut nec illud, si legas, ὅ, π, quod tamen tolerabilius. At vero si scribatur εἴτε, hoc modo, πάντα περιωμῆσι ποιεῖν, εἴτε ὠνόμασεν ἄπὸ τῶν αὐτῶν, fuerit hoc dubio procul integrius: sicut & infra loquitur, ὡς εἴη ἔπιμα, εἴτε ποτε δὲν ἔχῃ.

* 191, D. Aliud est, si dicas, φεύγει τὸ γὰρ τὸς ἀπὸ οἰκῶν, quod heic legitur; aliud, φεύγει τὸ γὰρ αὐτὸς ἀπὸ οἰκῶν. Prius illud vix locum habere potest, licet in editis haec tenus, omnibus reperitur: alterum aptissimum huic esse loco, non est cur dubitem.

* Ibidem, E. Heic aliquid abesse, de verbis hifce quae sequuntur, οὐδὲν αὖ εἰη θαυμασόν, colligi videbatur mihi, quum Xenophontem meum primum darem. Nec aliter quidem existimari de hoc loco potest, idem & H. Stephano fatente, si lectionem hanc, & distinctionem retineamus: οὐδὲν αὖ εἰη θαυμασόν· ὅ, γὰρ ἀκλῆσαι αἱ πόλεις αἱ τῆ βασιλείου. Nimirum post θαυμασόν reperitur in omnibus distinctio plena, periodum claudens; & inchoatur alia statim periodus ab iis, quae sequuntur. Sed mihi nunc verba Xenophontis accuratius intuenti, vera se offert huiusmodi totius loci lectio: οὐδὲν αὖ εἰη θαυμασόν, εἴτε ὅ, π ἔεν ἀκλῆσαι αἱ πόλεις αἱ τῆ βασιλείου, ὡς ἐν κόμῳ γὰρ δοκεῖ ἢ πόλις πάντα εἶη τῆ τῆ νικη. Sic integra sunt omnia, pro καὶ γὰρ succedente εἴ καὶ εἴεν: ac deinde pro δοκεῖ γὰρ, nuda transpositione, γὰρ δοκεῖ, facta. Sic etiam non opus est illa vocum ingrata repetitione, αἱ πόλεις αἱ τῆ βασιλείου, ὡς ἐν κόμῳ ἐν κόμῳ δοκεῖ γὰρ & cet. quam nobis H. Stephanus obtulit. Tandem & Camerarium consului, qui meam emendationem in prioribus confirmans, aliam exhibet in iis, quae sequuntur, hanc lectionem: καμοδοκεῖ γὰρ ἢ πόλις πάντα τῆ τῆ νικη· quam defendat, qui volet, aut poterit. verbum quidem καμοδοκεῖν mihi per videtur ignotum, nec illis simile, καμοδοκεῖν & δωροδοκεῖν, quae tuendi eius causa Camerarius adfert. Notum enim, quae horum origo sit.

* 192, A. Rectius illud, οἱ δὲ ἐφένον τὸ δῆλον εἶναι, scriptum in veteri libro suo reperit Camerarius, ἐφένον τὸ δῆλον εἶναι. Quod autem vltimo versu sequitur, ἡ πειρασθῆναι αὐτῶν πῶς φάσιν, Camerarius his verbis reddidit, *Faciunt in illos potantes ad lumen ingens impetum.* Ego, licet ignorare non debeam, φῶς esse lumen; interpretari tamen heic aliter istud de industria volui, hoc quodam modo: *Irruunt in eos ad ignem luculentum potantes.* Nam in itinere meo Turcico cum Graecis ad focum, pro gentis consuetudine sedens, & prandens illic, itidemque more Graecanico συμπίνωσεν ὡς φάσιν, quemadmodum heic Xenophon loquitur, significare φῶς, etiam ignem intellexi, qui lucem de se praebet. Ac primum quidem hoc a sene quodam Graeco Chalcedone in Asia, (non illa vulgo existimata, quae priscis Chryso polis est, recentioribus Scutarium, Turcis schudar, sed vera) didicisse

φῶς, ignis lingua recentiori, et veteri.

Gracorum συμπίνωσεν. Chalcedon. Scutarium. Chryso polis.

recordor: praesente Hieronymo Arconato, viro optimo & amicissimo, nunc Caesari nostro a secretis bellicis castrensibus, qui linguam Graecorum recentiore notat, quod in Creta siue Candia prius militasset. Id vero vocis huius significatum Graecos hodiernos a maioribus suis accepisse, quemadmodum & alia vocum aliarum vulgo nobis ignota, non est cur dubitemus. Sic & in lacris, Marci xiiii capite legimus de Petro, ἡρμαίνόμενος ὡς πὸ φῶς, *se calefaciens ad ignem.* quo sane loco reddi nequit, *Se calefaciens ad lumen.*

Rursum Lucae xxii. ἰδοὺ καθήμενον ὡς πὸ φῶς, *quum ad ignem sedentem conspexisset.* Sic itidem Xenophon noster alibi, libro ἀναβάσεως vii, pag. 400, C. δὲ πὸ φῶς καταφανῆς εἶεν, *conspicui essent propter ignem,* qui videlicet de se lucem spargit. Praecessit enim, ὅτι τὰ πνεῦμα ὡς κεκαυμένα εἴη τῶν σιδήρων, *quod ea de causa Sentes rogos & ignes accendisset.*

* 193, B. An rectum sit, ὡς ὀππῆσαι ἀπὸ τῶν φθόνων, pro *quam minima cum inuidia;* considerent eruditi. Comparemus ad illud scripturam hanc, ὡς ὀππῆσαι ἀπὸ τῶν φθόνων, & insigne discrimen videbimus. Mihi quidem posterius hoc probatur.

195, C. Reprehendit Philelphum H. Stephanus, qui non recte verbum εἰδὼς verterit. Ego vero multo rectius legisse Philelphum arbitror, quam vel Budaeus, vel H. Stephanus existimant; nimirum εἰδὼς, *manu prehendisti,* quod videbunt facile qui diligenter locum inspicient. * Henquidem Stephanus, mutata lententia, meumque secutus iudicium, deinceps εἰδὼς in contextum recepit; licet nomen in adnotationibus meum silentio praetercat. Tandem & ad sensum libri Budensis reperimus.

* 197, B. Notauit ad ista, ὅτι τὸ φάσις, H. Stephanus in margine prioris editionis hac verba, velut diuersam lectionem ἰσχυρῶς ἐπιχρῆσεν: quum nihil sint haec aliud, quam scholiolum, declarando verbo inustatori φάσις. Idem factum & a Cameratio, qui addit, non immerito scripturam verbi φάσις eruditus suspectam esse. Mihi vero purum putum hoc verbum Xenophonticum est, cui de significatione φάσις quiddam inest, quam Cicero tranquillitatem dixit. Atque hinc videre licet, id verum esse, quod aliquoties ostendi; glossas apud hunc scriptorem occupasse multis in locis ipsas verborum genuinorum ac veterum sedes; quae propter insolentiam calligraphis imperitis haud placerent. Ait enim Camerarius, in suo quoque libro manu exarato fuisse verbum φάσις sede sua motum; eiusque loco scholiolum illud, quod indicauimus, repositum: Ne quis vero dubitet, recte me iudicare de hoc & aliis scholiolis; consideret hac ipsa pagina, littera D. scholion aliud, quod vocabulum ἀπὸ τῶν φθόνων, explicatur per ἀπὸ τῶν φθόνων. Quis, nisi dormitans, aut caecus, haud perspicit, hanc esse glossam? Acutus tamen ille laborum hypocauisticorum flagellator H. Stephanus pro lectione diuersa dedit. Sed vel inuitum abducendum arbitror in aliquod hypocaustum Germanicum, ne cerebrum ei praefrigore prorsus torpescat. Quam enim hoc frigidum iudicij, quod ad φάσις editioni priori diuersam illam lectionem, quam glossam esse ostendimus, adscripserit: editione vero posteriori prorsus idem φάσις e textu profligari; ac ne margine quidem dignum censuerit; illa, quam exposui, glossa in textum recepta. Nimis hoc temerarium, Aristarcho

Glosse pro germanis verbis posita.

Modus adhibendus in censuris veterum.

1044 che. V numer starch vsurpa tro & tate id bito. randa profes multa bellis & legome bis. An sionem noi at c non pro te in X nimiru tur? Na monum starchu set? Ha debis; cum, se redeas; qui vige orname Persaru dem in sed potit rili resti tia librari vindicar pter info runt, ac ciderunt mo ne c sauro in 197, Nam ver tur id qu conueni est, in q intermit AD P Ag. bus. Steph dem, sed distinctio cum sub vocem v antiquis rius ad p ratione l imdianu danyanep hoc, vt a 214, f G: 37: d quitur. * ipsa poste

che. Vbi nunc illa tua in tractandis veterum monumentis religio? vbi timiditas? Sat tibi sit, Aristarcho nouo, censuram in quosuis interpretes vsurpare: cuius tamen ius an tibi, qui te pro arbitro & iudice nulla munitum agnoscunt auctoritate idonea, semper concessuri sint, equidem dubito: Ad magnos saltim illos antiquitatis veneranda scriptores ne progreditor. Non mirum profecto, quamdam inter Xenophontem & te similitudinem obortam, propter quam in illis tuis bellis & αὐλοκωπίας ad editionem secundam prolegomenis, cum eo tibi redeudum in gratiam scribis. An scilicet ille non aegre ferat, abs te per irrationem dici; cauendum ei, ne irrideatur a Luciano? at quali viro, si cum Xenophonte conferatur? non proditum abs te indignetur, animaduertisse te in Xenophonte, quæ tali sint indigna scriptore, nimirum illo, cuius ore Musa loquuta perhibentur? Non Aristarchum te nouum expungere de monumentis suis moleste ferat, quæ priscus Aristarchus ille censuris suis adtingere non ausus esset? Hæc si tecum expendes, habere te causas videbis; ob quas non per iocum quemdam aulicum, sed plane serio cum Xenophonte in gratiam redeas; ac σωφρονέστερον πως in eo te geras auctore, qui vigiliis ceteroquin tuis multum debet, nec ornamenti parum; vt ingratitudini ex instituto Persarum infestus, vicissim tibi conciliauit. Equidem in huiusmodi audacia neminem imitabor, sed potius enitar, vt etiam Xenophonti ea pro virili restituam, quæ temporum iniuriis, & inscitia librariorum amisit: vt suis locis deinceps ei me vindicare parebit, quæ ob causas indicatas, & propter insolentiam, de libris eius exturbata, perierunt, ac possessionis antiquæ iure immerenter exciderunt; licet nusquam in lexicis nostrorum, immo ne quidem in illo πολυήμφ H. Stephani thesauro inueniantur.

197, D. Pro μινύσσει legit Philelphus ἀνύσσει. Nam verbo perficiendi vsus est in versione. Videtur id quidem cum oratione sequenti non male conuenire, * sed libri Camerariani lectio melior est, in quo pro μινύσσει scriptum μὴ ἀνήσσει, non intermitterent exercitationes.

AD LIBRUM VIII DE INSTITVTIONE CYRI.

PAG. 204, B. Sic legitur in libris editis omnibus, ἐπεδείκνυν ἐαυτὸν ἀπονομιῶντα ἐν τῷ τῷ ἄρχοντι. ἐπὶ δὲ εὐδαιμονέστερον ἴω, καὶ πότε πῶς πον. Heic primum H. Stephanus & Brodæus alia relinquunt, solum εὐδαιμονέστερον mutant in εὐδαιμονέστερος. Recte id quidem, sed elegantius lectum iri locum arbitror, si distinctio plena post ἄρχοντι tollatur, & in eius locum substituaturs comma, mutato ἐπὶ δὲ in ἐπειδή vocem vnam, quo in genere frequenter in libris antiquis peccari animaduerti, & exemplum superioris ad pag. 122, A. notatum reperitur. Hac igitur ratione locus integer legetur: Ἐπειδὴ τὸς θεοὺς μὴδῶν ἐπεδείκνυν ἐαυτὸν ἀπονομιῶντα ἐν τῷ τῷ ἄρχοντι, ἐπὶ δὲ εὐδαιμονέστερος ἴω. καὶ πότε cum ceteris. H. Stephanus hoc, vt a me fuerat emendatum, in textum recepit.

214, B. Pro καὶ τὸς ἐπιπαιούς, restituo καὶ τὸς ἐπιπαιούς. Nam ea vox paullo post sequitur. * [Henr. Stephanus, a me monitus, hæc ipsa posterioris editionis margini adscripsit.] At-

que vt hoc etiam addam, καί τας Hefychius interpretatur ἀμφιπαιούς καὶ πλωπῶ, quod idcirco adicio, quia καί τας Philelphus interpretatur amictus.

* Hæc editione priori. Nunc addo; posteriori Xenophontis loco, quo πῶς δὲ δύο καί τας dixit; Camerarium ἀμικύλα, Iulium Gabrieliuum simpliciter vestes interpretatum. Ego relicta Hefychij auctoritate, ad Iulij Pollucis sententiam nunc potius accedo; qui καί τας esse scripsit ἱππικὸν χιτῶνα, tunicam equestrem. Itaq; Xenophonti καί τας significare saga militum equestria, non dubito; eaq; de causa iam sic interpretatus sum. Saga etiam ab hoc καί τας deriuari per μετὰ θεοῖν quamdam, existimare quis possit. Cafacas Galli & Hispani vocant, Italis casachi sunt, & casachini, (casaki & casakini ab ipsis pronuntiantur) posteriore ἱπποκαστικῆς sic efficto: quæ nomina videntur ab hoc Græco καί τας manasse. Quod autem putant aliqui discrimen inter ἱππικὸν χιτῶνα, & ἐπιπαιούς esse; tantum certe non est, vt huic meæ sententiæ de sagis militaribus officere possit. Etenim accipimus ἱππικὸν χιτῶνα pro saga simpliciter equestri, hoc est, quo equites, quo modo libet, vtuntur: ἐπιπαιούς vero, paullo restrictius, de illo, cuius vsus in equo est.

Ibidem, D. An δηρότες cum δειρόσι, quod sequitur, eiusdem sit originis, dispiciendum arbitror, * Mihi quidem sequens hoc verbum διαύροιον, occasione præbuit; vt margini δειρότες adscriberem.

Ibid. E. Rectior est non nihil ad marginem a me notata lectio, πολλῶν γὰρ (cum intermediis) μδῶν, quam altera πολλοῦ μδῶν. * Sed aptior adhuc Budentis hæc libri, πολὺ γὰρ (cum interiectis) μδῶν. vnde H. Stephanus eam in contextum editione secunda transtulit.

215, C. Hactenus in omnibus editionibus legebatur ῥάβδω πῖς ἱματίοις καταπλάμενοι, [* etiam in H. Stephani priore] diuiso ῥάβδω voce a πῖς ἱματίοις. Verum ex Philelphi versione colligi debuerat, legendum esse ῥάβδω πῖς: quod sane quid sit, licet apud Pollucem, Hefychium, ceteros quæras.

* 216, C. Quæ verba nostris in editionibus existant ὡς δὲ ὑστερον κληθεὶς αὐτῶν, πρὸς αὐτὰ ἱπποκουσε, πρὸς ἡλασεν ὁ Κύρος, καὶ ἱππον, & cetera; sic in libro suo se reperisse scripta notat Camerarius, ὁ δὲ ὑστερον κληθεὶς αὐτῶν, πρὸς αὐτὰ πρὸς ἡλασε. καὶ ὁ Κύρος ἱππον αὐτὰ ἔδωκε, cum reliquis. Probat hanc ipse scripturam, & ego non improbatam expressi. Non enim est vero simile, Cyrum ad istum cum suo curru aduectum fuisse. Verbum autē ἱπποκουσε, quum scholion esset, adscriptum verbo πρὸς ἡλασεν, quo significaretur, illum adequitando paruisse, in textum ab imperito calligrafo relatum.

* 217, A. pro κἀν μύων, quod tamen vt vitiosum reici nequit, si commodior est scriptura libri Budentis hæc, κἀν καμύων, iuxta Camerarium: forsitan etiam versu post hunc quinto pro καταμύων, reponendum sit καμύων. Rursum quod sequitur πρὸς ἡλασεν πὶ παταμένον πρὸς τῷ Κύρου, docet Camerarius in libro suo ita scriptum, πρὸς ἡλασεν πῖνι (potius fortasse πρὸς ἡλασεν πῖ) τακτικὸν ὑπὸ Κύρου. Ego vsitata retinui, & verti. Arbitror autem illud πὶ τακτικὸν ὑπὸ Κύρου esse glossam alicuius recentioris declarantis alterum πὶ παταμένον. Solent enim Græci posteriores vt voce τακτικῶν non solum de rebus militaribus; verum etiam de mandatis in genere, quæ aliquem ad ordinem spectant.

καί τας, τὰ-
petes vil-
lofi.

καί τας, ἱ-
lio signifi-
cato.

Saga.

Cafaca.
Casachi
Casachi-
ni.

ἱππικὸς
χιτῶν,
ἐπιπαιούς.

teger est, vt cuius perspicuum. Et videri potest illud φουρόν; inter ista duo, ὄχυρόν & ὄπην, facilius perisse; quod cum vtriusque litteris aliquam similitudinem habeat.

* 259, D. pro μετὰ μεμνηταί σοι ἔφησα, vel scribendum necessario μετὰ μεμνηταί σοι ἔφησα, vel adiecta ὅπ, sic locus explendus, ὅπ μετὰ μεμνηταί σοι ἔφησα.

* 260, C. Verbum ἔφ' positum ante τὸς ἐξέλοντας, repeti post ἐξέλοντας debere videtur; omissum ab imperitis calligraphis propterea, quod tam exiguo spatio bis legeretur. Omnino quidem hoc rectum est, τὸς ἐξέλοντας ἔφ' φίλεις, τὸς ἐξέλοντας εὐ ποιῆν. Duriusculum vero fuerit, pro ἐξέλοντας, reponere velle ἐξέλοντας, ne verbo ἔφ' sit opus.

262, E. Hunc locum, vbi legitur ἀεὶ πρὸν πυθόμενος, priori editione non recte interpretatus sum. Quippe verti πυθόμενος, interrogatus; sicut & Romulus. Verum deinceps intuenti diligentius aliud visum. Nam πωδάνειδα nunquam παθητικῶς usurpatum memini. Quapropter huic loco ex illius collatione, qui est p. 359, E. opem fero; & legendum πυθόμενος pro πυθόμενος aio, cum huiusmodi sententia: Quod Cyro die ante eū diem undecimo, consultis primis extis, dixisset. * Etenim ita & indicato loco libri v ἀιβάσεως loquitur, πυθόμενος κύρω, exta Cyri nomine consulens, & quidē in eiusdem rei narratione.

* 263, D. Notavi quiddam abesse, quia Romulus addit, In principis; quod e Xenophontis verbis redditum vix arbitror, sed ex coniectura. Re quidem vera deesse aliquid non dubito, nimirum fuisse Cyrum in medio, quod arbitror alicubi vel a Plutarcho, vel aliis traditum; vt desit, καὶ τὸ μέσον. Hoc enim tertium restat, quum dextra laeaeque partis aciei mentio facta sit.

* Ibidem, E. pro χρόνῳ δὲ συχρῶ scribendum χρόνῳ δὲ συχρῶ, tempore non magno. Quippe iam vergente ad vesperam die, magnum tempus haud poterat locum habere.

265, D. Sic locum hunc distingue, ἔδδ πῆς ἀντιπαραμένους ἔμπαρθεν, ἐπέκτα μῆθεν ὡς εἰς κύκλωσιν. ἔνθα δὴ, cum cet.

* 271, A. ante μαχόμενος σιωπῆς, necessario copulam καὶ ponendam certum est, si quidem integra debet esse oratio.

Ibid. B. Hic tibi significare cupimus, haec verba, ὅπην πέλις, in parma, vel cetra, esse corrupta. Nā existimo debere legi ὅπην παλπῶν, in tragula vel hasta; & quae sequuntur, nimirum ὅπην ξύλων, in ligno, tamquam scholion esse delenda, vel in marginem reicienda. Supra quidem certe, initio libri v r i de institutione Cyri, fit eiusdem ligni mentio: vbi tamen nec ὅπην πέλις, nec ὅπην ξύλων scriptum est; sed ἐπι δόξατος, in hasta, quod cum παλπῶν vel tragula fere idem est.

Ibidem, C. Rectius arbitror legi παρὰ ἑλληνικῶν, quam παρὰ ἑλληνικῶν. Idem & H. Stephanus margini posterioris editionis adposuit, a me notatum priore.

AD LIBRUM II DE CYRI EXPEDITIONE.

* Ag. 274, A. pro καὶ πρὸς ἡμῶν ἀγαθῶν μαχόμεθα, etiā de bonis nostris pugnabimus; scribendum plane, καὶ πρὸς ἡμῶν ἀγαθῶν, de bonis

etiam vestris. Nā prater arma nihil erat reliquum Gracis, vt Xenophon ipse Phalino dixerat, τὰ μόνον ἡμῶν ἀγαθὰ ὄντα, quae sola nobis reliqua sunt bona. Cum his ait Gracos etiam de Persarum bonis dimicaturus, hoc est, de ipso Persarum imperio; quod paullo ante Gracos Ariæo legimus obtulisse, si arma secum veller coniungere.

* Ibidem, D. pro φαλίνος ἢ Ἰσπυρέτης, Phalinnus autem reuersus, videtur plenius scripsisse Xenophon, φαλίνος ἢ μετὰ τὴν καὶ Ἰσπυρέτης, Phalinnus secesserit & reuersus est: vt infra, 280, C. μετὰ τὴν τὸς ἑλλήνες ἐβουλεύοντο, secesserunt Graci consultandi causa. Si tamen ita non scripsit, saltim hoc modo supplenda sunt eius verba. quod equidem feci.

* 277, E. Sane non video, quid illud sit, quod de asino in exercitum immisso dicitur, his verbis: ὅς ἀντὶ τὸ ἀφίεντα τὸ ὄνον εἰς τὰ ὄπλα κατέμιλλυσε, qui indicarit, a quo fuerit immissus in exercitum asinus. Itaque si coniecturis vti licet, τὸ φόβον substituam pro τὸ ὄνον, ὅς ἀντὶ τὸ ἀφίεντα τὸ φόβον εἰς τὰ ὄπλα κατέμιλλυσε, qui auctorem immissi exercitui terroris indicarit. Et vox hec φόβος non solū bis a Xenophonte iam antea, versu ab hoc quinto & sexto ponitur, φόβος ἐμπύθη, & rursum φόβος ἐμπύθη: sed etiam post hæc, versu tertio repetitur, ὅπην κενὸς ἀφόβος εἶν. Quo fit, vt non dubitem, meam hanc emendationem plane admittendam; & vt illic metus e castris auctoritate ducum expulsus fuit, sic asinum hoc loco me auctore de libris Xenophonreis abigendum esse.

* 279, B. In his verbis, καὶ εἰ τις ἀπὸ δοκίμῃ τῶν παρὰ τὸν βασιλέα βλακύνει, οὐκ ἐξομῶντος τὸ ὄπην πῆσει, ἔπαυσεν αὐτὸν, vltima illa esse vitiata, ἔπαυσεν αὐτὸν, nō est dubium. Editione priori verbo cadendi vsus sum, multandi Romulus, nimirum verberibus. Vtrumque decepit vox præcedēs βακτηρία, quam Romulus virgam reddidit, ego baculum, & sequens verbum ἔπαυσεν; quasi baculi mentio, cum παρὰ coniuncta, verbera nobis extorqueret. Sed dicam paucis, quo modo nunc restituam. Aio pro ἔπαυσεν αὐτὸν, scribendum ἔπαυσεν αὐτὸν, videlicet τὸ δοκίμῃ βακύνει. Si quis ei videretur ignauius se gerere, mox idoneum eligens, illum alterum remouebat, aut cessare iubebat. Ita Xenophonti verbum suum, quo vsus erat, restitutum videmus; & vocabulo βακτηρίας sensum alium, quem superius adtigi; nimirum quod eo Clearchus sit vsus, vt scepro, signo magistratū prætoreij, quo fungebatur. Vulgo quidem eiusmodi baculum in re castrensi regimentum adpellare solemus, Turcis est aga siue baculus, Italis illecco dicitur, voce originem Germanicam redolente, ac idem profus vtraque lingua significante, quod βακτηρία. Henr. Stephanus hoc loco explicare se non potuit.

* 284, D. Vtitam lectionem, ἀντὶ τὸς ἑλλήνοι, sequutus est Romulus, qui reddidit, Ipsi Gracis. Ego priori editione, quum dicerē, Ipsi etiam hostibus, aliā sequutus sum lectionem, ἀντὶ τὸς ἑλλήνους. Ea non esse reijcienda temerē videtur. Quid enim opus erat ipsis Gracis ingentes videri copias? Hosti Clearchus arte quadā imperatoria magnas exhibere studebat, idque consequutum narrat auctor. Alteram tamen non minus licet defendere.

291, A. Lego ἢ ἀποφασίσαις ἰέναι, non ἢ μὴ ἀποφασίσαις, quemadmodum habet editiones alia; nec μὴ ἀποφασίσαις, quod est in H. Stephani & Florentino exemplari.

AD LIBRUM III DE CYRI EXPEDITIONE.

Ag. 293, D. Notas punctorum adposui, quod ex- istimem in his, ουδ' αν ενα . . . κατακεινοιεν, δεελλε φευγοντα. Nam ita Romulus etiam vertit, & sensus loci postulat. Poterant interficere hostes in acie, verum a pugna propter equitum penuriam persequi neminem poterant. Haec enim editioe priori notata, nec male quidem. Sic enim & supra, libro III de institutione Cyri, p. 99, D. ποιοις αν εν ωπλων οντας διωαμδα αν φευγοντας η λαθειν, η κατακειναι; vides φευγοντας κατακειναι dici, quod verbum insolentius heic quoque reperitur: vt omnino φευγοντα κατακεινοιεν scribendum sit. Nam stantes, vt dictum, aduersarios in acie quin egregie Graeci occidere possent, nullum erat dubium; fugientes vero non itidem, ob penuriam equitatus.

* 302, A. Notabilis heic se locus offert, de quo perspicitur, quam exigua vel vnus syllabae variatione plurium verborum sensus vitietur. Sic legitur haecenus in editis omnibus, ει οι Κυρειοι παροδον σω ημιν πασημενοι, νω αφεση εαση. Id editioe priori ego sic verti, sequutus scripturam corruptam: Quod quibus proprie conueniebat hac nobiscum in acie stare, iam defecerint. Durum hoc recensenti nunc visum. Itaque circumspiciens de vitio latente, sic vnicam uoculam mutandam deprehendi; vt Κυρειοι, pro Κυρειοι, scribatut. quo fit, vt perspicua iam verba sint, ει οι Κυρειοι παροδον σω ημιν πασημενοι, νω αφεση εαση: quod Cyriani, prius a partibus nostris stantes, iam defecerint. Κυρειοι namq; Cyriani sunt, hoc est, Cyrianarum partium Pertae, Ariaeus, & alij; sicut & supra dixit libro praecedenti, p. 269, E. το Κυρειον στρατοπεδον, castra Cyriana. Item libro VII, 398, E. παρ η Κυρειοι στρατομαχος. Item libro III ελληλικων, 487, B. ο αν Κυρειων παροδου.

* 303, B. pro ουκ αν εφλω ερηγη, scribendum rectius, ουκ αν φασω ερηγη.

* 304, A. Quum dico, κρατουμενον δε πατα πα δελοσσεια, non aliud ex meis hisce verbis intelligitur, quam res alienas omnes illorum esse, qui victi sunt. Hoc falso dici, nemo non perspicit. Ergo scribendum erat, κρατουτων πατα πα δελοσσεια, cedunt aliena uictoribus omnia. Sed locum illud heic nequit habere, quum ostendat primum militibus Xenophon, quid eis victis, (hi sunt κρατουμενοι) futurum sit: deinde subiiciat, quid futurum victoribus, quum ait, ω αν κρατωμεν. Ergo delendus articulus πα post πατα, qui ex vltima syllaba dicti πατα geminatus irrepit, & ita scribendum rectius, κρατουμενον μν δελοσσεια δε πατα, αλλοσσεια, scilicet δετην. hoc est, Nostis eorum, qui vincuntur, fortunas omnes, esse alienas; id est, ad alios transire. Pusillum hoc quiddam, at momenti non exigui.

Ibidem, C. pro εν ερω παραινιτε, rectius erit ερω παραινιται. Item secundo post hunc versu, κοινης σωτηειας δεομδα, communis salutis egemus, rectius scribetur, κοινη σωτηειας δεομδα, communiter salutis egemus. Sic & Romulus legit, qui pariter interpretatur: & infra similiter scriptum videmus p. 336, D. κοινή εβουλευοντο, communiter consultabant.

* 307, B. In his verbis, ολιγον δε ενθα ουδ' ει ταχως εη, aliquid mendii haeret. Si marginis lectionem recipias, εν ολιγω δε ενθα ουδ' ει ταχως εη, videmus ενθα superfluum. Id vero ne temere reiciamus, transpositione tantum hac vtamur in lectione textus: εν-

κυρειοι. κυρειοι.

A 9α δε ολιγον, (χωρειον ex superioribus repetitur) ουδ' ει ταχως εη, cum ceteris, recte iam coherentibus.

Ibid. D. Quid proprie σολιδες sint, ingenue me fateor ignorare: ac propterea vocem Graecam retinui. Haec notis primis, addamushis aliquid. Suidas ait, armatura σολιδες quoddam genus esse; nec quale sit, explicat. Superius in VI παιδεις legitur χιτων σολιδωπες. Hanc ego tunicam palla, plicas habenti, similem reddidi. Fortassis hinc vtrumque colligi potest, quid σολιδες sint; praesertim si liceat (& licere nonnumquam puto) mutationem exiguam adhibere, scribendo σολιδες: nimirum vs tunica rugosa striataue intelligantur, qualibus equitum Brunsvicensium famuli puerique militares apud nos vtuntur. Si cui vero non placet haec scriptura, per me licet Suidaeo more generaliter accipiat vocem σολιδες, pro indumento militari: quemadmodum ipse deinceps libro sequenti, p. 318, B. feci.

308, D. πλιθος a me redditur significatione peruulgata, quamquam non ignorem quid in columnis πλιθος sit, de quo Vitruium consulat in III, qui uolet,

309, A. Retinui vocem Graecam, lapide conchyliato, certa de causa. κοχυλιας autem, λιθος σκληρος, εχων εν εαυτω κοχυλιε τυπις: lapis est durus, conchilij figuras in se continens. De quo pater, minus recte vertisse Romulum, cuius haec verba sunt: Murus erepidine nitebatur lapidea, excisis in murum modum lapidibus. Nam figuras illas natiuas esse intelleximus, non opere factas humano. Pollux in VII κοχυλιασ Aristophanis, & κοχυλιασ Xenophontis, cepisse pro eodem videtur, & quidem addit, hanc esse ιδαν λιθου.

AD LIBRUM IIII DE CYRI EXPEDITIONE.

* Ag. 316, B Pro εδοκη τις στραταγης, scribendum omnino εδοκη τις στρατηγης, constat ex praecedentis huius conclusionem. Versu autem post hunc sexto, non και εση ουτω σενον, legi debet, sed και εση οπου ει σενον. Subintelligitur autem χωρειον, vt infra 322, οπη εη σενον χωρειον, oratione plena. Hoc melius illis H. Stephani, και εση ου π σενον. Nam illud π σενον haud quadrat, quum sit δεικτικον, certas quaedam denotans angustias, de quibus heic nullum verbum.

* 319, D. Locus hic corruptus est, ideoque sic eum interpretatus sum, vt mentem auctoris respicerem. Videtur autem pro αυτοι δε συμβουλησειν οκβαινοντες, sic legi debere, αυτοι δε συμβουλησειν οκβαινοντες, ως αν διωνανται ταχιστα. quorum sensum expressimus. Nam quod margini legitur adnotatum pro lectione diuersa, συμβολης (non συμβουλης, quod in H. Stephani editione altera corruptum) ενεκεν βαινωντης, scholion vitiatum esse arbitror illorum συμβουλησειν οκβαινοντες, ita restituendum, συμβουλης ενεκεν βαινωντης, hoc est, ad coniungendum se pergerent adscendendo. Quae quidem illum ipsum reddunt sensum quem ego indicaui. Quod sequitur, ταυτα σου δεμενοι, οι μν επηρεουοντο, scriptum haecenus in margine, nos in textum recepimus, quum respondeat, illis praecedentibus, και συμπεθενται η μν οκτα. Quod autem in textu erat, ταυτα συμβουλοισιν, uelut scholion illius ταυτα σου δεμενοι, ad marginem reieci. Nam Graece non imperiti vident, quid in hoc ταυτα

1052
scribo
fessum
pro i
fessus d
scriptur
dem ill
am p
quar
leant
proben
321,
terit
Ibidem
ai n
est; qu
proban
32
plicatio
n
vitiolum
Sic enim
tio sequ
duchoru
Eus Gra
tebantur
dico, ac
terpreto
tes) / G
quanti
amentur
sarium i
per ame
dito, fia
332,
κρησ
didit, p
tus, igno
que
tur libro
335, A
intelliga
mum,
phontis
teiligere
gia prim
cedunt. I
norum,
autem p
bro III
ait, εν
cer, qua
335, B
dum, κα
tus est, &
Ibidem
pud Ron
336, C
nili si ad
Tum ver
338, C
ex ingen
nim, ser
Xen
editione

non in libris omnibus reperiuntur. Vt autem hæc ab aliis dignosci possint, vsuatis illis*] notis inclusi. πλέον tamen in his, ἤλθον πλέον βόες, mutandum in πλέονες αἰο, vel in πλέονα, respiciendo ad præmissum illud ξένια, hoc modo; ξένια ἤλθον πλέονα, βόες. quod quidem proximum scripturæ priori.

343, A. Heic quoque marginis illa lectio, quam H. Stephano debemus, πάλιν δ, καὶ πάλιν, καὶ πάλιν κράπιν ἐπεροι, (scilicet ἠγροῦζοντο, ex superioribus) καὶ καλὴ δία ἐγγύετο: plenior est, ac potior altera.

AD LIBRUM V DE CYRI EXPEDITIONE.

Pag. 344, A. Pro καὶ ἄλλοις τῶντα, malo scribere καὶ ἄλλοις τῶντα, sensu magis idoneo.

345, B. pro βυλευέδξ, non dubitanter reponendum adfirmo βύλευδα.

* Ibidem, E. Pro οἰκίων in his, οἱ κάλχοι ἄτε οὐπεπώκοτες ἐκ τῶν οἰκίων, scribendum ἐκ τῶν οἰκείων. Notum dicendi genus, ἐκπέπην ἐκ τῶν οἰκείων, suis rebus ac facultatibus excedere, suis expelli, amittere sua. Sequitur est eandem scripturam & Amasæus.

348, C. Deprauatam sequutus lectionem Romulus, ita verit: Qui quidem eo irruerunt, ὡς δὲ αὐτὸν σὺν ἐπιπέδον. Multo rectius H. Stephanus reposit, ὡς δὲ αὐτὸν (scilicet οἰκία) σὺν ἐπιπέδον, sensu eo, quem expressi.

350, B. Sequutus sum lectionem, quam duobus in exemplaribus inueni, videlicet οἰκιδέντες, quod in aliis οἰκιδέντες, corrupte. * H. Stephanus editione altera de meis vsurpauit. Romulum ita legisse nō dubium est. Florentina editio vitiosum illud οἰκιδέντες habet, quod nōnulli sequuntur. Id mihi duriusculum videtur, præsertim quod inter καπικουῶντος ἢ δὴ ἐν Σκιλοῦπι, & inter ὑπὸ Λακεδαιμονίων οἰκιδέντες, copula nulla sit interiecta.

* Ibidem. Pro ἐν τῷ Σκιλοῦπι χωρίῳ, legendum ἐν τῷ ἐν Σκιλοῦπι χωρίῳ. Perit alterum ἐν, propter geminationem infra spatium exiguum eiusdem vocula.

Ibidem, C. Retinui πῆς σκλωῶσιν, lectionem videlicet vsitatam. Nonnullis placet pro σκλωῶσιν legere σκίλωπῆσις, quod nec reicere, nec probare libet: quum in exemplaribus fide dignis necdum ita scriptum inuenerim.

351, B. pro πορεύονται, malim πορεύονται.

Ibidem, E. Puto factam quamdam vocum traiectionem, vt hoc modo legatur, ἔσθ' ἀνὰ ἑκάτ' μάλισσα, ὡς ἀπὲρ οἱ χοροί. Nam quod H. Stephanus in margine notauit, vix puto de libris fide dignis promtum fuisse. Nam quis ita loquutum Xenophontem, elegantissimum scriptorem, credat? positus duabus eodem loco vocibus idem significantibus, ὡς ἀπὲρ & οἱ, hoc modo: ἔσθ' ἀπὲρ ὡς ἀπὲρ ἀνὰ ἑκάτ' μάλισσα οἱ χοροί. Sed hæc aliorum iudiciis permitto.

352, C. non περιόντων, sed potius περιόντων legendum, adparer etiam de Romuli versione, qui accedendi verbo vsus est.

* Ibidem, D. pro ἐν τῇ στρατῶ, scribendum ἐν τῇ στρατῶ, facile quiuis perspicit.

Κάρυα. 353, E. Κάρυα non interpretor heiciuglandes, vt alij, sed castaneas. Est enim vox late significationis, hoc autem loco intelligenda κατὰ Κάρυαν Σινωπιδ, νωπικόν, quæ & Εὐβοϊκά vocantur, & sunt Κασάνια, quemadmodum ait Mnesireus Atheniensis ἐν τῷ, κατὰ ἑδέσων. Item paullo post coctarum fit mentio.

Denique Pollux in primo respiciens ad hunc locum: Κάρυα, inquit, τὰ ἐκ ἐχθρῶν δειφύλω. εἴη δὲ αὐτῶν τὰ λεπίκαρυα, ἢ μὲν τὰ κασαῖα ὀνομαζόμενα. φησὶ γὰρ κατὰ αὐτῶν Ξενοφῶν. πύδαξ σσειτυμένους καρύεις ἐφθόισ. Quibus in verbis obiter nota codicum Pollucis mendam in voce δειφύλω, quam in δειφύλω commutauit, qua fissura significatur. Idem enim valet, quod χίσμα, interstitium vel fissura. Hoc addere libuit, quum etiam Romulus eam aliter interpretatur.

* Addendum & hoc, post alteram lineam non τῆτω καὶ πλείω σίτω ἐχθρῶν legendum, sed τῶντις καὶ πλείω ὡς σίτω ἐχθρῶν ἐφθόισ: vt ad τῆτις subaudiatur καρύεις. Vitij origo in hoc ex abbreviatura, in πλείω σίτω amissum ὡς, propter similitudinem cum vltimis & primis litteris in horum utroque. Nimirum ait, eos castaneis coctis cū pane, vel panis loco, vt plurimum vesci solitos. Si quis marginis lectionem recipendam putat, ἐφθόισ καὶ ἀρτίς οἰκιδέντες, intelligemus ex elixis castaneis panes ab eis fuisse tostos. Videtur hoc tamen potius esse scholiolum quoddam, quo σίτω vox, alioqui panem Xenophonti significans in multis locis, per ἀρτίς declaretur, vna cum vsus modo, qui expressus est in ἰπιδέντες.

354, D. μετ' ἄλλων ἰόντες rectius scribitur μετ' ἄλλων ὄντες: sicut bis paullo ante dixit, ἐν τῷ χλωῶντες, & μόνον τῷ ὄντες. Neque me quidquam, quod Romuli codex ἰόντες habuerit, mouet.

357, A. Sequor in conuersione lectionem marginis. Nam quod in ipso textu legitur, φίλον ποιέσθαι Κορύλαι, καὶ τὸν Παφλαγῶνα, haud dubie corruptum est. Articulus enim heic profecto Atticorum more positus est, & certum quemdam indicat. Nullius autem, præter Corylam, facta est antehac mentio, ad quem referri possit. Itaque vel marginis est seruanda lectio, & existimandum Κορύλαι irrepsisse in contextum, quum esset scholion, quo significaretur, per τὸν παφλαγῶνα intelligi Corylam, sicut & paullo post in altera Hecatonymy oratione: vel legendum, Κορύλαι τῶν Παφλαγῶνας, vt supra. Sed commodior est marginis lectio, * quam & illa, eadem hac pag. littera E. ὡς τ' παφλαγῶνα φίλον ποιέσθαι, confirmant.

359, A. Legitur & in Henrici, & in Florentina, & aliis editionibus, οἱ μὲν αὐτῶν εἰ ἠρρωταται πορείαν, λὺ ὑμῖς συμβουλεύετε. Ego vero quum inuenerim etiam libros sententiam meam comprobantes, non dubito particulam εἰ, tamquam superuacaneam tollere. Quod enim Stephanus idem verti debere

F hanc in οἰδῆ vel ὄντι putat, apud me parum auctoritatis meretur.

* 360, A. In his verbis, ὅτι εἰ μὴ οὐπελοῦσι τῇ στρατῶ μᾶδον, ὡς ἐχθρὸν τὰ ὀπτιπῆδα οὐκ ἐπλέοντας, ὅτι κινδυνεύουσιν μῆναι τῶσάντη δυνάμεις, nemo non videt abundare vel primo, vel altero loco particulam ὅτι, bis positam. Ego priori expungendam crediderim. nisi quis ἀπιστοῦσιν aliquem in his edoceat.

Ibidem, B. πλοῖα ἡμῖν παρέσι lego, vel extrita particula δέ, vel in δὴ mutata. Nec id dissimile, quod paullo post H. Stephanus norat, omittendam particulam γὰρ, in ὁμοδ μὲ γὰρ ὄντες. Atque adeo sæpe vsuuenit, vt hæ voces abundant. Stephanus editione posteriori adscripsit πλοῖα γ' ἡμῖν, quod cur probari non debeat, intelligit ipse.

367, B. Legitur in editis, τῶν γαυλικῶν χρημῶν τὸ γαυλικῶν μῆνα. Quænam sit heic Gaultica pecunia, (sic enim

1056
nim an
tum, i
quemq
pinor,
ne adp
pter Ka
sentent
fauilica
lus vel
reper
glossari
ponit,
J. C. cla
lic) mu
vt folet
Joco lib
ipsum e
ma illa
carum
Ku we
Sido
sed etia
pinor, a
vixia p
quæ in
ad locu
perme
licas pe
Prater
sex libr
De quib
modo &
nophon
sychius
dixerat
pecunia
enim est
Ibide
posui, q
ex me q
tam illu
ἀρχοῦ
bus pate
ἀρχοῦ
αὐτῶν,
alibi, tū
editione
post ἀρχ
quanto
neto ite
gendum
est, Soph
mirum
navigi
Hanc eg
plius ap
mitti fac
vltima p
trinfecu
A D
Pag.
legit

nim ante me scriptura hoc reperitur, & reddi-
 tum, in conuersione Amasiana) vix puto facile
 quemquam indicaturum. Nam absurdum est, o-
 pinor, dicere; nomen hoc factum ab insula γαυ-
 λος adpellatione, quam Stephanus Byzantius pro-
 pter Karthaginem sitam esse tradit. Ego vt meam
 sententiam pace aliorum aperiam, existimo pro
 γαυλικῶν legendum γαυλικῶν χημῶν. Est autem gau-
 lus vel Festo auctore, qui vocem hanc in Plauto
 repererat, nauigij rotundioris genus, vel etiam
 glossario veteri, quod tamen εἶδος πλοῦν tantum ex-
 ponit, & cupam. Cyrillianum Basilij Amerbachij
 I. C. clarissimi declarat γαυλῶν, (sic enim scribitur il-
 lic) ποιμενικῶν ἀγρίων: & latine, hoc signum credi,
 vt solet, ad Virgilij *Signum lactis* respiciens; quo
 loco libri nostri, *Signum lactis*, habent. Et hoc illud
 ipsum est, quod cupa in altero dicitur; de quo for-
 ma illa rotundior intelligitur. Patet idem signifi-
 catum non solum e Callimachi versu,

Κυπρῶθεν Σιδωνίος μα κατήρα γαυλῶν,
Sidonius me e Cypro gaulus in hac loca vexit:

sed etiam de verbis Helychij, qui respiciens, vt o-
 pinor, ad γαυλῶν Σιδωνίου Callimachi; γαυλῶν, ait, τὰ φοι-
 νικικά πλοῖα καλοῦνται. Sic enim lego, mutata voce
 φοίνικα in φοινικικά. Idem Helychius addit hoc, quod
 ad locum hunc nostrum emendandum proprie
 pertinet, dici γαυλικὰ χημῆματα, τὰ ἀπὸ τῶν πλοίων, gau-
 λicas pecunias esse, quæ de nauigijs redigantur.
 Præterea vsus est & Homerus gauli voce, Vly-
 σεα libro ι x.

γαυλοὶ πικραίδες π
Gaulique & cumba

De quibus iam nemini obscurū arbitror esse, quo-
 modo & emendandus, & intelligendus heic sit Xe-
 nophon; cuius verba, ceu dictum, tantum nō He-
 lychius interpretari videtur. Nimirum & antea
 dixerat, nauiculas fuisse captas, & ex iis coactas
 pecunias; de quibus aliquid subtrahū fuerat. hoc
 enim est χημῶν illud μείωμα.

Ibidem, B. ad verbum ἀρεθεῖς notas punctorum
 posui, quæ significarent, aliquid deesse. Iam si quis
 ex me quæret, quidnam illud esse arbitret; remit-
 tam illum ad ea verba, quæ paullo ante habuimus,
 ἀρχόντας ἀρεθμένων ὑμῶν ἐστὶν ἐμποδῶν εἶμι; De qui-
 bus patere arbitror, hoc etiam loco sic legendum,
 ἀρχόντων ἀρεθεῖς. Ne dicam, id dicendi genus, ἀρχόντων
 ἀρεθῶν, etiam apud Xenophontem reperiri, quum
 alibi, τῷ κύρῳ παιδείας libro primo. * Et hæc quidem
 editione priori a me hoc loco notata. Nunc autem
 post ἀρεθεῖς aliquid deesse, nec tam procul, sed ali-
 quanto propius ab his verbis, Σοφάνετος δὲ, ὅτι ἀρεθεῖς
 κατὰ μέλη, latere causam multæ, Sophane-
 neto irrogatæ, animaduertere videor: adeoque le-
 gendum, Σοφάνετος δὲ, ὅτι ἀρεθεῖς εἰς τὸ δὲ κατὰ μέλη, hoc
 est, *Sophanetus multatus est, quod lectus ad hoc, ni-*
mirum εἰς φυλακῶν τῶν γαυλικῶν χημῶν, ad pecunia de
nauigijs redactæ custodiam, id muneris spreuisset.
 Hanc ego lectionem veram puto, loci quidem i-
 psius aptissimam sententiæ. Nec dubium est, εἰς ἀ-
 mitti facile potuisse, propter similitudinem cum
 vltima præcedentis ἀρεθεῖς: vt τὸ δὲ dumtaxat ex-
 trinsecus adsumendum sit.

AD LIBRUM VI DE CY-
 RI EXPÉDITIONE.

Pag. 371, C. Lego, ὅτι δὲ τῶν ὀπίσθων (antehac
 legimus ἐμπρόσθων) οἱ Μάδανεῖς, καὶ ἄλλοι Ἰνέες τῶν

A Ἀρκάδων ἀσάντες, ἐξοπλισμένοι οἰς ἠδυνάσας καὶ κλισίας
 Nam illud ἐμπρόσθων habere locum nequit. Post ἀρ-
 κάδων quæ in aliis est distinctio, tollenda; & post
 vocem proximā ἀσάντες collocanda. Sic is sensus
 efficitur, qui rectus est, & in versione mea ex-
 pressus.

373, A. Non ἀσάντες heic legendum, quod aliē-
 num a præcedentibus & sequētib; sed ὁ πόρῳ μάν-
 τις πρὸς πέμπων αὐτὸν ἐλεγε, ὅτι μέγας οἰωνὸς εἶναι: quod va-
 res aiebat, esse magnum augurium.

B 374, A. Non dubito, particulam negantem o-
 mīsam hoc esse loco, γαυλῶν εἶναι, εἰ ἕτως ἔχῃ, ὡς ὀργουῶ-
 ται Λακεδαιμόνιοι. Eam si suo loco reponas, constab-
 it sensus verborū perpulchre, ὡς ἐν ὀργουῶται Λα-
 κεδαιμόνιοι. Si soli Lacedæmonij habere imperium
 debent, ridiculum sit, non tunc etiam ipsos irasci,
 quum nonnullis, vt vna prandeant, conuenientib;
 magisterium conuiuij Lacedæmonio non de-
 fertur.

375, C. pro ἀμφοῖν γὰρ τῶν, potius τῶν τε.

C 377, D. In his, ἡ γῆ σαυδρος ἐσώθη, καὶ ἄλλοι δὲ λοχα-
 γοὶ σωθήσονται, scribendum οἱ ἄλλοι δὲ λοχαγοὶ. recte. pro οἱ
 nimirum irrepserit καὶ alienum.

* Ibidem, E. Notas his, ἕτε πρὸς τὴν εἶχον,
 ἕτε ἰσπία, inserui; quibus indicarem, aliquid deesse.
 Nam plenius ita legitur in libris quibusdam, ἕτε
 πρὸς τὴν εἶχον, ἕτε ἀκονιστῶν, ἕτε ἰσπία. Et arbitror ἀκον-
 ιστῶν ab Amasæo intelligi, quum ferētarium dicit,
 quamquam alibi sic γυμνήται reddat. Idem tamen
 ἕτε ἰσπία, quod sequitur, omisit.

D 379, B. Pro καὶ τὰ μακρὰ, lego καὶ τὰ ἀκρα. Nam
 paullo ante Xenophon nōnullos expeditos, quos
 heic πλεῖστεις vocat, εἰς τὰ ἀκρα dimittit. Ne dicam,
 intelligere homines doctos, qualis illa sit Romuli
 versio, qui hæc verba, ὅτι πλεῖστον οἱ πλεῖστα καὶ τὰ
 μακρὰ, reddidit: *Eos sequentes peltati in longum di-*
rectis ordinibus.

* 382, D. Qui diligenter hæc inspicit, ὡς γὰρ ἐστὶ
 (cum interiectis) ἡ καὶ Ἰνέος, ὅτι Κλέανδρος μετὰ τῆς ἡσθίας,
 facile πλεονασμὸν illius ὅτι deprehendit. Sed animadu-
 uertit & in aliis locis ita Xenophontem loqui. vt in

E πόροις, 930, A. ὡς εἰ μάλιστα πᾶσαι αἱ ἀρεστοὶ δὲ πόλιες
 ἀρεστίναι, ὅτι εἰρήνην δει (τ). Et alius locus infra nota-
 tus ad pag. 489, B. Item ad pag. 601, D. Ita fuerit
 fortassis hic quidam ἀσκήσιμος, nec delendum ὅτι,
 vel in articulum ὁ mutandum; quod H. Stephanus
 sine dubio faciendum putauit, me tamen ambi-
 gente.

383, A. Post κατὰ λήποντες notam punctorum po-
 sui, qua significare volui, vocabulum heic aliquod
 periisse. Nonnulla tamen vidi exemplaria, in qui-
 bus perscriptum esset, κατὰ λήποντες τὰ σκεύη, *relictis*
sarcinis. Quæ sane vox ideo quoque mihi videretur
 rursus velut in possessionem mittenda, vnde deie-
 cta fuit; quod hac ipsa pagina Xenophon eadem
 vsus sit. Nā vt heic ait, κατὰ λήποντες τὰ σκεύη: ita istic,
 ἀναλαβόντες τὰ σκεύη, repetit. * Probat hæc H. Ste-
 phanus, sed quia semper aliquid est, quod acutius
 aliis ipse perspicit; animaduertendum ait, hoc po-
 steriore loco scriptum quidem ἀναλαβόντες τὰ σκεύη,
 sed præfixum tamen etiam τὰ ὄπλα: innuere, credo,
 verbis hisce volens, perinde vt posterius hæc con-
 iuncta sint, ita superius etiam scribendum κατὰ λή-
 ποντες τὰ ὄπλα καὶ τὰ σκεύη, *relictis in loco munis* & *ar-*
mis, & sarcinis. At quo pergendum erat, armis &
 sarcinis relictis: *ad pugnam instructi progrediemur,*
inquit Xenophon. Heic aulicus iste regius ab aulicis

G

γαυλῶν
 insula.

γαυλικῶν
 χημῶν
 γαυλῶν.

Signum la-
 ctis apud
 Virgilium,
 pro cupa.

Gaulique
 cumba.

ceteris, qui plerumque non omnino rei militaris rudes sunt, exploderetur; quum armis in tuto relictis, militem aduersus hostes inermem velit educere.

Ibidem, D. Locus hic, οἱ μέχρι περικοντα εἰπὼν παύης, ita legitur in H. Stephani editione. Ceteri codices omnes habent περικοντα, quibuscum consentit etiam Romuli versio. Atq; hoc equidem praeulerim. Quippe milites omnes Xenophontem sequutos intelligit, exceptis emeritis. Nec vacationem a militia impetrari a trigesimo anno, sed potius a quinquagesimo, constat. * Stephanus heic se per Aldinam scripturam excusat editione secunda, cuius ignorationem in Germania, magnam sibi hoc etiam loco iniuriam facere queritur. At ego illam non ignorabam, sed in lectione vitiosa Stephani editionem, ceu posteriorem, illa priore silentio praeterita, citandam arbitrabar; quod in ea vitium Aldinae tolli debuerat, aut tam necessaria saltim lectionis varietas ab illo notari, qui glossas alioqui pro verbis contextus, & plurima non necessaria passim chartis illeuisset.

386, D. Si hoc modo legas, καὶ ἄμα ὑφ' ἡμῶν φάλαγξ, ὅτις πλεῖστα ἐκατέρωθεν ποιησάμενοι, ἐπορεύοντο. videri potest aliquid deesse. Nequeunt enim haec recte coniungi, ὑφ' ἡμῶν, & ποιησάμενοι. Non ignoro tamen, quomodo possint haec etiam sine defectu, & nulla mutatione facta, retineri.

* 389, B. Haec verba, ὡς ἀπιστοῦνται Λακεδαιμονίοις, prius ita verti, vt lectionem hanc sequeretur, ὡς ἀπιστοῦνται Λακεδαιμονίων, quum dicere, Quasi qui a Lacedaemonis defecerimus. Ea lectio non incommoda videtur, & vt ἀπιστοῦνται non admodum est illi alteri ἀπιστοῦνται dissimile; sic etiam Λακεδαιμονίων facile transire potuit in Λακεδαιμονίοις, ob confusionem horum ex abbreviaturis vilitatissimam. Verbis quidem haec Cleandri confirmatur, quae deinceps, p. 392, A. leguntur huiusmodi: ὡς τὸ σπᾶνιμα ἀπιστοῦνται ἀπὸ Λακεδαιμονίων, quod exercitus ad defectionem a Lacedaemonis per vos impellatur. Sed nihil est caussa, cur hanc alteri praefereamus; si dumtaxat ἀπιστοῦνται scribamus loco illius ἀπιστοῦνται vitiatum, quemadmodum superius in notis ad pag. 6, B. faciendum ostendimus.

390, C. 391, A. Heic sequi nos lectionem marginis necesse est, vt legamus non ὡς ἀπίστες, sed ὡς κλέπτουρες. Nam secundo loco non οἷος dicendum erat, si plures adpellasset, sed οἷος. Monere de hoc lectorem propterea volui, quod hoc loco etiam Romulus sit alucinatus, qui verbum οἷος pro persona tertia cepit, hoc est, pro οἷος. Verit enim; *Etsi Cleander me iniuriam intulisse putat.* Recta vero lectionis haec sententia est: *Etsi, Cleander, abductum me fuisse putas, velut aliquid iniuste perpetrantiem.* Et posteriori quidem loco H. Stephanus editione altera hoc in contextum admittit.

* 391, A. pro verbis his, δίκαια πάθην αὐτῶν, scripsisse Xenophontem non dubito, δὲν βία αὐτῶν, quorum interpretatio siue scholion est illud in margine, βίαν χεῖρα πάθην αὐτῶν. Non enim hanc diuersam esse iudico lectionem, sed glossam verae lectionis. Ortus error ex abbreviatura in verbo δὲν, & similitudine litterarum β cū x. initio vocis βία. Nam β Graeci libri manu scripti sic habet pictum, ac si tale u Latinum esset, vnde non pauci manasse reperiuntur errores in manu exaratis. Et in notis ad Dionem Cassium nostris idem alicubi adtigimus.

AD LIBRVM VII DE CYRI EXPEDITIONE.

P Ag. 395, D. pro ὅτι τὸ κέρας ἐκάτεροι ὡς δεδραμῆκεσαν, scribe κέρας ἐκάτερον. Sic & Romulus reddidit.

398, A. pro εἰς κέρας ἦν ὁρακῶν προσελθόντες, scribo προσήγοντες. Nam προσήγειν εἰς ἀγροῦν, εἰς κέρας, rectum est; non προσελθὲν εἰς ἀγροῦν. quippe προσελθὲν κώμας dicunt, vt Demosthenes προσελθὼν πῖς νομισαῖς.

* 401, B. Vides heic scriptum Σηλυμβρίαν. Ego quum istic essem, nec a Turcis, nec ab ipsis Graecis aliter hoc opidum nominari audiui, quam Σηλυβρίαν, Silyurian, non Selybrian, minus Selymbrian: quod sane quum corruptum esse iudicem, marginibus alteram illam scripturam adnotavi.

Ibidem, E. pro ὡς Μηδοῦ, legitur etiam παρὰ Μαδοῦ in libris ἐκλυπῶν.

421, C. H. Stephanus sequutus editionem Florentinam, hunc locum ita legit: οὐκοῦν τῶν μὲν πρῶτον τὸ πεινυεῖται σε καὶ τὴ βασιλείαν τοῖς κατεργασμένοιαν τῶν πρῶτον χεῖμα. ἵππο τοῦ πεινυεῖται. atque haec verba sic interpretatur, emendata versione Romuli: *Primum itaque fides a te his ipsis etiam quibus regnum parasti, pecunias venditur.* At Seuthes regnum paternum pecuniis redemisse dici nequit. Et quae fuerint illae pecuniae, quibus regnum parauerit? nonne Xenophon paulo ante Seuthen ait in magna pecunia inopia tantum ea re parasse regnum, & militum animos excitasse, quod verax fore crederetur? Ego quod pace Stephani dixerim, existimo propius ad Xenophontis mentem Romulum accessisse, si solam interrogationis notam tollas, quam Romulus habet. Nam vt explicem, quid sentiam; legendum aliter arbitror, quam in Florentina, & ipsius editione legatur, nimirum hoc modo: οὐκοῦν τῶν μὲν πρῶτον, τὸ πεινυεῖται σε, τὸ καὶ τῶν βασιλείαν τοῖς κατεργασμένοιαν, τῶν πρῶτον χεῖμα. ἵππο τοῦ πεινυεῖται, quorum hic sensus est: *Ergo primum hominis fide digni existimatio, qua quidem etiam regnum tibi adquisiuit, abs te hac pecunia (quam scilicet militibus debitam tibi seruas) venditur.* Vides optime cum superioribus haec cohaerere. Negabat Xenophon, Seuthen initio quidquam militibus numerasse, ac nihilominus illos se ipsi adiunxisse dicebat. Cur illud? quia fore creditum esset, vt quae promississet, re ipsa praestaret. Hanc igitur existimationem hominum de ipso primum ait amissurum, si pecuniam militi promissam retineat. H. Stephanus editione secunda probat.

* Ibidem, D. Quid sit ἐπὶ κῶσι, notum est velle hoc, quod paulo ante dicitur p. 413, E. ἐν ἐπὶ κῶσι εἰς τὴν κῶσιν, stabat in loco, de quo audire omnia posset. Quapropter heic equidem ἐπὶ κῶσι scripsisse Xenophontem arbitror. Nam huic respondet, τὸ ἵππο τοῦ ἀρχαῖου, quod sequitur.

* 423, C. pro κακόνιοιαν ἵνα οὐδὲν τις με πρὸς σε, scribendum κακόνιοιαν ἵνα οὐδὲν τις με πρὸς σε. His exaratis, vidi animaduersum hoc etiam ab H. Stephano secunda editione.

* 425, D. Bis heic irrepsit in locum indebitum, nomen Λυδίας; priori commutandum cum voce Αἰσίας, quum mare minoris Asiae Xenophon intelligat, adluens expressa heic loca, Helleponto vicina, remota longe a Lydia: secundum, versu ab hoc tertio, in vocabulum Μυδίας mutandum. Nam Lydia

1060
Lydia
cinum
* 42
tius le
vt scrib
non am
chius,
impedi
A
Titulus
liber
P
elle qu
eas
tur eis
relicta
Nihil e
Thucy
cuiusm
phon si
rum T
ad x
pertine
tuit, du
litteris
in adpe
spici po
tur, a c
dentia,
ti, Thu
plit: qu
reddere
atum re
aufus.
rupta n
tis exer
duxeru
carente
eadem
Prin
tionis h
cipere
Ergo p
repetit
lia mar
quo ru
tisse La
nimiru
ducibus
datum
gnam i
quitur
nem vi
bus Do
darum
cum x
Prælio
si recte
xxx n
opport
tio pug
lio Min
nis ere
Syracu
urere m

Lydia non est opidum Pergamus, sed Myſia, vicinum Troadi.

* 427, B. pro τ δὸν ἠσπείλο ὁ Ξενοφῶν, admitto potius lectionem marginis ἠσπείλο, sed emendatam: ut scribatur, τ δὸν οὐκ ἠσπείλο ὁ Ξενοφῶν, Deum illum non amplius culpabat. Et intelligitur Iupiter Mili-chius, de quo dixerat hariolus paullo ante, quod impedimento Xenophonti esset.

AD PRIMVM HISTORIA- RVM GRÆCARVM.

Titulus ἠσπείλων.

An παρὰ τὸ πρῶτον dici hæc debeant.

Chytraus.

Quadam in chronologi- ca confirmata & correctâ.

Thucydis & Xenophontis coherentiâ.

Ag. 428, A. Initio monendus lector, titulum librorum sequentium vere Xenophontem esse qui nonnullis in libris reperitur, ἐκ τῶν ἠσπείλων βιβλίων τῶν πρώτων. Nam a quibusdam inepte datur eis inscriptio τῶν ἠσπείλων quasi a Thucydide relicta Xenophon libris hisce complecti voluerit. Nihil enim in his reperitur, quod ad historiam Thucydidis pertinens, & a Thucydide neglectum, cuiusmodi scimus dici & esse τῶν ἠσπείλων, Xenophon suppleuerit: sed nouam scribit historiam rerum Thucydidis ætatem subsequutarum, & vsq; ad XLVII annos a fine historia Thucydidæ pertinentium. Has res Thucydides videre non potuit, dudum ante mortuus: Xenophon & vidit, & litteris prodidit, ut e chronologia Xenophontea, in adpendice tomi secundi exhibita, liquido perspicui potest. In ea vero quum nonnulla reperiantur, a communi chronologorum opinione dissidentia, præsertim Dauidis Chytræi, qui Herodoti, Thucydidis, Xenophontis, chronologias scripsit: quorumdam tibi nostrorum rationem heic reddere lubet, optime lector, ne quid a me factum temere putes, qui a plerisque dissentire sum ausus. Simul a proposito nostro emendandi corrupta non discedemus. Nimirum hi Xenophontis exemplaria vitiosa non prius corrigenda sibi duxerunt, sed numeros in eis positos, ut mendis carentes, sequi simpliciter maluerunt. Eos igitur eadem opera tibi repurgatos dabimus.

Primum id obseruandum, quod margini editionis huius, initio primi ἐκ τῶν ἠσπείλων adscriptum: incipere Xenophontem, ubi Thucydides desierit. Ergo pugna Mindari, a Thucydide descripta, non repetitur a Xenophote; sed post illam noua prælia maritima describuntur. Horum primum est, quo rursus Hegesandridæ ductu victores extitisse Lacedæmonios, expresse recitat Xenophon; nimirum post victum a Thrasylulo & Thrasyllo ducibus Atticis inter Abydum. Sextumque Mindarum, paucis diebus inter priorem & hanc pugnam interiectis, ut ipsemet loquitur. Deinde sequitur altera Mindari pugna, cepta per occasionem victi tunc in Helleſponto cum XLII nauibus Dorici: qua quidem Athenienses denuo Mindarum, & Pharnabazum auxiliariũ, Alcibiade cum XVII nauibus superueniente, vicerunt. Prælio priori perire Lacedæmoniis XXI naues, si recte memini, & abfuit Alcibiadès: hoc captæ XXX naues, Alcibiade præſente, cuius aduentus opportune victoriam Atheniesium adiuuit. Tertio pugnatum a Mindaro ad Cyzicum, eoq; prælio Mindarus fuit cæsus, & LX naues Lacedæmoniis ereptæ, tota classis eorum scilicet, exceptis Syracusanis nauibus, quas ipsimet Syracusani exurere maluerunt, quam permittere, ut in hostis

potestatem venirent. Hæc ad annum belli Peloponesiaci XXI pertinent, quo gesta pleraq; Thucydides recitat, Xenophonti cetera debemus. Ex hoc etiam constat, isto XXI belli anno fuisse functum ephori officio Spartæ Alexippidam, ceu videre de Chronologia mea licet; cuius rationes, ob ephorum successiõnem continuam, quorum magistratus annotinus erat, absque dubio firmæ sunt.

Sequitur annus belli XXI, ephoratu Misgolaidæ notabilis. Hoc ἀναρχίας fuisse apud Lacedæmonios, & anno fortassis etiam sequenti, mirum videri non debet; quum classe deleta, non esset cur nauarchum, Mindaro extincto successorẽ mitterent. Interim ope Pharnabazi ad Antandrum noua classis exstructa. Fortasse tamen aliquis putet, Pasippidam statim Mindaro successisse; licet id Xenophon aperte non prodar. Vere tamen nauarchus esse non potuit, quum is etiam magistratus anno finiretur.

Annus belli XXXIII Ephorum habuit Isiam, Annus belli XXXIII ephorum Spartæ habuit Aracum, classis vero Laconicæ præfectum reabse Pasippidam, cuius Xenophon expresse iam mentionem facit, quod classem a sociis collegit, eiq; præfuerit; & exilio multatum narrat ob Thasiõrum seditionem; cuius vna cum Tissapherne auctor fuisse credebatur.

Annus XXI clare Xenophon, ac bis quidem, ephorum fuisse tradit Euarchippum, & in eundem annum incidisse refert olympiadem XCIII, quod notandum propter olympiadem XCIII, quam suo repetituri loco sumus. Apud classem vero Laconicam fuisse dicit Cratesippidam nauarchum, quem disertis verbis Pasippidæ successorẽ nominat. Sed postea, quo loco concluditur hic annus, (pag. 435, B.) fuisse belli Peloponesiaci vigesimus & secundus legitur. Heic repõnendum aio numerum veriorẽ, anni scilicet XXV.

Anno XXVI erat ephorus Pantacles, at Laconicæ classis præfectus Lyfander. Mutandus igitur pag. 442, E. m. numerus anni XXI necessario, in XXVI.

Anno XXVII belli huius, ephori munus gessit Pityas, nauarchus fuit Callicratidas. Ergo pag. 454, B. m. positus numerus XXV, vitiose scriptus est, & cum XXVII commutari debet.

Anno XXVIII fuit ephorus Archytas, classis autem præfectus Aracus, & eius loco Lyfander, cum legati potestate, ceu pronauarchus.

Restant sex ad belli finem menses, qui ad XXX annum pertinent, quo ephoratum gessit Eudicus; ut Xenophon scripsit, initium belli fuisse, quum ephorus esset Aneſias; finem, quum Eudicus. Idem ait, hoc anno fuisse XCIII olympiadem, quæ ipsa quoque computatio recta est, & cum rationibus hisce nostris conuenit. Ita iam plana sunt omnia, sublatis vitiosis numerorum scripturis; quæ chronologis nostris, ut dixi, non mediocriter alucinandi occasionem præbuerunt.

A Chytræo quidem tradita biennij fere spatio nonnumquam a veris temporibus aberrant.

* 428, B. pro ὡς λέγουσι τὸ Πόινδρον, scribendum arbitror, ὡς λέγουσι. Leue quidem hoc videretur, sed non omnino negligendum. Sic infra, pag. 441, D. ἀρχὴν ποταμοῦ ὡς ἕκαστος λέγουσιν. Utrobique rectum ex-

Annus XXI belli Peloponesiaci.

Cur Chronologia hæc certior alius.

Annus XXI. ἀναρχίας.

Annus XXXIII. Pasippidæ classis præfectus.

Annus XXV.

Cratesippidæ nauarchus.

Numeri vitiosi corriguntur.

Annus XXVI. Lyfander nauarchus.

Annus XXVII. Callicratidas nauarchus.

Annus XXVIII. Lyfander pronauarchus.

Annus XXIX.

Olympiade 94.

pressi sensum, de quo non cogitans quidam, ce-
 teroqui Græca peritissimus, atque illi adeo genti
 adfinis, suspectum hoc verbum habuit, & pro eo
 reponendum *ἠπείρ* censuit, nulla quidem id ratio-
 ne. Nam *αἰόρ* verbum nauticum est, quo signifi-
 ficatur euasto de locis artioribus, in spatiosius &
 liberum pelagus. Italici nauæ alargarfi dicunt, &
 andar a largo. Ipsemet in his nauigau locis, qui-
 bus hæc contigisse scribit Xenophon. Extra Hel-
 lespōtum, quo is angustissimus est, infra geminas
 arces, quæ fretum illud tuentur, & Dardanelli a
 nostris vocantur, Dardan-ili, a Turcis, (olim qui-
 dem arx Europæa Sestus erat, Asiatica vero Aby-
 dus, nunc Turcis Aydos, vt historia Musulma-
 næ libro 1111 ostendimus) apertum se mare sta-
 tim offert, in cuius litore lauo prodeuntibus e di-
 cto freto Hellepōtico spectatur Phrygiæ Troias,
 & Ida mons, cum campis, vbi Troia fuit, secundum
 pōetam. Heic Rhæteum promontorium Troia-
 dis, & Sigeum, monumentis Achillis, & Atiacis
 nobile, quod nauæ nostri Capo Ienitzari nomi-
 nabant, ceu promontorium Ienizarorum. Hoc
 loco Dorieus, inquit heic Xenophon, *ὡς ὡς τὸ
 ποίτην ἰσχυρῶς, quum circa Rhæteum in mare lar-
 gium prodisset*, naues ad terram subducebat. Nec
 Rhæteum a Sigeo procul abesse, de libro x 111
 Diodori Siculi patet, vbi narrans eadem, *ἢ δὴ τὸ
 Δω-
 εῖως, inquit, ἔν τῳ ὡς τὸ Σίγειον τὸ Τρωάδος, quum esset
 Dorieus propter Sigeum Troadis*. Vt autem locor-
 um interualla, secundum hodiernas adpellatio-
 nes, lector cognoscat; hæc addere lubet. Ab arce
 Dardanellorum Asiatica, quondam Abydo, in A-
 siatico litore, quod nauigantibus e freto ad læuam
 esse diximus, abest Chifime milliario Græco vno.
 Illi loco Simois fluius nomen dedisse videtur, cui-
 us heic ostiū. A Chifime Pefkiam milliaria Græ-
 ca sunt octo. Pefkia distat a Capo Ienitzari, hoc
 est a Sigeo, milliariibus quatuor. Vnde colligi vi-
 detur, Pefkiam esse Rhæteum. A Capo Ienitzari
 ad Tenedum milliaria sunt x 11. A Tenedo ad
 Troiæ ruinas, milliaria x. A Troiæ ruinis ad Capo
 Santa Maria, quod Iarganum Asiæ promōtorium
 est, e regione insula Lesbi, nunc Mitellini, millia-
 ria x 1.

* 431, D. Mutilatus esse videtur hic locus, si deo-
 μέων retineri debeat: *ἔδενός δὲ ἔδεν ἐπαλωμένον, δεο-
 μέων, ἔμηναν*. Ita quidem hæc dici videtur, ac si scri-
 psisset Xenophon, *ἔδενός δὲ ἔδεν ἐπαλωμένον, καὶ παλ-
 τῶν δεομένων, quum nihil in eos culpa quisquam con-
 ferret, Et omnes rogarent*. Sed Pyrcamerus aliam
 scripturam suis in libris reperit, in qua pro *δεομένων*,
 exaratum ἦν *λεγομένων* esset, hoc modo: *ἔδενός δὲ ἔ-
 δεν ἐπαλωμένον ἢ λεγομένων*. vertit enim, *quum omnes
 his, quæ dicebantur, adsentirentur*: paullo rectius
 sic interpretaturus, *quum nemo quidquam eorum,
 quæ dicebantur, culparet*. Ego prius istud *δεομένων*
 sequutus sum, sed non absque supplemento illius,
 quod deest; tamen si lectionem alterā non incom-
 modam iudicem, adeoque probabilem.

433, A. In his, *Σελινοῦντα τὸ Ἰμέρον*, retinui lectio-
 nem vsitatam. In epitome vero Stephani Byzan-
 tij, quæ ciuitatum nomenclatorem continet, scri-
 bitur *Χείμωρα*, & ab Himera, tamquam opido di-
 uerso, distinguitur. Citat etiā hunc ipsum locum.
Ξενοφῶν, inquit, ἐκ Μελιτῶν πορθῶν. * *Στρατιῶντες ὅτι Σι-
 κελίαν δὲ καὶ μωρασί σραταίς, αἰρῶσιν αὐ τοῖσι μισί δύο πόλεις
 ἐκ Μελιτῶν, Σελινοῦντα καὶ Χείμωρα*.

Stephani Byzantij nomenclator urbium. Himera e Chime ra Sicilie. * στρατιῶντες.

A 434, C. Hæc verba, *ἐν τῷ δευτέρῳ* (scilicet ἐκ τῆς Σησοῦ,
 ab opido Sesto) ἢ *σραταί δὲ ἐκ τῆς Ἀδμυλῶν*, Pyrcame-
 rus aliter scripta legisse videtur, nimirum ἢ *σραταί
 καὶ ἐκ τῆς Ἀδμυλῶν*. Ab opido Sesto descendit Lampsa-
 cum exercitus. Verum hoc & cum fide librorum
 omnium, & cum ratione pugnat. * Non enim Se-
 sto Lampfacum descenditur, sed ascenditur ad
 † x x v 11 milliaria Græca circiter; & ita quidem
 ascenditur, vt Hellepōtum traici necesse sit;
 quippe quum Lampfacus in Abydeno, id est, A-
 siatico litore sita sit, supra Sestum tamen, e regio-
 ne Calliopoleos, vt e Musulmanæ nostræ libro
 x 111 videre est, quo loco Lampfacū a Turcis iam
 Lepseke dici ostendimus; quod ideo præterite si-
 lentio nolui, quoniam Franciscus Billerbeckius,
 in epistola de itinere suo ad Chytræum, nomen a-
 liud prodidit. Hoc autem Lepseke, Græcis Lap-
 sako, non nimis alienum est a veteri adpellatione;
 quum præfiscis etiam in libris *Ἀδμυλῶν* scriptum inue-
 nisse meminerim.

C 437, A. Persuadere mihi non possum, hanc le-
 ctionem incorruptam esse, καὶ αὖ ἐν Ἡμοσφιδῶν ἐίχον
 ὅτι Θεοδῶτος, ὁτιβάτης ὡν Μινδάρου. Quo enim modo
 Hegesandrides simul & ὁτιβάτης esse potuit, &
 ὁτιβάτης? Nam initio certe primi huius libri narratur,
 eius ductu Athenienses fuisse victos. Quapropter
 vt quid ipse sentiam, breuiter significem: existimo
 legendum, ὁτιβάτης ἦν Μινδάρου, hoc est, a Mindaro
 præfectus operis nauægicis. Numquam enim le-
 gere memini, ὁτιβάτης cum imperio nauibus præ-
 fuisse. At vero vox altera in ista significatione fa-
 pius a Xenophonte posita est, sicut & ὁτιβάτης
 quum alibi, tum initio *παρθεῖας* significat præfisse.
 Notissimi quoque sunt *ἐργασίης*, & *ἐργασίται*.

* 439, A. pro his, *λέγοντες ὅτι οἱ μὲν, ὡς κρῆσις ἐν τῷ
 πολιτῶν, dico scribendum, λέγοντες οἱ μὲν, ὅτι εἰς κρῆσις
 εἰν ἦν πολιτῶν*. quæ quidem scriptura recta est.

Ibidem, C. Nequit hæc recipi lectio, quam H.
 Stephani, Florentina, ceteræ editiones sequun-
 tur, *ἐν ἔφασιν ἦν οἱ αὐτῶν τῶν ἐν τῶν κερῶν δειδῶν πορ-
 θῶντων*. Id quum nonnulli animaduertissent, lege-
 re maluerūt, *τῆς οἰοῦσιν αὐτῶν ὄντας*. Verum hoc lon-
 gius a pristina lectionis litteris recedit. Multo igitur
 commodius hoc modo scriberetur, *ἐν ἔφασιν τῶν
 οἰοῦσιν αὐτῶν ὄντας, κερῶν δειδῶν πορθῶντων*. Nam ex τῷ fa-
 ctum a rudi librario ἦν, deinde reliquæ voces *οἱ αὐτῶν
 & ὄντων* ad hanc conformata, præferim quum &
 aliæ sequerentur, *κερῶν αὐτῶν πορθῶντων*, terminatione
 simili. * Probat quidem H. Stephanus, sed suam
 addit coniecturam de *ἔδεν* a voce amissa, qua resti-
 tuta scriberetur, *ἐν ἔφασιν ἦν ἔδεν αὐτῶν τῶν ὄν-
 των, &c.* * Quod autē sequitur versu ab hoc quin-
 to, *ὕστερον ἢ δυναδῶντων*, plane corruptum est, & sic ta-
 men a me redditum, ac si scriptum esset, *ὕστερον ἢ
 δυναδῶντας, δυναδῶν τῆς βήτης*. quæ scriptura re-
 cta est. Nam ita *δυναδῶντας* responderet ei, quod se-
 quitur, *αὐτῶν ἢ μόνος κερῶν τῶν*. Huiusmodi mendæ
 de Græcorum abbreviaturis, quas vocant, oriantur.

* 441, B. Notas punctorum textui Græco in-
 ferui, significantes alicuius verbi defectum in his,
ἀπὸ αὐτῶν ἐπιθ . . . πρῶτος τῶν Ἀλκιβιάδου. Sic
 autem supplendum, quod deest, arbitror: *ἀπὸ αὐ-
 τῶν ἐπιθ, παρὲν πρῶτος τῶν Ἀλκιβιάδου*. Nimirum eius-
 dem verbi repetitio causam calligrapho præbuit
 omittendi posterioris. Quod ipsum dicēdi genus
 adinet, *πρῶτον πρῶτος*, Xenophonteum est, & Atti-
 cum;

Situs Lamp-
faci.

† Pande-
cis Turci-
ci cap. 26.

Ἀδμυλῶν
ἦν.
Lepseke.

Ἀδμυλῶν
ἦν.

ἰπιδῶντες.

ἰργασί-
ταις.

1064
 cum;
 nostri
 rit d'p
 sterior
 44
 his, v
 exple
 Idem
 reper
 * Ib
 dam le
 vult
 poni
 non de
 ἰπιδῶν
 bari. S
 πιδῶν
 alioqui
 * 44
 ho πιδῶ
 ne vero
 phonti
 etiam n
 aliorum
 nuscrip
 me ad n
 est, edo
 ribus in
 pōeticu
 to; quo
 edition
 nostra
 * 44
 πιδῶν
 nati ab
 tanda p
 Portici
 Ibide
 exclud
 A. vbi n
 exclud
 autem c
 phanus
 bat, sic
 Ibide
 Sic em
 defunt
 ἰπιδῶν.
 licet n
 quien
 χῶ, per
 * Ibide
 φιδῶν
 τῶν simi
 catum in
 ipso loc
 φιδῶν
 volui. S
 da sunt,
 Quum
 qui eran
 μὲν ἔπ
 co apud
 447
 dat illud

cum; habemusque locum similem in Symposio A nostri auctoris, p. 887, B. ὡς σπικράτης ἡλαίων στυδίου-μερῶν.

* 442, C. pro ἐλεήσαντες ἀφῆσαν, commodius fuerit ἀφῆσαν. H. Stephanus ἀφῆσεν scripsit editione posteriori.

443, B. C. Puncta significant, aliquid deesse in his, ἔγνωσκόντων . . . ἀπίρος θαλάσσης. Ego sic expleo, ἔγνωσκόντων, καὶ ὁ ἀπίρος θαλάσσης πύμποντες. Idem, his scriptis, apud H. Stephanum notatum reperi.

* Ibidem, D. H. Stephanus heic, ad expediendam lectionem intricatam, pro ξυμβουλεύω πα, scribi vult ξυμβουλεύω πα ἀεσα, & deinde pro ἐροῦντας, reponi ἐροῦντα, me sane adsentiente. Sed dissimulare non debeo, ne verbum quidem ἀπᾶςται in his, καὶ ἡ πόλις ἡμῶν ἀπᾶςται, magnopere mihi hoc loco probari. Sic quidem reddidi, ac si scriptum esset, καὶ ἡ πόλις ἡμῶν ἀπᾶται, quod etiam rectum arbitror, & alioquin vsitatum Xenophonti.

* 444, D. pro πικρῶν, quod in omnibus est, scribo πικρῶν, quod Atticis vsitatum scriptoribus. κείνος vero, pro ἐκείνος, nimis est poeticum, & Xenophonti vix tribuendum: licet non heic tantum, sed etiam multoties deinceps in editione Stephani & aliorum reperitur, non aduersantibus etiam manuscriptis alicubi. Loca quidem ipsa notata sunt a me ad marginem. Quod si quidam hic Atticismus est, edoceri velim, cur ille non etiam alibi superioribus in libris sit obseruatus. Sic σπείας pro σπᾶς, vt poeticum adgnosco, ita Xenophonteum non puto; quod tamen in Stephani quoque posterioris editionis loco reperitur, qui pag. 492, C. editionis nostræ legitur.

* 445, A. Vitiose scripta sunt illa, ὡς ἐφθη ὑπὸ τῶν πολιτῶν καὶ κωλοθεῖς, quando quidem ciues Mitylenæi ab Atheniensibus stabant. Itaque sic illa mutanda potius, ὡς ἐφθη ὑπὸ τῶν πολεμίων καὶ κωλοθεῖς, quæ Porti est emendatio.

Ibidem, C. pro ἀρῶν ῥύματα ἀρῶν, lego παρῶν. Hoc vt faciam, mouet me locus pag. 456, A. vbi nonnullis in exemplaribus ἀρῶν ῥύματα παρῶν, sicut & heic, vitiose legitur, in melioribus autem codicibus ἀρῶν, vel ἀρῶν ἄλλων. H. Stephanus editione secūda margini adscriptum probat, sicut & quod sequitur.

Ibidem. Pro ἔπος αὐτῶν, lego potius ἔπος αὐτῶν. Sic enim huius loci sententia postulat. * Neque defunt exempla, in quibus ἀνέχων idem est, quod ἐπέχων, vt pagina sequenti 446, C. ἐπι δὲ ἀνέχων, scilicet τὸ ἔδωκε καὶ αὐτῶν, posteaquam cessauit ἔσ conueniunt tempestas. Etiam Helychius exposuit ἀνέχων, per ἀνέσιν ἔχων.

* Ibid. C. pro οἱ ἐφορμούπες legunt quidam οἱ ἐφορῶντες, & versu ab hoc tertio rursus pro ἐφορῶντων similiter ἐφορῶντων. Nam his speculandi significatum inest, aliud in ἐφορμῶν: sicut videre licet hoc ipso loco, paullo post, in his verbis, ἐς τὸ πᾶλα ἔφορμήσασθαι αὐτῶν. Ita legit Pycamerus, quem sequi volui. Si tamen ἐφορμούπες & ἐφορμούτων retinenda sunt, aliter reddi debent: nimirum priore loco, G

Quum ij, qui stationem habebant: altero sic, Tum qui erant in statione. Sic & paullo post, 447, C. τὰς μετ' Εὔπονικου τῆ Μιτυληνῆ ἐφορμούπες, quæ cum Eteonico apud Mitylenam stationem habebant.

* 447, A. In his, Ἐρμῶν δὲ καὶ Μεγαρέας, abundat illud καὶ, atque induci debet; quum de vno

Hermone Megarensi sermo sit,

* Ibidem, B. pro ἐξ μὲ καὶ τετραερέκοντα ναυσί, reponendum ἐπὶ μὲ καὶ τετραερέκοντα. Nam infra, p. 451, D. ita naues numerantur. Duces erant octo, quorum quisque naues tres relinquebat. Hæ quatuor & viginti naues erant. Illis adiungebantur x naues tribunorum pedestris militis, (hi namque Xenophonti sunt παζιάρχου) & x Samiorum, & tres nauarchorum. Hæ simul x l v i i naues conficiunt.

B 450, C. pro καὶ τὰς ἀδικουῦντας εἰδότες καλοῦσατε, sequitur meliores libros lego εἰδότες. H. Stephanus editione altera margini adscripsit.

* Ibidem, Quis ille Κανῶνος fuerit, ignoratur. Sunt qui Κανῶνος loco, putent Κανῶνος nomen reponendum, hominis & illud æque obscuri. Fortasse Χαράνδου mentio rectius huc congruerit, qui legibus apud Athenienses latis inclaruit.

Ibidem, D. Eorumdem auctoritate pro ἀγρόν μοι ὄσιν, reposui ἀγρόν γάρ μοι ad marginem. H. Stephanus laudat.

Ibidem, E. pro διηρημένους ἢ ἡμέρας περὶ ἡμερῶν, legendum αἰο, διηρημένους ἢ ἡμέρας περὶ ἡμερῶν, & quidem ita faciendum necessario. Quo enim modo ceteroqui sequentibus hæc verba περὶ ἡμερῶν respondebunt? Non enim dici poterit, ἐνός μὲ ἡμέρας; item, ἕτερον ὃ, ἢ ὄσιν, cum ceteris. H. Stephanus editione altera, monitu meo, margini adscripsit.

451, A. Adnotavi coniecturam meam ad marginem. Sunt enim plane contraria, οἱ αἰαποὶ ἐλευθερωθήσονται, & quæ his subiiciuntur, καὶ ἐκ ἀδικουῦντες ἀπολοῦνται. Quamobrem putavi commodissime ἀδικουῦντες, posse in ἀδίκως mutari, quod si fiat, facilis est loci sensus. Bilibaldus quidem ita legisse colligitur, quum dixerit, Ne iniuste pereant.

* Ibidem, B. Locus est impeditus, & explicatu difficilis in hisce verbis, ἀμνησθήτε ὡς ἀλγῶν καὶ ἀνωφελῆς ἢ δὴ ὄσιν, πῶς δὲ ἐπὶ τῆ θανάτου ἀνθρώπων ἡμῶν πικρότες. Equidem ita reddidi, ac si scriptum esset: ἀμνησθήτε, ὡς ἀλγῶν, καὶ ἀνωφελῆς ἢ δὴ πῶς ἐσσι πῶς δὲ ἐπὶ, καὶ αὐτῆ τῆ θανάτου εἰς ἀνθρώπους πόσος ἡμῶν πικρότες ἔσασθε. sensu tali, Veniat vobis in mentem, quam id triste futurum sit, & inutile: ac præterea, si capitis sententia tot in homines lata, recto a iudicio aberraueritis. Verba quidem illa, τῆ θανάτου, satis vsitatam habent ἐμφάν, ac si diceretur, τῆ ἡμῶν θανάτου, vt etiam loqui Græci solent, ἀπάγων θανάτου, subintelligendo δίκην. Monet autem Athenienses, vt considerent, quam triste futurum sit, ac inutile, si vel vnum (id enim præcessit) innocentem interfecerint: ac multo magis, si capitis sententiam in tot homines errore ducti tulerint. Hic verborum scopus est, a quo Hen. Stephanus aberrat, dum abesse quiddam, nimirum ὡς ἀνοσίον ἔσαι, putat; quod præcedentibus, ὡς ἀλγῶν καὶ ἀνωφελῆς, respondere debeat.

* Ibidem, D. Illud κατὰ diuido in κατὰ ἄ, scilicet πῶς ἔσασθε, quod præcessit. Quibus, inquit, in rebus duces deliquerint, non, quo pacto deliquerint, quod prius sequutus eram.

AD LIBRVM II HISTORIARVM GRÆCARVM.

P Ag. 454, B. Lego, ὑεῖς ὄντας ὁ Δαρῖου ἀδελφῆς, ἢ ὁ Δαρῖου. Nam aliter hunc appellari, quam Darium, nusquam legere memini. Mendum i-

dem pag. eadem etiam, litera C. corrigo, ελεγον παρ ες Δαρειον, non Δαρειου. Intelligitur enim Darius, Cyri minoris pater, * cognomento Nothus; non Xerxis, ut heic scribitur, sed Artaxerxis filius; eius, qui Μακροχρηρ siue Longimanus fuit adpellatus. ideoque heic & illud emendandum.

καμνισ-
σα.

καμνισ-
σα, ταντα.
† Pande-
ctis Turci-
cis cap.
199.
Κανδύς
Περσικός.

Hellepon-
ti latitu-
do ad Cal-
siopolim.

† Pande-
ctis Turci-
cis cap. 24.
Qua Hel-
lespontus
angustissi-
mus.

* Ibidem. in his, ου διεωσαν δια τ' κ' ορμη τις χειρας, rectius scriberetur ου διεωσαν, eo sensu, quem expressimus. Idem & ab aliis, Porto praeterim deinde notatum reperi. Coren vero arbitror eiusmodi manicam esse longiorem, quali nunc in exterioribus vestibus suis & Vngari vtantur, & Turci; qui e Perfide profecti, velut ostensum alibi prolixius, haud dubie vestitum etiam Persicum in alias secum regiones adtulerunt. Nec mutare solent vestium formas haec nationes, originis eiusdem, quam lib. 11 Musulmana declarauimus opinione singulari, & ab aliorum iudiciis discrepante, sed vera. Propendent haec Turcorum manicam prope modum ad terram, menteis talaribus (qua μαρδύα Perfico vocabulo Graecis † dicuntur) longitudine pares. Candys vero Perficus caruisse manicis videtur, idque propterea, quod fibula nece-teretur; ut e priscorum monumentis hoc obseruatum, libro παιδείας V 111. 214. ad marginem notauit. Qua ipsa de causa vestem hanc in primis militarem, & quidem equestrem fuisse conicio. Sed ad institutum. Ad illud, quod sequitur, η η κορη βη μακροπρον η χροος, notaram editione priori, scribendum μακροπρον η χροος, nec male quidem: sed melior Porti scriptura, μακροπρον η χροος, longius quiddam manicam: nimirum ut plane Turcica longior illa manica, quam modo propendentem ad terram descripsimus, intelligatur.

* 455, E. pro διαχε η ελλησποντος τωτης σαδης ως πονηρηδεκα, necessario scribendum, διαχε η ελλησποντος τωτης σαδης ως πονηρηδεκα. id est, Erat heic in uernallium in Helleponto stadioru quindecim. quod rursus est tantumdem, ac si dixisset: Distabat ista Helleponti litus unum ab altero stadiis x v, videlicet dimidio milliari Germanico, vel duobus miliaribus Graecis siue Romanis. Ad Chiridocastrum quidem, ut ostendimus † alibi latius, quo loco plane angustissimus est Hellepontos, latitudine sua Graecam vnum milliare non superat. Haec esse vera, testis ipse oculatus adfirmare possunt. Sic διαχε recte redditur. Nam si quis dicat, διαχε η ελλησποντος τωτης (scilicet λαμψακου) σαδης ως η, sic interpretandum, Aberat Hellepontos a Lampfacostadus quasi x v: prorsus fallitur, uti lapsus est heic & Pycamerus, quum Lampfacus, hodie locorum illorum incolis Lepseco, sit e regione Calliopo-leos ad ipsum Hellepontos sita. Et aliud est διαχε, quam απεχε. Notum etiam, τωτη significare, hoc loco. Sic alibi οι τωτη ελλησποντος, qui sunt hoc loco Graeci.

457, D. post εγγονομην inferit Bilibaldus Pycamerus haec verba: At ille (Philoctetes) ad calamitatem minime demissus, respondit; Ne victor ageret, quae victus passurus fuisset. Deinde iocus, ac splendida sumra veste, ante alios, ut iugularetur, processit ciues. ea vero Plutarchus non e Xenophote, sed Theophrasto, se profiteretur exscripsisse. Quam obrem haec nullis in exemplaribus Xenophonticis inuenta, visum est tamquam aliena delere ac omittere.

* 459, D. Haec verba corrupta sunt, ει βουλονται αι τ' πεμλαι ωρα Λυσανδρον, ειδως η εδ Λακεδαιμονις. sic

autem & suo reponenda loco, & integranda sunt; ει βουλονται αι τον πεμλαι ωρα Λυσανδρον, ειδως η εδ Λακεδαιμονις, ειδως η εδ, ποπρον & cetera. Quod statim sequitur αι εχουσι ωρα ηδ τεχων, etiam αι εχουσι ωρα ηδ τεχων scriptum reperitur, in significatione resistendi.

469, A. pro τ' μιν οι, scribendum τ' μιν οι. Nam illud οπ, respondet verbo ησσυμω frequenti; alterum π non respondet, nec τ' H. Stephani. Sic itidem tam multa mutari non necesse est secundum eundem, quum addit, etiam pro τ' μιν οι τω τις δυναμειοις, scribi posse τ' μιν οι ηδ τω δυναμειοις.

Ibidem, C. & 470, B. In omnibus editis antehac libris, etiam Stephani, legitur δρυφρακτις. Sed ego Pollucis, Hesychij, Suida, interpretis Aristophanis, aliorum sequutus auctoritatem, scribendum δρυφρακτις non dubito. H. Stephanus editione secunda in contextum recepit, δρυφρακτις ad marginem reiecit.

472, D. pro ει παρ ηδ μιν οι τω αι τες, scribo ει τω αι τες. Sic & Bilibaldus legit, & statim heic subiicitur, C. βη η βουπης, non autem βη η βουπης.

473, B. Sequitur lectionem Florentini codicis H. Stephanus, extraquam quod pro οη ποπ substituit ο, π ποπ, virgula scilicet interposita; quam tamen in adnotationibus tollendam esse censet, ac recte quidem. Ceterum in aliis libris locus hic ita legitur: οι η θεοι ει δδ ης, οη ποπ cum ceteris: nimirum addita voce ει δδ ης, quae in editione Florentina desideratur. * Heic excaedens editione secunda noster ille Stephanus, Quicumque tandem, inquit illi sint libri, in quibus ει δδ ης exstat, scripturam certe non magni momenti habent: quum locus hic eo participio facile carere possit, meam interpretationem sequendo. Itane vero, Stephane, licebit in scriptoribus bonis inuentas voces & verba prorsus omittere, modo tu fingere possis interpretationem, quae illa non contineat? Belle profecto. Si tu nostris in libris omissum aliquid tale reperisses, nequaquam id silentio tibi duxisses praeterendum. Nunc a nobis inuentum, scripturam te iudicem non magni momenti habet. Adgnosce vero inuidiam tuam, inepte iudex, quae te recta nihili facere propterea cogit, quod abs te profecta non sint. Sed cogita vicissim, quam multis abs te temere illitis edicio Xenophontea carere potuisset, si iudicium in segregandis lectionibus veris a glossarum expositionibus adhibuisses.

Iidem libri nostri non ουχ ουτως ακουουτες habent, (quod in Florentino & Aldino codice re-
pertum H. Stephanus in textu quidem ipso retinuit, sed in adnotationibus quasi ex ingenio correxit) sed planissime, ουχ ουτως ακουουτες. Hoc equidem adicere propterea volui, ut ostenderem, alicubi etiam Germanicas editiones non sine fructu me consuluisse.

473, C. Ridet hoc loco H. Stephanus perquam false cuiusdam diuinationem acutam, ut ipse adpellat, & ingeniosam; qui pro ωριμια, quod est in editione Florentina, legendum censuerit, ωριμα χαρμια. Non nego rectius facturum fuisse, si sequutus editionem Aldinam, ωριμια scripsisset: sed quum in Germanum hominem lepidam illam diuinationem confert, nescio qui fit, ut insolentius mihi aliquanto in nationis nostrae homines inuehi videatur, quos ipse tamquam ex alto despicens, τ' ειλεφρον ον τ' ηλεμνας κατ' ηπατημενον φορειν, hoc est, cerebrum in plantis conculcatum gestare scribit, ac ver-

H. Stepha-
nus Ger-
manoma-
strix.

1068
ac ver-
molest-
grapho-
dam no-
dis pro-
dile, a
non fa-
illum d-
man-
enim
mines
tis labo-
vel feli-
ab hor-
nense:
ri prop-
tear, m-
ctore r-
mitat f-
redru-
fecto r-
multis
quatus
uerim
stor sp-
quae de-
ta, nesc-
mo par-
primo
cum fo-
no, lib-
buldar-
de run-
* H-
cunda
versio
culcati
homin-
elegate
bium p-
dat, qu-
in plan-
e glosa-
stor au-
get, ha-
itorum
cogitati-
se, qua-
pane i-
quonia-
nam e-
uate vo-
sum ap-
malicia
pudent-
lum no-
drum
nibus
ab se pu-
* 47-
cum, q-
ne, sic-
semper
rit, nec
dico po-
Floren-

ac versiones hypocausticas conficere. Numquam A moleste tuli, vituperari ab ipso plerisque typographos Germanos: quod reable constet, quosdam non nisi sui lucrificatione habita, libros mendis propemodum infinitis fœde deformatos cuditisse, ac recudisse. Verum transiri ad alios quoque, non satis æquum esse arbitror. Quod si lepidum illum diuinatorem exagitare volebat, nõ ad Germanum aliquem tantum respicere debebat. Sunt enim complures aliarum quoque nationum homines, qui restituendis locis auctorum deprauatis laborarunt, non omnes eadem vel industria, vel felicitate ingenij. Certe hoc ipsum *ἀξιωμαχόουθα*, quod inepte alteri substituitur, profectum ab homine Gallo fuit, Brodæo nimirum Turonense: quem tamen ego tantum abest, vt insectari propterea velim, vt etiam vere lubenterque fatear, multa fuisse ab illo viro recte non in vno auctore restituta. Nimirum aliquando bonus dormitat Homerus. *Henrico ipsi nonnumquam cerebrum ita friget, vt hypocausto indigeat. Profecto multis in locis editionem Florentinam, in multis Aldinam tantum, aliis non consultis, sequutus est: vbi nos rectius alios legisse animaduertimus, idque perspicere de notis his nostris lector sparsim poterit. Nec est, quod obicit mihi, quæ de Aldina editione, apud Germanos ignorata, nescio quibus insultans, non vere profert vltimo partu tuo: quum hæc mihi non defuerit, optimo viro, & optime de litteris, etiam insigni cum fortunarum iactura merito, Ioanne Oporino, liberali beneuolentia mihi eam cum aliis quibusdam exemplaribus suppeditante; quod aliunde tunc Aldina commodè potiri non possem.

Brodæo, Gallus.

Ioann. Oporino.

* His exaratis, inueni editione Stephanica secunda nos Germanos hypocausticarum quidem versionum crimine subleuari; sed in plantis conculcati cerebri gestationem repeti. Ridere lubet hominis ineptias, qui fidei iacturam facere quam elegatè adeo prius vsurpatum hoc loco proverbium perire sibi maluerit: quum non deprehendat, quam ipsimet aliquando misere proculcatum in plantis cerebrum hæreat, vt tum ex aliis, tum e glossarum catalogo, cuius existimare licet. Testor autem ad omnes, quibus hæc legere contingeret, hæc me commemorationem de irrisione nostrorum prorsus hac editione secunda non modo cogitasse delere; sed etiam plane deleram sustulisse, quam meum secundæ lucubrationis exemplar pæne iam ad umbilicum perductum esset. Sed quoniam frôte peruicaci factam Germanis iniuriam editione sua Xenophontis altera quasi renouare voluit, non iam prius exarata reuocare possum amplius; sed dico, vanum hominem iterata malitia per calumniam totum hoc Germano impudenter adtingere; quum Germanum ipse nulum nominare queat, auctore ego Gallum, Brodæum Turonensem, prodiderim: e cuius lectionibus Xenophontis Brylingerus, typographus, ab se publicatis, hoc *ἀξιωμαχόουθα* sumisit.

* 476, A. Nimis hoc poëticum est, non Atticum, quod *ἔξυγα* legimus in H. Stephani editione, sicut & *σπείας* paullo ante indicauimus: quum semper *ἔξυγα*, & *σπείας*, hæctenus Xenophon dixerit, nec aliter loqui debuerit. Stephanum quum dico posteriorem Xenophontis editionem post Florentinam, & Aldinam, & alias intelligo; cere-

ris ideo non exclusis.

* Ibidem, D. Hic locus vnus est ex iis, de quibus ad pag. 6, C. primi *παρδείας* disserui. Nam pro *βυλομένοι* ἢ ἢ ἀθηναίων χόρσεν οἰκείαν *ἑπιστῶ ποιήσασθαι*, dico scribendum *οἰκείαν καὶ πεισὴν ποιήσασθαι*, ac de Suidæ sententia *πεισὴν* interpretor *ἰσότητων, morigeram & obsequentem*.

* Ibidem 477, A. pro *ὄσον δὲ βοῆς ἐνεκεν*, reponendum *ὄσον δὲ βοῆς ἐνεκεν*. H. Stephanus temere putat expungendum *δὲ*.

* 479, A. Vitiosa sunt ista, *ἰσπὸ ἧψ' οὐδὲν τῶτων ἐχόντων ἀδελιηλύθαπ*. nam *ἀδελιηλύθαπ* nequit accipi *παθηλικῶς*. Itaque Portum sequor, ita scribentem; *ἰσπὸ ἧψ' οὐδὲν τῶτων ἐχόντων εἰς τῶπο ἀδελιηλύθαπ*. Sequuntur & ista corrupta, *οἴγε ὡσπερ τὸς δακνονταὶ κλοιδά θήσαντες*, sic integrius scribenda, *οἴγε ὡσπερ οἱ τὸς δακνονταὶ κλώας κλοιδά θήσαντες*. Portus ex Plurarchi Solone legem de canibus profert, at locum hunc ipsum nõ emendat.

AD LIBRVM III HISTORIARVM GRÆCARVM.

* Pag. 480, A. Hic est ille locus, quæ alicubi Plurarchus hisce verbis adigit: *Ξενοφῶν αὐτὸς ἐαυτῷ γέροντι ἱστορεῖα, καὶ τὰς ἀ ἐστρατηγήσας καὶ κατὰρθώσας, καὶ Θεμιστογῆν λέγει ὡς τῶτων σιωπῆσαι ἢ Συσσεκούσιον, ἵνα πτόπρος ἢ, διηροῦμενος ἐαυτὸν, ὡς ἄλλον, ἐπὶ τῶ πῶ ἧψ' λόγῳ δόξαν χηρὶζόμενος*: hoc est, Xenophon ipse sibi fuit historia, descriptis iis, quæ administravit vt dux, & præclare gessit. Themistogenem vero Syracusanum de his scripsisse dicit, vt plus fidei nanciscatur, dum de seipso, tamquam de alio, narrat; scriptionis gloriam alij largiens. In his autem post *Θεμιστογῆν* adiectum a me *λέγει*, quod † in editis deest, & periit propter similitudinem cum *ῆψ' ἰσπὸ* syllabis vltimæ vocis proxima.

† Plurarchi locus emendatus.

Ibid. D. Sequor lectionem verbi *ἐπείθοντο*, pro *ἔπιθοντο* a me notatam in margine libri. Eandem & Bilibaldus suis in libris repererat, vt de conuersione ipsius colligi potest. Si Florentinam mauius, quani & H. Stephanus sequutus est, hæc erit sententia: *Omnes enim vrbes audiebant, hominem Lacedæmonium cum imperio præesse*. Nostram Stephanus ad marginem notauit.

* 482, D. In his, *ὡσπερ ἐν τυραννίδι πρὸς ἧκεν*, illius verbi *πρὸς ἧκεν* loco reponendum adfirmo *πρὸς ἧκον*.

* 486, D. Locum hunc non recte interpretatus est Bilibaldus, nec quidquam in versione mutauit editio prior H. Stephani. Vnum est, quod moneam, me sequutum esse lectionem, in qua editi libri omnes consentiunt, vna particula dempta, nimirum *καθ' ἡμέρας ἐν τῶ σαυράματι, ὡς ἀνδρομήκη ὄντι, non ὡς ἐν ἀνδρομήκη ὄντι*. Plane autem ab hac lectione veteris interpretis conuersio discrepat. Sunt enim hæc ipsius verba: *Quos tamquam in cauea in vallo deprehensos circumdederunt*. Itaque suspicari licet, eum ἐν ἀνδρομήκη mutasse in *μανδρούματι*, quod caueam reddidit, aut caulam. Id equidem probare non possum, nisi libri manu exarati fidem eius mihi faciant. Nec ignoro, Brodæum etiam ex ingenio sic locum hunc correxisse, vt vel ἐν ἀνδρομήκη, vel *μανδρούματι* legendum censuerit: sed eum sapius animaduerti coniecturas suas ad interpretum verba direxisse.

* Ibidem. Non putat tolerandum illud *ἰσπὸ χόρου* H. Stephanus, & recte quidem. Sed quum mutet in *ἰσπὸ χεχόρου*, arbitror aliud minoricum

dissimilitudine substitui posse; nimirum *ἰπερό-
ρου*, quod margini adscripti.

488, C. pro *Ἀπάρνεια*, notavi ad marginem le-
gendum esse *Ἀπάρνα*. Sic enim Stephanus Byzantius
nomenclatore *πάρνα*. Certe *Ἀπάρνεια* si vertas,
dices Atarnensem. Idem supra quoque in extremo
VII *αἰακάσιος* libro notatum a me fuit.

489, A. Quin istis in verbis, *ἄλλως δὲ ὑπερφόνει
τῆ στραπᾶ πάλιστα φέρνει*, aliquid vitij lateat, equidem
non dubito. Primum *φρονῖν* cum patrio & dandi
casu construi plane constat. Plutarchus *Καίσαρ*,
ὡς καίτων, φρονῖν σοὶ τὸ θανάτου. Nam quū alicubi etiam
accusandi casum admittit, aliam significationem
habere videtur, videlicet succensendi. Deinde pro
στραπᾶ substituendum videtur *στρατηγίας* vocabulum.
Præcessit enim, *Τισσάφην τὸ πάντων* de-
signatum fuisse. Quare fuerit hæc, puto, germana
lectio; *ἰπερόφονος τὸ στρατηγίας πάλιστα φέρνει*. Eam ta-
men quia de manu scriptis probare non potui, ni-
hil immutare volui. H. Stephanus de meis sum-
tam editione secunda margini adscripti.

* Ibid. B. Superfluum illud *ὅπ* videri queat in
his verbis, *ὡς ὅπ οὐκ οἶν*, quæ rectius in quibusdam, *ὡς
οὐκ οἶν*. Sed memini eorum, quæ superius ad pag. 582,
D. notata, & deinceps ad pag. 500, B. repetentur.

491, C. Quod heic pro *ἐχόμενοι δὲ Πέλοποιος* scripse-
rim *ἐχόμενοι δὲ ὀπίσθεσι*, nō Stephani Byzantij tan-
tum auctoritate factū est, sed ipsius etiam Xenophontis,
qui paullo post 492, C. opidum hoc *ὀπι-
θέλιον* adpellat. Henr. Stephanus ad marginem hinc
adscripti.

Ibid. D. Quin pro *ἐχόμενοι αὐτῆ ἢ στρατῶν ὀπι-
θέλιος τῆ Πελοποννήσου*, scribi debeat *ἢ στραπῶν*, non est
cur dubitem. H. Stephanus hinc in contextum re-
cepit.

* Ibidem, E. Locus hic mancus est, ac propter
ea dubium non est, quin ante *ὅπ* desit nō articu-
lus, *ἄπο μὲν ἡσάδης τὸ ὅπ* ἢ *πάρδος ἀργύρεον*, quod qui-
dem proverbij forma profertur. Sed quæ sequun-
tur, magis mutilata sunt, *δὲ αὐτῶν περὶ ἀρχῆς τῆς Λα-
κεδαίμονις*. Ego sic reddidi, ac si scriptum esset, *καὶ
δὲ αὐτῶν* (scilicet *βυλομένοι*, de superioribus) *περὶ ἀρχῆς
ἢ λείας τῆς Λακεδαίμονις*. Neque dubito, veram
scripturam, quæcumq; tandem illa sit, ab hac di-
versam non esse. Locus etiam sensu recto a me
redditus. Nam quod existimat quidam illa verba,
ὅπ ἢ *πάρδος ἀργύρεον*, prorsus esse inducenda; sane
parum in hoc perire iudicat, ne temere dicam, ac
more suo. Non enim sumere licentiam talem sine
manuscriptorum auctoritate, vel rationibus luce
meridiana clarioribus, sibi quisquam debet. Ra-
pere factionis adversæ bona volebāt Xenia cōm-
plices, sine modo ac mensura; & deinde his partim
oppressis, partim deletis, Eleos Lacedæmoniis ad-
iungere. Vides apte proverbiū quadrare.

Locus e-
mendatus
difficilis.

493, B. cum sequentibus. Qui non animaduer-
tit, hunc locum esse mendis deformatum, is vel so-
lam interpretis conuersionem cum Xenophontis
verbis conferat. Inueniet neque Latina quædam
cum Græcis conuenire, & vtræque correctionis e-
gere. Nam primo ridiculum est, *ὡς μάλα σοὶ ψυδο-
μένω κατεμύουσαν*, interpretari; *Quod te adulterinum
esse indicauit*. Deinde pro *ἐξέλασας σφραγῶ*, quod &
manuscripti & editi habent, substituitur ab inter-
prete *σφραγῶς*. Tertio, non dubium est, contra ser-
monis Græci consuetudinem heic poni *ὅπ* ἢ *αὐ*,
quod homines eleganti doctrina præditos videre

A non dubito. Quarto, pugnat cum ipsius Agesilai
verbis, quod legitur heic vel *ἔφησε*, vel *ἔφησέ*, vel vt
alij codices habent, *ἔφησε*: reddente hoc ipsum Pyr-
camero his verbis, *Ποτὲ ὑλτῖμου Ἀγιδίς cum ma-
tre congressum*. Nam quo pacto vere negare poterat
Agesilaus, esse Leotychidem Agidis filium, si
congressum esse cum matre huius Agidem ipse fa-
tebatur? De his omnibus difficultatibus vt nos ex-
pediamus, indicabo lectori rationes meas, quibus
opem ferri posse tam deprauato loco existimem.

B Primū in Agesilaō Plutarchi legimus, Agesilaum
in hac aduersus Leotychidam controuersia Ne-
ptunum quoq; testem adulterinorum Leotychi-
dæ natalium citasse, qui Agidem terræmotu cubi-
culo eiecisset. *ἔφη*, ait Plutarchus, *καὶ τὸ Ποσειδῶνα κα-
ταμυρῶν τὸ Λεωτυχίδου πύλον θείαν, ἐκβαλόντα σφραγῶ τὸ
θαλάμου τὸ ἄγιον*. hoc est, *Dicebat etiam Neptunum
testem esse nō legitimarum Leotychidæ natalium, qui
terremotu e thalamo Agidem eiecisset*. Hæc verba
cum Xenophonteis conferens, animaduertere vi-
deor, esse de hoc ipso loco descripta; sicut & alia
multa de hisce libris sumta, parallelis suis Plutar-
chus inseruit. Itaque Plutarchi ope Xenophontea
restituamus, & pro *αὐτῶν ὅπ* ἢ *αὐ* ὡς μάλα σοὶ ψυδο-
μένω κατεμύουσαν, legamus *αὐτῶν ὅπ* ἢ *αὐ* Ποσειδῶν. Deinde pro
αὐτῶν ὅπ ἢ *αὐ* ἔφησε, substituamus *ἔφησε*. Denique ante
verbum *ἔφησε*, negatiua *ὄχι* reponenda. Hoc modo
fiet, vt locum integrum sic recte lecturi simus; *ὅπ
ὄχι ἔφησε κατεμύουσαν, ἐκ τῆς θείας ἑαυτοῦ. αὐτῶν ὅπ
ἢ αὐ* Ποσειδῶν ὡς
D *μάλα σοὶ ψυδομένω κατεμύουσαν, ἐκ τῆς θαλάμου ἐξέλασας
σφραγῶ ἐς τὸ φανερὸν τὸ σὸν πατέρα. σφραγῶν τῶν αὐτῶν
καὶ ὄχι θεσπῶν κερμένους χρόνος ἔστι. αὐτῶν ὅπ* ἢ *αὐ* ἔφησε, καὶ
ἐκ τῆς ἑαυτοῦ τῆς θαλάμου, δεκάτω μὲν ἐξέλασας. Viden quot
Agesilaus testes aduersus Leotychidam producat?
Primum Agidem, qui filium esse negauerat. Se-
cundo, matrem ipsam Leotychidæ. Tertio Ne-
ptunum, qui terræmotu Agidem e cubiculo ex-
pulerit. Nā terræmotus ad auctorem Neptunum
referri solitos, vel de *ἐνοσίχθονος* (terram quatientis)
E & *ἐνοσίχθονος* epithetis intelligitur. Quarto, tempus
ipsum. Etenim posteaquam e cubiculo fugerat Ag-
gis, nec amplius in eo conspectus fuerat, totos de-
cem menses abstinerat ab vxore, atq; interea Leoty-
chides natus fuerat. Has ego rationes sequutus,
locum hunc ita sum interpretatus, vt est a me ope
Plutarchi emaculatus. Nihil tamen in Græcis im-
mutare volui, sine codicum manuscriptorum, &
eruditorum suffragio. * Henr. Stephanus editio-
ne posteriori me quasi per transfennam inuitus in-
nuens, margini adscripti: *Quidam ex Plutarcho
scribunt αὐτῶν ὅπ* ἢ *αὐ* Ποσειδῶν ὡς μάλα, & paullo post, *αὐτῶν ὅπ
ἢ αὐ* ἔφησε. Sed negationis ante verbum *ἔφησε* non
meminit, quæ tamen & ipsa necessario requiritur.

E Plutar-
cho corre-
ctus Xenopho-
n.

* 494, A. Mutila sunt ista, *ὡς καὶ τὸ εἶδος νεανίσκος
... καὶ πύλον ψυχῶν εὐρωτος*. Non enim est integra
comparatio, quum voci *εἶδος* recte opponat au-
ctor *πύλον ψυχῶν*: at vero quod alteri *εὐρωτος* respon-
deat, nusquam exstet. Itaq; scripturam integram
huiusmodi esse iudico, *ὡς καὶ τὸ εἶδος νεανίσκος κείδος,
καὶ πύλον ψυχῶν εὐρωτος*. Facile vero κείδος perire po-
tuit, ob eius similitudinem cum litteris vltimis in
præcedenti νεανίσκος.

* Ibidem, B. Quæ hæctenus heic ad marginem
adscripta legebantur, ceu vere Xenophontea, in
contextum recepi, exigua tantum mutatione fa-
cta. Nam pro *ἔνθα μὲν ἕνα, ἔνθα δὲ ... πολέμοις*, re-
posui

1071
posui
te, pro
49
lego
tius
ne sua
in tex
Albi
lan
enti
poru
substi
mies
49
phani
alioru
yphla
ibud
xof,
motu
cellar
* D
a x x
tioner
litteri
re cep
bo X
sa ver
quibu
ctius,
quent
hi, tan
Xeno
enim
uocar
stian
tet Eu
cum
heic v
Hoc
peritis
H. St
cerem
si ex a
sulpic
nea, co
pertur
quid d
cam
ἐνθα, αὐ
ἐνθα
icic
bo
fus, &
loco fi
facit,
hyper
phont
filai re
pter at
fuisse
disse,
mninc
nō At
to man
tamē
vius fu
quidq

posui ēnda ὃ δὴο πλεμίου, quod omnino fieri neces-

se, propter unā vocem præcedentem. 496, B. προ ἐπαγελαμένους τῶ Αἰθιοπίαν πῶ στραπῶν, lego πῶ στραπῶν. Non enim exercitum, quem potius a suis ipse poscebat; sed operam in expeditione suā policebatur. H. Stephanus editione altera in textum rettulit.

Ibidem, D. Includit geminis hisce notis *]vocalam ὄπ Stephanus. Non enim ad ea, quæ sequuntur, vlla ratione quadrat. Ego tamen corruptam potius, quam otiosam arbitror. Nimirum pro πῶ, substitutum esse ὄπ. Nam quum præcedat, ἄνευ δὲ ἡμεῖς ἦμοι; recte subiicitur, πῶ ἔδωκε πόλις αὐτῶν ἡμῶν.

497, B. Miror hoc loco sequutum esse H. Stephanum editionem Florentinam, & quorundam aliorum, quæ huiusmodi est: ὅτι μὲν οὐκ ἔμενε καὶ τῶ Αἰθιοπίαν στραπῶν, ἐδήλωσεν ἕτερον. Nam quid tandem est illud ἔμενε? Quod autem ego substitui verbum ἐλάπει, id etiam exemplarium editorum consensu motus feci: ne dicam, sensum ipsum huius loci necessario tale quoddam verbum poscere.

* Dum autem hæc, editione priori notata, nūc a x x v i annis recenseo: videre videor aliam rationem huius loci restituendi. Nam ἐλάπει valde litteris est diversum ab ἔμενε. Quapropter cogitare cepi, hoc ἔμενε corruptum ex quodam alio verbo Xenophonteo, parum vsitato, cuius esset glossa verbum ἐλάπει, quod quidem ἐλάπει tandem a quibusdam receptum sit in contextum; veluti rectius, quam illud ἔμενε, præcedentibus & subsequentibus congruens. Circumspicienti vero mihi, tandem obtulit se verbum ἐμῶν, vetus illud Xenophonteum, per ἐλάπει expositum. Significat enim ἐμῶν, irā causam præbere, vel ad iram provocare; quod idem scilicet est cum λοιπῶν, molestiam adferre, molestiam exhibere. Quumq; notet Eustathius expresse, ἐμῶν esse verbum Atticum: minus iam dubitare debemus, eo profus heic vsum Xenophontem, scriptorem ἀθηναίων. Hoc ἐμῶν deinde in ἔμενε mutatum fuit a parum peritis calligraphis. His autem iam scriptis, quum H. Stephani cogitationes & notas alteras inspicterem; vidi verbum ἐλάπει suspectum ei fuisse, quasi ex alicuius coniectura profectum. Hac cum suspicione libero, qui meliori fide, quam Stephanea, confirmare possum, & ostendere, id a me repertum in exemplaribus, vt dixi, etiam editis: ne quid de dissimilitudine horum, ἐλάπει & ἔμενε, dicam & facile me purgant, quæ de origine huius ἐλάπει modo certis indicis explicavi. Dum vero cōiicit mutandum ἔμενε potius in ἔμῶν, quod sit a verbo μῶν minus noto, mihi quidem ignoto profus, & aptissimam (sic parum prudenter ait) huic loco significationem habeat: in eo nec mihi satisfacit, nec aliis satisfaciet. Nam eiusmodi locutio hyperbolica, velut ipse faterur, aliena est a Xenophontis ἀφελεία, & longe quidem a moribus Agefilai regis alienior; quam vt dici possit cum propter auctoritatem Lylandri apud alios, redactum fuisse ad insaniam. Molesta quidem hæc illi accidisse, nonque nihil iræ in eo excitasse; dignum omnino fide, atque apriori declaratum verbo μῶν Attico; quam nullius auctoritate idonea frecto μῶν, quantumuis ἐμῶν non ignorem; qui tamē illo magno H. Stephani thesauro numquam vsus fui, ac ne quidem inspexisse, præter titulum, quidquam in eo meminī. Licebit autem Step-

A no iam thesaurum suum hac symbola mea verbi μῶν Xenophontei, quod hæctenus ignorasse videtur, auctiorem reddere. Nullus enim thesaurus tam magnus est, quin aliquod incrementum admittat.

498, A. pro τῶ ἀπὸ αὐτῶν χηματα, repono τῶ ἀπὸ τῶν. H. Stephanus editione posteriori admisit.

Ibid. B. Editionem Florentinam, & alias quasdam; (hoc a me non adiectum, μῶν τῶ ἀπὸ τῶν. liceat enim mihi nunc illo νεοπαλαίω verbo vti) sequutus H. Stephanus legit, αἰς πολλῶν χερῶν αὐτῶν ἔχον. Ego codices alios imitari malui, & pro ἔχον, substituere potius ἔχοι.

* Ibidem, D. Illud εὐδὺς τῶν αὐτῶν ἀποσπείλας, vitiosum est, præpositione deficiente. Nam εὐδὺς εἰς τῶν αὐτῶν ἀποσπείλας scribendum. Perit autem hoc εἰς, propter eius similitudinē cum vltima syllaba præcedentis εὐδὺς.

Ibidem. Sequitur & verborum sententiam, & interpretis præci auctoritatem, lego ἀποσπείλας αὐτῶν οἰσπείλας, non ἀποσπείλας. H. Stephanus editione secunda sic mutavit.

* Versu post hunc altero, pro τῶ μῶν δὲν rectius τῶ μῶν δὲν, quod ex τῶ μῶν δὲν factum, illi ἔμῶν respondet: ἢ τῶ μῶν δὲν εἶν. nam minus commode legas, ἢ τῶ μῶν δὲν εἶν, licet admitti possit.

499, C. Omnino locus hic mendo non caret. Nam qui tandem quilibet opulentiorum equitatum dare poterat? Quin & diversa in editis libris est scriptura. Nam quum omnes habeant, ὅστις παρέχοντο ἵππων, H. Stephanus verbum illud ita diuisit, vt scriberet παρέχοντο ἵππων: credo, quod existimaret, παρέχον potius hac significatione dici, quam παρέχοντες. At Xenophon noster multis in locis, itemque ceteri scriptores Græci eodem vtrumque significatu cepere. Quamobrem vt, quo pacto mendum hoc tollendum censuerim, aperiam: Plutarchi Agefilau, maxima parte de libris hisce descriptum, cum Xenophonte contuli. Eius verba sunt: ὅστις ἐν πόρει ἀποσπείλας, ἀποσπείλας, ἕκαστος ἵππων αὐτῶν εἰς αὐτῶν: locupletibus denuntiauit, vt quilibet equum pro se præberet. Itaque vt quam minima mutatio fieret in verbis Xenophonteis, sic legendum existimaui: ὅστις παρέχοντο ἵππων καὶ ἵππων, quicumque suppedicaret equum ἑαυτῶν. Credo te, candide lector, mihi libenter in hoc adfensurum. * Idem occurrit deinceps in Agefilao, tomi 11 pag. 654, E.

* Ibidem. Quod heic positum legebatur hæctenus, ἀποσπείλας ἵππων, recte quidem Græcis dicitur: sed iudico profus a Xenophonte scriptum fuisse ἀποσπείλας μαστίχοι: quod vetus verbum aliquis interpretatus sit per ἵππων. Nam in Agefilao Xenophontis expresse legitur in istarum rerum narratione, ἀποσπείλας μαστίχοι. Solere vero Xenophontem quodam loco posita verba nonnumquam alibi reperere, licet ex notatis ad pag. 239, C. & ad pag. 802. manifesto colligere, sicut etia ex iis quæ heic proxime subiecimur, cum Xenophontis Agefilao collata. Verbum autem μαστίχοι quum alibi reperitur apud auctorem nostrum, tum in v libro Memorabilium, qui Oeconomicus inscribitur, pag. 832, C. πῶ τῶν μαστίχων, videtur querere.

* 500, B. In his, ἀποσπείλας αὐτῶν, ὅτι αἰς εὐδὺς ἡγήσοιτο; superfluum esse videtur illud ὅτι, sicut etiam non reperitur in Agefilao Xenophontis, vbi verba ista repetuntur. Aliter vero admittitur, si cum εὐδὺς

Locus admodum difficultatis.

ἐμῶν, τ. α. λοιπῶν.

ἀποσπείλας, ἀν. ἀδ. μαστίχοι.

μαστίχοι, τ. α. ἵππων.

coniungatur, aliter si cum *ως*. Confer autem cum his notata ad p. 382, D. & p. 489, B. item 601, D.

* Ibid. C. pro *αὐτὸν ἐπὶ* legitur & *αὐτὸν αὐτὰ*. Item versu ab hoc quinto, pro *ὁμοίως* rectius *ἐμοὶ καλῶν*.

* Ibidem, D. Mutila sunt ista, *καὶ τὰ μὲν ἀρχὸν ἦν σκευοφόρον ἔπει*. Non enim exprimitur, quis hoc dixerit, aut iusserit. Existimabam aliquando, intelligendum de Agefilao: sed nunc Xenophontis Agefilao cum hisce conferens, quid desit, reperi. Sic enim illic legimus verbis iisdem, pag. 656, A. *τὰ μὲν ἀρχὸν ἦν σκευοφόρον ἔπει*, sed adiicitur *ὁ ἡγεμῶν*: dixit dux, scilicet equitatus hostilis, recte. Nam hoc ipsum est, quod heic deest.

* Ibid. E. pro *καλῶν*, rectius in Agefilao Xenophontis legitur *καίρων ἡγεμῶν*. Item paullo post, versu ab hoc tertio, pro *ὅτι τὰς παλαιωμένους ἰσπίας*, rectius ibidem *αὐτὸν ἰσπίας*. Et quod statim sequitur, *ὅκ τὸ ἦν ἰσπίας*, notat H. Stephanus, tamquam suspectum; quia de equitibus expresse sequatur, *παρήγγειλε τὸ καὶ πῖς ἰσπίας*, ex quo constat, de aliis heic eum loqui, quam de equitibus. recte. Nam ex Agefilao illud *ὅκ τὸ ἦν ἰσπίας*, mutandum in *ὅκ τὸ ἦν ὀπλιτῶν*, quod in libro indicato reperitur. Item quod sequitur, *θεῖν ὁμοίως αὐτοῖς*, in Agefilao *θεῖν ὁμοίως αὐτῶν* legitur. Rursum pag. 501, A. *ἐπὶ δὲ ἄμα*, plenius illic *ἐπὶ δὲ τὸ ἄμα*.

501, D. Fidenter heic notas punctorum inferui, quibus significarem, talia quaedam, *κελεύων αὐτὸν*, desiderari: adeoque fretus auctoritate Plutarchi faciendum hoc duxi. Nam is magna ex parte libros hos, vt dictum, in diuinum illud parallelorum opus suum transcripsit. Eius sunt verba: *σκευοφόρον δὲ τὸ ἦν ἰσπίας, κελεύων αὐτὸν ἀρχὸν ἐπὶ ναυλοῦ*. Neminem esse arbitror, qui Plutarchianis in verbis hisce quasi latere Xenophontea non animaduertat.

* Hac editione priori hoc loco a me fuere notata. Nunc addo, recte quidem e Plutarchi verbis collectum, huiusmodi quiddam abesse; sed non videri, supplendum his plane verbis, *ἐρχετο δὲ τὸ οἰκοὶ πλῶν, κελεύων αὐτὸν ἀρχὸν ἐπὶ ναυλοῦ*. Quippe coniecturam adhuc aliam habeo, continētem aliquid heic positum similis; vt scriptum scilicet existimemus a Xenophonte potius hoc modo, *ἐρχετο δὲ τὸ οἰκοὶ πλῶν ὁ ὀπλιτῶν ἀρχὸν ἐπὶ ναυλοῦ*: quod quidem ὀπλιτῶν exposuit Plutarchus per *κελεύων*. Et perire potuit ὁ ὀπλιτῶν facile, propter similitudinē cum vocabulis proxime præcedentibus *οἰκοὶ πλῶν*. Neque tātum heic ita vitiatum hoc fuit, sed etiam inferius in Agefilao, pag. 657, C. vbi plura quaedam adscripta lector inueniet.

AD LIBRVM IIII HISTORIARVM GRÆCARVM.

P Ag. 507, D. Pro voce *ὅπως* reposui *κόπως*, idemque deinceps vbique feci. Nam hoc nomen in Agefilao Xenophontis nostri, atq; etiam in Plutarchiano, & apud Dionem Cassium, sic constanter scribi animaduertimus. * H. Stephanus editione secunda nos in hoc imitatus est.

Ceterum paullo post aliter numeros expressos in Agefilao scriptoris nostri video. Nam quū heic legamus, *χίλις μὲ ἰσπίας, διαλίχες τὸ πλεῖστας*: illic scriptum reperimus, *διαλίχες μὲ ἰσπίας, περὶ αὐτῶν ἔχων*, qui numerus duplo maior est heic po-

sito. Puto tamen idcirco locum hunc carere vitio, quod cum Plutarchi verbis consentiat.

510, C. pro *ἰσπίας*, rectius scribetur *ὀπλιτῶν*, quod interpretando reddidi.

Ibidem, D. Pro *ἀπολήφας*, quæ vox in edita exemplaria vniuersa irrepsit, lego *ἀπολήφας*. Nam altera illa deducta *ἀπὸ τοῦ ἀπολαμβάνειν*, contraria loci huius est sententia: quippe quæ potius retentionem, receptionemue, quæ desertionem significet. * Hen. Stephanus editione secunda sic in textu mutauit.

* Ibidem, E. In his, *πολλὰ πολλὰ χυσοῦ ἀξίαν*, equidem abundare vocem *χυσοῦ* arbitror, e quodam scholio profectam. Elegantius enim est, *πολλὰ πολλὰ ἀξίαν*. Propterea *χυσοῦ* notis vsitatis inclusi.

* 512, B. In his, *ἐάν* (cum interiectis) *περὶ τῆς τοῦ πύου, ὡς εἶκε, φιλομίας ὄτι*, plana erit oratio, si post *περὶ τῆς* sequatur, *ἐπὶ τοῦ πύου, ὡς εἶκε, φιλομίας ὄτι*.

Ibidem, D. Omnino sic legendum erit, vt est a me notatum ad marginem, *ὅπως ἐκρίθειν πὲρ σαδίων*, non *ὅπως ἐκρίθειν πὲρ σαδίων*. Nam sic & Demosthenes, *εἰς τὴν χειρῶν ἐκρίθειναι*, & Plutarchus Lycurgo, *ἐκρίθειν εἰς τὴν πελαγονίαν*.

515, A. Lego *περὶ τῶν δὲ τῶν πεδίων*, non *περὶ τῶν δὲ τῶν πεδίων*. Nam verbum idem mox repetitur, *ἐπὶ τὸ περὶ τῶν οἰλακεδαμόνιου*.

516, A. Reliqui locum hunc ita, vt scriptus est in editione Stephani, nota punctorum tamen adiecta, quæ verbum quoddam deesse significaret.

Quod si Florentinam, & quaedam alias editiones sequamur, integer locus erit. Sic enim ille habent: *οἱ δὲ ἀβελῶνοι, ἵνα μὴ δὲ καταδῶσιν*, (pro quo Stephanus *δὲ καταδῶσιν* substituit) *ἐπιπελοῦσιν, καὶ ὄψιν, &c.*

* Quum autem hanc lectionem veram esse viderem, exprimenda in editione secunda cœnsui; præsertim quod monitus a me Stephanus idem editione sua posteriori fecerit, sed tacite, ne prius deliquisse videretur, minus etiam aliquid alicui Germano recte monēū debere. Sic hominis mos est.

Ibidem, D. Verba, quæ ad marginem adieci, quamquā ab H. Stephano sint omissa: Bilibaldus tamen expressit, & tum in Florentinis, tum aliis codicibus reperiuntur.

* Hac editione priori notata. Sic autem in exemplari H. Stephani locus iste tunc legebatur, *ἐπιλάθοντο τὸ καὶ Κορινθίαν ἀναχωροῦσιν ὅκ τὸ δὲ ἔξω. καὶ Κορινθίαν ἀναχωροῦσιν. ἐπὶ δὲ ἐπέτυχον οἱ Λακεδαμόνιοι καὶ τὸ ὀπλιτῶν ἰσπίας, ἀναχωροῦσιν ὅκ τὸ δὲ ἔξω*, cum ceteris. Inseruit autem Stephanus hæc editioni secunda, notis meis admonitus; sed ita locum silentio vulpecula præterit & in notis suis, & in margine contextus ipsius; vt eum ne verbulo quidem tangat. Astute vērō. Non meministi, quam largo clamites aduersus homines Germanos tuæ professionis ore, qui nescio quid omiserint alicubi; quum heic os tibi clausum sit, ac mutum, quasi non eadē culpa tenearis? Non habes igitur, quod amplius non dicam mihi, qui liberali & nobili animo commodis publicis operas meas ab aliis negotiis liber tribuo, vestris a typographis longissime remotus; sed typographis Germanis, tuæ professionis inquam hominibus obiectes, qui in eodem hæreas ipse crimine. Si quid in editione mea priori saltim admissum non a me, sed typographis tale reperis-

H. Steph. in eo peccat, quod in alius cul par.

1076
ses, q
minu
quan
præse
limi,
prim
indul
Quo
tur i
ai a
prior
ribus
on ver
hinc a
ai a
peter
na
rum a
ne no
pag. 7
verba
quid h
μὲ μ
κίτα
lius d
indica
exemp
1111
libris h
hinc c
tionem
notis v
quibus
] μ
incur
non m
117
Etoria
terpret
τὴν ἰσπ
telligu
bris rep
118
Nam B
in Age
iam 17
καὶ λ
locum
quema
inueni
*
adscrip
lius est
psit Xe
distinc
sint. Si
120,
λῆς, qu
pit. Equ
propriu
trater
tate vix
πλῆς, c
solent.
nophon
* Ha

Hieremias Mylius.

ses, quos non egiffes triumphos? ac nihilo tamen minus eam fuggillare per calumniam nō vereris, quamquam diligentia illorum, qui ei præfuerunt, præfertim Hieremiæ Mylij, viri optimi & doctissimi, ac Ioanni Opörino, dum superstes esset, imprimis cari, post Cæsareæ maiestati ab epistolis, industria tuæ tuorumque nullo modo cesserit. Quod autem editione tuâ secunda post *αιαχοροῦτων* in textu ponis illud *ἐκ τῆς διώξεως*, ac deinde post *αιαχοροῦτων* idem repetis; nullo iudicio facis. Nam priore loco post *αιαχοροῦτων* id in meis exemplaribus non reperitur, quæ bona sunt: post *αιαχοροῦτων* vero locum sibi debitum occupat. Et quidem hinc amissa sunt illa, quæ tu omiseras; quod post *αιαχοροῦτων* non magno interuallo *αιαχοροῦσι* repereretur, adiectis illis *ἐκ τῆς διώξεως*, quæ ad prius *αιαχοροῦτων* non pertinebant, sed ad posterius *αιαχοροῦτων*. Ostendam tibi, negligentia Germanorum accusatori, simillimum peccatū tuum in Dione non ita dudum abs te impresso. Libro LIX. pag. 738. A 4. leguntur in exemplaribus tuis hæc verba: *καὶ πολλὰ μὲν μεγάλα ἀδικήσαντες ἀπέσπαξε*. Vide quid heic omiseris, notis [] inclusum. *καὶ πολλὰς μὲν μεγάλα ἀδικήσαντες [ἐκ ἐκλόσε, πολλὰς δὲ καὶ μηδὲν ἀδικήσαντας] ἀπέσπαξε*. Causa horum omissorum in illius *ἀδικήσαντας* repetitione lateret; prorsus ut heic iā indicatum de *αιαχοροῦσι*. Monstrabo tibi & aliud exemplum secordia tuæ in eodem Dione. Libro LIII. pag. 604. leguntur in editionis vltimæ tuæ libris hæc verba, *ἐπὶ οὐδὲ τῆς ὁ Δ-μένω ἐπέσπαξε*. Quis hinc colligi sensus queat ab eo, qui tuam hanc editionem sequi velit? Nimirum & heic omisisti, quæ notis vsitatis inclusa subiiciam. *ἐπὶ οὐδὲ τῆς* (in quibusdam reperi *αὐτῆς*) ὁ [*Ἀγέλαος ὁπλοκράτης, ἔργε*] *μὲν μὲν καὶ ἐπέσπαξε*, cum ceteris. In nunc, & propter incuriam aduersus alios acerbus esto, negligentia non minoris ipse reus.

517, D. Sequitur & Bilibaldi, & Philelphi auctoritatem, qui Agesilaum Xenophontis est interpretatus, non *πλαγίους ἔχοντες τὴν ἰσπίδα* lego: sed *τῆς ἰσπίδας*, per quos Agesilai nimirum equites intelliguntur. Sic autem utrumque horum suis in libris reperisse, de interpretatione colligere licet.

518, A. Magna scripturæ heic diuersitas est. Nam Bilibaldus ὅρια legit, hoc est, fines. Phlelphus in Agesilao montes vertit, qui sunt Græcis ὄρη. Etiam ὄρη reperi. Denique apud Aristidem *ὡδὲ ἀφελοῦ λόρον*, in extremo legitur ὄρη. Citat enim hunc locum. Equidem ὄρη retinendum existimaui, quemadmodum & heic & in Agesilao scriptum inueni.

* 519, A. Quod heic vides ad *τῆς ἐγγύεω*, pro *τῆς ἀδελφῆς* in margine, aliquāto quidem melius est; sed recte locum nō restituit. Quippe scripsit Xenophon, *καὶ τῆς ἐγγύεω*: ut post *μαζέω* plena distinctio ponatur, & hæc verba periodus noua sint. Sic in Agesilao.

520, C. Valde mihi suspectum est hoc loco *πελάεις*, quod Bilibaldus pro nomine proprio viri cepit. Equidem vel aliter scribendum hoc nomen, si proprium sit, vel *τῆς ἀδελφῆς* πολλοὶ legendum arbitraretur: sed absque vetustorum codicum auctoritate vix aliquid admitti posse videtur. Vicinius est *πολλοί*, quo & Homerus & alij poetæ pro πολλοὶ vti solent. Verum vsque adeo poetice loquutum Xenophontem, adfirmare non ausim.

* Hæc editione prima. Nunc mihi ad animum

accidit, posse in his, *καὶ τῆς ἀδελφῆς* *τῆς πελάεις*, commodius scribi *καὶ τῆς ἀδελφῆς* *τῆς πολλοί*, præfertim quum & *τῆς ἀδελφῆς* & *τῆς ἀδελφῆς* cum vnico *α* heic in quibusdam reperiantur. Solent enim Græci vocabulum *πολλοί* per abbreviaturā ita scribere, ut supra *πολλοί* ponant *οι*. quod quum in exemplari vetusto perisset, reliquum *πολλοί* fuisse mutatum a calligraphis in *πελάεις*, & ab aliis in *πελάεις*, & a tertiis in *πελάεις*, cuius H. Stephanus meminit, sane vero est consentaneum. Equidem in reddendo loco scripturam hæc sequutus sum, & rectam arbitror. Exemplum simile superius in fine libri *παιδείας* primi, ad pag. 37, B. lector in notis hisce reperit.

* Ibidem, D. Hæc verba, *τῆς ἀδελφῆς* *τῆς ἀδελφῆς* *τῆς ἀδελφῆς*, expleri posse sic videntur, *τῆς ἀδελφῆς* *τῆς ἀδελφῆς* *τῆς ἀδελφῆς*, vel *αὐτῆς* *τῆς ἀδελφῆς* *τῆς ἀδελφῆς*. H. Stephanus πολλοὶ *τῆς ἀδελφῆς* mauult.

* 525, A. pro *μὴ ὅτι τὰ μακρὰ πύχη* *τῆς Κορινθίων*, & *τῆς ἀδελφῆς*, *ἐλθοῦν ὅτι σπᾶς*, dico legendum; *μὴ ἐπὶ τὰ μακρὰ πύχη* *τῆς Κορινθίων* *τῆς ἀδελφῆς*, *ἐλθοῦν ὅτι σπᾶς*. Et propterea margini hanc emendationem adieci, quod rectam arbitret. Prior lectio locum habere nequit, nec emendatio H. Stephani, pro *ὅτι τὰ μακρὰ πύχη* scribentis *τῆς ἀδελφῆς* *τῆς ἀδελφῆς*. Nam leue quiddam est, *ὅτι* mutari in *ἐπὶ*: quum *ὅτι* & *ἐπὶ* nullā similitudinem inter se habeant. Et quis sensus idoneus ex his *μὴ ἐπὶ τὰ μακρὰ πύχη* *ἐλθοῦν ὅτι σπᾶς*, elici possit?

* Ibidem, B. corrupta sunt istæc verba, *τῆς ἀδελφῆς* *τῆς ἀδελφῆς* *τῆς ἀδελφῆς*, & hoc modo de Xenophontis Agesilao, p. 661, A. corrigenda: *τῆς ἀδελφῆς* *τῆς ἀδελφῆς* *τῆς ἀδελφῆς*. Atque horum ego sententiam expressi.

Ibidem, C. Plane in his verbis, *καὶ τὸ μὲν πολυκλῶν οἶκα δὲ ἀπὸ τῆς ἀδελφῆς*, particula *μὲν* tollenda est, quam extra libros ab H. Stephano editos exemplaria præterea nulla habent. Et idem a me monitus, editione secunda prorsus eam exclusit. Ceterum ut obiter hoc quoque in gratiam studiosorum addam, emendari de hoc Xenophontis loco Plutarchi verba in Agesilao debent. Sunt autem hæc, quæ intelligo: *αὐτῆς* *τῆς ἀδελφῆς* *τῆς ἀδελφῆς* *τῆς ἀδελφῆς*. Ea si cū Xenophontis conferas, (& descripta esse de hoc loco minime dubito) animaduertes scribendū *τῆς ἀδελφῆς* (scilicet *ἤρει*, quod præcessit) *τῆς ἀδελφῆς*. Sic enim paullo ante Xenophon: *ὁ μὲν τῆς ἀδελφῆς* *τῆς ἀδελφῆς* *τῆς ἀδελφῆς*, *ὁ δὲ τῆς ἀδελφῆς* *τῆς ἀδελφῆς* *τῆς ἀδελφῆς*. Nimirum dum ab vna parte muros Agesilao inuaderet, interim ab altera Teleutias frater in portum classe vectus, Corinthiorum naues cepit. Nec id omittendum, scripsisse Stephanum Byzantium, vel (ut magis est consentaneum, & Xylander probat) Hermolaum Byzantium, qui Stephani librum in breuem epitomen redegit, Piræum heic a Xenophonte nominatum, esse *λιμένα* *τῆς Κορινθίας*. Idcirco non abs re videri potest, scribendum paullo post, p. 527, A. *τῆς ἀδελφῆς* *τῆς ἀδελφῆς* *τῆς ἀδελφῆς*, pro *τῆς ἀδελφῆς* *τῆς ἀδελφῆς*.

* Ibidem. Non ex H. Stephani sententia, *ἀκούσαντες* *τῆς ἀδελφῆς* *τῆς ἀδελφῆς*, lego; sed *ἀκούσαντες* *τῆς ἀδελφῆς* *τῆς ἀδελφῆς* simpliciter. Quod autem statim sequitur, *ὅτι ἐν τῆ πόλει*, potius scribendum *ὅτι οἱ ἐν τῆ πόλει*. Articulus enim deest. Sic vero legendum, ex Agesilai Xenophontei verbis hisce, *τὸς Κορινθίους* (nota, quod heic, *οἱ ἐν τῆ πόλει*) *πάντα μὲν τὰ κτήνη ἐν τῷ περὶ τῆς ἀδελφῆς*, colligitur: quæ quidem loco iam emendato inspecta, sententiam meam confirmarunt.

528, C. D. Neminem non videre arbitror, deesse hoc loco verbum *οἰόμενοι* post *μηδὲνα*, quo inte-

Plutarchi locus emendatus.

ministrare possunt. Nec ab hoc alienum est, quod Plato & alij dicere consueverunt, εν πόλει καλώς, & εν πόλει κακώς οικούσας.

§ 42, C. Omnino corrupta sunt hæc verba, περιεσπασμένους τῶν Φαρναβάζου, καὶ ὀπισθραπέδους τῶν πόλεων, ὅτι ἂν Ἐυδὸν ἀντιπεσράπνευ. Nam quo fieri modo poterat, ut Anaxibius vicissim Abydo arma inferret, quā Abydum ipse teneret? Vidit hoc prior interpres, itaq; locum pro deplorato relinquens, diuersum quiddam finxit. Nam pro verbis hæc omnibus, καὶ ὀπισθραπέδους τῶν πόλεων, ὅτι ἂν Ἐυδὸν ἀντιπεσράπνευ, tantū hæc in conuersione Latina posuit: Ex Abydo procedens. Sed hoc ἔστιν ἄδικον ἔπος. Nam id Græce diceretur, ἐκ τῆς Ἐυδου, non ὅτι τῶν Ἐυδου. Quod si ἐκ τῆς Ἐυδου maxime legas, quomodo verbum ἀντιπεσράπνευ ad illa congruet? Ut igitur tecum, lector, communicem, quam ipse lectionem sequutus, locum hunc reddiderim; paucis rem omnem accipere. Nō magna mutatione facta, sic legendum puto: περιεσπασμένους τῶν Φαρναβάζου, & ὀπισθραπέδους (scilicet αὐτῶν) τῶν πόλεων ὅτι τῶν Ἐυδου, ἀντιπεσράπνευ. Eorum sententiam habes in conuersione nostra, huic loco haud dubie cōgruentem. Pag. autem § 43, A. pro τῶν Ἀβυδωνῶν melius recipietur τῶν Ἀβυδωνῶν.

Ibidem. Pro τῶν αὐτῶν, scribo equidem τῶν αὐτῶν: idq; propterea, quod statim sequitur, τῶν ὅτι Προικόνητον. * Nam Præconesus insula respectu Sesti est αὐτῶν, sursum; nimirum in Propontide sita, qua Silyuria per Propontidē versus Hellepontū angustias nauigantibus ipsum Hellepontū ostium est ingrediendum; vbi ad sinistram Præconesum præterlegebamus, Marmoræ nomen nunc habentem, a marmore puto, quo nullum hodieq; præstantius inuenitur, & quo S. Sophiæ templum a Iustiniano Augusto pulcherrime incrustatum hodieque Constantinopoli conspicitur, præsertim ea parte sanctiori, quam vulgō chorū dicere solemus. Lectionem τῶν αὐτῶν probat editio secunda Hen. Stephanus.

AD LIBRVM V HISTORIARVM GRÆCARVM.

* Pag. § 46, D. Locus mutilus, punctis notatus, ita suppleri de H. Stephani sententia potest, ἕτερον τῶν Εἰσωνίων περὶ τῆς ἠδελου οἰκίας. Versu deinde tertio post hunc, pro αὐτῶν ὅτι τῶν αὐτῶν τῶν ναῦν, priore illo ὅτι reiecto, scribendum arbitror, αὐτῶν τῶν ἐκπέμποισιν ὅτι τῶν αὐτῶν τῶν ναῦν. quamquam ne illud ipsum quidem τῶν αὐτῶν magno opere mihi probetur, & inducendum potius videatur; veluti quod irrepserit ex repetitione tot vocum syllabarumque similitum, αὐτῶν, & τῶν αὐτῶν, & ναῦν.

§ 47, D. H. Stephanus Florentinam & Aldinam editionē sequutus, περιεσπασμένους retinuit, quum scribendum sit περιεσπασμένοι. Editione vero secunda me sequutus, περιεσπασμένοι in textum rettulit.

* § 48, A. Omnes editiones habent, καὶ δένειν ἐν εἰσωνίων πλοίων; pro quo fortasse putet aliquis reponi posse εἰσωνίων πλοίων. Non tamen ignoro, quomodo prior lectio defendi possit ex sequentibus, ut ellipsis quædam particula ἕνα admittatur, vel hæc ipsa sic potius addatur, καὶ δένειν ἐν εἰσωνίων πλοίων ἕνα. commodius hoc, quam mutatum ἐν in ἔστιν, de H. Stephani sententia. Sic & illud sanan-

dum, quod sequitur, ἐς δὲ τῶν μείζονων ἐμβασνοντας, scribendo ἐς δὲ ἕνα τῶν μείζονων, vel ἐς δὲ τῶν μείζονων ἐμβασνοντας. Horum quidem alterutrum periisse librariorum incuria mihi videtur. Et aliud exemplum habes ad p. 654, D. in notis hæc.

§ 49, B. Vtrobique reponendum δὴ, bis exiguo corruptum interuallo: primum in his, ὡς ἦδὲ ἐδύνατο, ut legatur ὡς δὴ ἐδύνατο: deinde in istis, ὅτι αὐταλκίδας, ut legatur ὅτι Ἀυταλκίδας. Nam ita post longam parenthesis cum præcedentibus hæc recte coherent.

* § 50, B. pro κλαζομενάς rectius ponetur κλαζομενάς, subintelligendo νήγας. Sic ad κλαζομενάς non opus est addi κτ', quod H. Stephanus fieri voluit. Et paullo post, lit. D, pro ἴτε νῦν, forsitan melius ἴτε οὐδ'.

* Ibidem, D. Aut post ὀπισθραπέδους deest αὐτῶν, ceu priori editione dictum, ut hæc sententia sit; Qui eos ad properandum excitarent: aut potius nihil addendum arbitrer, sed ita scribendum, ὀπισθραπέδους καὶ τῶν ὀπισθραπέδους, pro κτ' τῶν ὀπισθραπέδους.

§ 51, B. In his verbis, ἕτως ἢ μὴ τῶν ὑπερον πόλεμον τῆς καθερέσεως τῶν ἀβυδωνῶν τῶν αὐτῶν ἐπιπέδου, articulus ἢ post ἕτως collocatus ferri non potest. Nam quis ita loqueretur? ἕτως ἢ αὐτῶν ἐπιπέδου ἐπιπέδου. Quamobrem vel alio transferri hoc modo debet, ἕτως αὐτῶν ἢ ἐπιπέδου ἐπιπέδου, quod apte dicitur, vel scribendum ἕτως αὐτῶν coniunctim, vltima littera mutata in cognatam: quod idcirco magis Xenophonticum videri potest, quoniam Atticum est. Henr. quidem Stephanus hinc ad marginem editionis suæ posterioris transtulit.

§ 55, A. Pro ἰσχυρῶς reposui ad marginem ἰσχυρῶς, sequutus in hoc non modo rationē sententiæ verborum; sed etiā librorum quorundam auctoritatem. Henr. quidem Stephanus aptius esse fatetur.

Ibidem, E. pro στρατιῶν ποιῶν, reposui στρατιῶν. Sic enim Græci loquuntur. Isocrates ad Philippum Macedonem: πῶς ἔχρηθάρρειν ποιῶμενον τῶν στρατιῶν τῶν αὐτῶν; Idem & paullo post corruptum emendauit, vbi τῶν στρατιῶν ἐκλείπειν, non στρατιῶν, scribendum. Prius in textū admisit Stephanus, alterum aptius fatetur.

Ibidem. Locum hunc, ita scriptum in libris H. Stephani, ἔδδξε πέμπην πρὸς τῶν μωκῶν ζωῶν, cum ceteris, satis obscurum, cum verbis sequentibus contuli pag. § 59, A. quæ & plane cum his consentiunt, & satis ea perspicue declarant. Sunt autem hæc: τῶν δὲ ἐς τῶν μωκῶν ζωῶν αὐτοῖς τε ἀπαντες συνῆξι ἐπέμπον, καὶ εἰς τῶν συμμαχίδας πόλεις σκυβάλας διέπεμπον, κελυδοί τε ἀκόλυθον. Atque hoc loco (nam id etiam addi necesse est) ut recte articulus τῶν ad ζωῶν ἐπιπέδου addicitur, quo δεικτικῶς significetur, eam ζωῶν ἐπιπέδου intelligi, cuius esset antea facta mentio: ita contra, in his verbis, ἔδδξε πέμπην πρὸς τῶν μωκῶν ζωῶν ἐς ἐκάστην πόλιν, articulus πρὸ ferri non potest; quem tamen H. Stephanus retinuit, ab aliis editionibus dissentiens.

§ 56, D. Vti deinceps vbique Xenophonticis in libris Λεοντίδης reperitur, ita Plutarchiani perpetuo Λεοντίδην habent.

§ 57, A. pro καὶ πίνω μὲν, scripsisse Xenophontem arbitror, καὶ πίνω μὲν. Sequitur enim, aliud futurum, si status iste rerum mutaretur. Henr. Stephanus hinc ad marginem editionis posterioris transtulit.

Nequit enim adeo temere tolli particula $\epsilon\pi$, quo $\omega\tau\epsilon\pi\epsilon\upsilon$ seruetur, vt idem faciundum putat.

573, A. pro $\epsilon\omega\varsigma$ $\sigma\rho\alpha\pi\acute{\alpha}$ $\epsilon\iota\eta$, notauit ad marginem, legendum esse $\sigma\rho\alpha\pi\iota\alpha$. Probat hoc Stephanus, & hinc editione secunda, in cōtextum accepit. Quod autem sequitur statim, $\sigma\rho\alpha\iota\acute{\alpha}\varsigma$ $\delta\sigma\eta\varsigma$ $\delta\epsilon\omega$, non mutandum duxi, licet Bilibaldus illic etiam $\sigma\rho\alpha\tau\epsilon\iota\alpha\varsigma$ reddiderit.

*Ibidē, D. Quod heic legitur, $\epsilon\iota\phi\iota\kappa\epsilon\tau\acute{\iota}$ $\upsilon\pi\omicron\pi\epsilon\pi\iota\omega\kappa\acute{\iota}\sigma\iota$ $\pi\omicron\upsilon$ $\delta\iota$ $\mu\epsilon\sigma\eta\mu\epsilon\lambda\epsilon\iota\alpha$, Camerarius de Xenophontis alio loco emendandum arbitratur, qui sequenti $\epsilon\lambda\lambda\eta\mu\iota\kappa\theta\epsilon\upsilon$ libro legitur, $\delta\iota$ $\tau\eta$ $\mu\epsilon\sigma\eta\mu\epsilon\lambda\epsilon\iota\alpha$ $\upsilon\pi\omicron\pi\iota\omega\kappa\acute{\iota}\sigma\iota\tau\omega\upsilon$, & $\tau\eta$ $\omicron\iota\upsilon\omicron\upsilon$ $\pi\alpha\rho\omega\zeta\iota\omega\delta\iota$ $\delta\epsilon$ $\alpha\upsilon\tau\eta\varsigma$ $\epsilon\lambda\iota\gamma\epsilon\theta\epsilon$, *quum in meridie biberent largius, vinum quoque nonnihil eos iritasse vel exstimulasse fertur.* Nimirum vult heic quoq; pro $\upsilon\pi\omicron\pi\epsilon\pi\iota\omega\kappa\acute{\iota}\sigma\iota$ $\pi\omicron\upsilon$, legendum $\upsilon\pi\omicron\pi\epsilon\pi\iota\omega\kappa\acute{\iota}\sigma\iota$ $\pi\omicron\upsilon$. Ac licet sane locum alium adferre magis idoneū hoc, vbi scilicet ipse Xenophon in narratione de conuiuio apud Seuthen, vltimo $\alpha\upsilon\alpha\lambda\acute{\alpha}\sigma\iota\omega\varsigma$, p. 405, E. de seipso commemorat, $\eta\delta\eta$ $\gamma\delta$ $\upsilon\pi\omicron\pi\epsilon\pi\iota\omega\kappa\acute{\iota}\sigma\iota\varsigma$ $\epsilon\pi\iota\beta\eta\epsilon\upsilon\tau\epsilon$, *iam paullo plus potus erat.* Nam ibi quoq; verbum $\upsilon\pi\omicron\pi\epsilon\pi\iota\omega\kappa\acute{\iota}\sigma\iota\varsigma$ explosum e textu, & ad marginem reiectum vides. Idem heic faciundum putat Camerarius, vt pro $\upsilon\pi\omicron\pi\epsilon\pi\iota\omega\kappa\acute{\iota}\sigma\iota$ scribatur $\upsilon\pi\omicron\pi\epsilon\pi\iota\omega\kappa\acute{\iota}\sigma\iota$, *nonnihil potis.* Sed pace tanti viri, non putem heic alectione recepta discedendum. Dicit enim Xenophon, Thebanos equites factos esse paullo languidiores, & ad cedendum inclinatos; quemadmodum solent, qui post, quam laborarunt diu, tandem appetente meridie fatigari languent, & de contentione remittētes cedere incipiunt. Hoc enim significatum est illius $\upsilon\pi\omicron\pi\epsilon\pi\iota\omega\kappa\acute{\iota}\sigma\iota\varsigma$. At vero qui largius in meridie biberunt, hoc est $\upsilon\pi\omicron\pi\epsilon\pi\iota\omega\kappa\acute{\iota}\sigma\iota\varsigma$ $\delta\iota$ $\mu\epsilon\sigma\eta\mu\epsilon\lambda\epsilon\iota\alpha$ non languidiores fiunt, vt cedere velint; sed hoc ipso magis incidantur, vt in verbis libri sequentis expresse dicitur, & ex vltimi $\alpha\upsilon\alpha\lambda\acute{\alpha}\sigma\iota\omega\varsigma$ loco de Xenophonte intelligitur; qui plusculum potus, etiam cum Seuthe loquutus est audacius & confidentius.

574, B. Locus hic tantum non pro deplorato relictus est ab H. Stephano, & ceteris. Nam quid tandem significet $\omega\tau\epsilon\varsigma$ $\tau\iota\omega$ $\pi\omicron\iota\eta\zeta\alpha\delta\alpha$, voce alia nulla his addita? Ego, mutatione perexigua facta; restitui eum commode posse putavi, si ex $\omega\tau\epsilon\varsigma$ $\tau\iota\omega$ fieret $\epsilon\pi\tau\iota\omega$ $\pi\omicron\iota\eta\zeta\alpha\delta\alpha$, quod iam dicendi genus Thucydidi, Herodoto, Plutarcho, ipsi Xenophonti est vsitatum. Sic enim libro vii $\epsilon\mu\lambda\epsilon\mu\iota\omega\upsilon$ 628, E. dixit $\epsilon\pi\tau\iota\omega$ $\pi\omicron\iota\eta\zeta\alpha\delta\alpha$. Neq; nouum putari debet, π & τ litteras inter se commutatas esse: itemq; pro vna ω litteras duas σ irrepisse. Nam in talilitterarū similitudine plurimum librariorum scriptores impigisse, res ipsa docet, & norunt ij qui libros manu exaratos frequentius tractarunt. *Henricus Stephanus heic editione secunda: Quidam, inquit, recte pro $\omega\tau\epsilon\varsigma$ $\tau\iota\omega$ scribunt $\epsilon\pi\tau\iota\omega$: credo, quod ei religio sit, aliquem nominare, qui plurimum in eodem scriptore purgando pręstiterit, quem soli sibi deberi velit. At ego hanc hominis inuidiam imitari nefas arbitror, ideoq; ab ipso restituta nominatim auctori suo tribuo.

575, A. Rufus alios codices potius, quam Florentinos ac Stephani priores sequor, & $\tau\omega\upsilon\tau\alpha$ $\gamma\eta\gamma\omega\sigma\iota\omega\upsilon$, non $\tau\alpha\upsilon\tau\alpha$ scribo; quod idem Stephanus editione secunda textui inferuit.

Ibid. C. Verbum $\delta\pi\pi\omicron\mu\omega\varsigma$ interpretis ita vertit, vt haud dubie quiddam aliud inuenisse videatur. Nam $\delta\pi\pi\omicron\mu\omega\varsigma$ pro *signum dare*, nusquam le-

gere memini. Quæ causâ fuit, cur nōnulli scriberēt $\delta\pi\pi\omicron\mu\omega\varsigma$, quod originē ab $\delta\pi\pi\omicron\mu\epsilon\upsilon$ ducere debebat, verbo scilicet minime græco. Brodaus in $\delta\pi\pi\omicron\mu\omega\varsigma$ commutauit, quod esset ab $\delta\pi\pi\omicron\mu\alpha\iota\omega$, verbo ne illo quidem græco. Nam ab $\delta\pi\pi\omicron\mu\alpha\iota\omega$ quidem certe deduci hoc non potest. Ego vt breuiter indicem, quid sentiam; dico scripsisse Xenophontem, $\omega\tau\epsilon\varsigma$ $\delta\epsilon\iota\kappa\epsilon\iota\omicron\upsilon\varsigma$ $\mu\epsilon$ $\omicron\upsilon\kappa\eta$ $\eta\gamma\eta$, $\delta\pi\pi\omicron\mu\omega\varsigma$ $\delta\epsilon$, $\omega\tau\epsilon\varsigma$ $\delta\pi\pi\omicron\mu\epsilon\upsilon$ $\tau\iota\omega$ $\pi\omicron\iota\eta\zeta\alpha\delta\alpha$, *aduersus ipsos quidem non ducebat, sed auersa deflectendo acie, ad urbem pergebat.* *Atque hoc verbo $\delta\pi\pi\omicron\mu\omega\varsigma$ etiam Thucydides vsus est, ad naues translato, & significante deflexionem in obliquum, & auersionem in altum, velut ex loco fimo, id est depresso, quemadmodum ex Pausania notauit Eustathius. Hefychius $\mu\epsilon\tau\alpha\delta\epsilon\theta\eta\varsigma$ interpretatur, ideoque reddidi: *Auersa deflectendo acie, ad urbem pergebat.* Ita nimirum intelligendum esse hunc locum, Xenophon ipse mox declarat. Nam quod heic ait, $\delta\pi\pi\omicron\mu\omega\varsigma$: id paullo post dixit, $\alpha\pi\alpha\rho\alpha\zeta\theta\epsilon\upsilon$ $\delta\pi\pi\omicron$ $\pi\omicron\lambda\epsilon\mu\iota\omega\upsilon$, *abducens ab hostibus.* vnde perspicitur, non $\delta\pi\pi\iota$ locum heic habere posse, sed $\delta\pi\pi\omega$, quo $\delta\pi\pi\omicron\mu\omega\varsigma$ respondeat alteri $\alpha\pi\alpha\rho\alpha\zeta\theta\epsilon\upsilon$. H. Stephanus silentio transit, Iudicium penes eruditiores esto.

576, A. Notam adposui, qua significarem, aliquid deesse. Nam sequi necessario debebat aliquid, ob particula π non ignotum vsus, nisi quis forte dicat eam hoc loco superuacaneam, * aut in π mutandam, vt scribatur $\eta\tau\omicron\pi\alpha\mu\epsilon\upsilon\eta$. H. quidem Stephani γ , pro π , non placet.

578, A. Vel sequi nos hoc loco necesse est aliarum editionum, præter Florentinam & H. Stephani, lectionem ad marginem a me notatam: vel deinde pro $\omicron\upsilon$ $\delta\iota\omega\alpha\pi\acute{\alpha}\nu$ $\epsilon\theta\iota\sigma$, legendum ϵ $\delta\iota\omega\alpha\pi\acute{\alpha}\nu$ $\epsilon\sigma\iota\delta\alpha$. * H. Stephanus editione secunda margini adscripsit, fortassis $\epsilon\pi$ $\epsilon\iota$ legendum. quasi hoc proficiscatur ex ipsius coniectura, non expressa librorum editorum scriptura.

Ibidem, C. Haud scio, an non rectius sit, $\delta\iota$ $\Lambda\lambda\omega\zeta\epsilon\iota\alpha$, quam $\delta\iota$ $\Lambda\iota\lambda\omega\zeta\epsilon\iota\alpha$. Stephani quidem Byzantij nomenclatoris urbium epitome $\Lambda\lambda\omega\zeta\epsilon\iota\alpha$ Acarnania oppidum fecit.

AD LIBRVM VI HISTORIARVM GRÆCARVM.

*Pag. 581, A. Si pro $\omega\varsigma$ $\gamma\epsilon$ $\mu\epsilon\lambda\omega$, scribatur $\nu\theta\tau\omega\varsigma$ $\gamma\epsilon$ $\mu\epsilon\lambda\omega$, quam minima mutatione facta huic loco consuluerimus.

*582, C. Transferendo illud $\omega\varsigma$ ad sequentia, post $\delta\iota\omega\alpha\mu\upsilon$, ante $\mu\eta$, nec deerit aliquid, nec alia mutatione opus erit. Si tamen pro $\delta\delta\epsilon\iota\upsilon$ aliquis $\delta\delta\kappa\omicron\upsilon\sigma\alpha\upsilon$ scribere malit, loco moueri $\omega\varsigma$ non erit necesse, atque omnia recte habebunt. Mihi quidem posterius hoc probatur.

587, D. Mallem $\epsilon\pi\epsilon\iota$ $\sigma\eta\mu\iota\eta\upsilon\epsilon\iota\upsilon$, quam $\sigma\eta\mu\iota\eta\upsilon\alpha\upsilon$, vt ad Iphicratem referatur. Hen. Stephanus hinc ad marginem editionis secundæ transtulit.

589, C. Notat epitome Stephani Byzantij ad vocem $\theta\upsilon\rho\epsilon\alpha$, esse $\theta\upsilon\rho\epsilon\iota\omega\upsilon$ Acarnania oppidū, quod cum scribatur, & ab eo fieri $\theta\upsilon\rho\iota\delta\epsilon\iota$: quæ sane causa me permouit, vt heic etiam $\theta\upsilon\rho\epsilon\iota\omega\upsilon$ pro $\theta\upsilon\rho\epsilon\iota\sigma\iota$ ad marginem collocarem. * H. autem Stephanus hinc sumtum rettulit in ipsum contextum editione secunda, prioris $\theta\upsilon\rho\epsilon\iota\omega\upsilon$ ad marginem reiecto.

592, D. Post $\pi\omega\tau\epsilon\alpha$ $\chi\delta\alpha\iota$ notat H. Stephanus deesse verbum $\beta\omicron\upsilon\lambda\omicron\iota\sigma$, aut $\beta\omicron\upsilon\lambda\epsilon\tau\alpha\iota$, quod sane ita esse

$\upsilon\pi\omicron\pi\epsilon\pi\iota\omega\kappa\acute{\iota}\sigma\iota\varsigma$

$\omega\tau\epsilon\varsigma$ $\tau\iota\omega$ $\pi\omicron\iota\eta\zeta\alpha\delta\alpha$

$\delta\pi\pi\omicron\mu\omega\varsigma$

statuo, & in reddendo sequutus sum.

Ibidem, E. Primum heic abundare mihi videtur in particula in his verbis, εὐδελον δὲ εἰ ἢ συμμάχων ἕνεκα οὐκ ἀρεσάτωσιν ἡμῖν, ἢ ὑμῖν ἀρεσάτω. Deinde suspecta mihi est ἡ particula, non satis apte ante ὑμῖν collocata. Quod si libri correctiores adfuerint, arbitraret ita scribi posse: εὐδελον δὲ ἢ συμμάχων ἕνεκα οὐκ ἀρεσάτωσιν ἡμῖν, οὐδὲ ὑμῖν ἀρεσάτω.

* 593, A. pro δὴ μὲν πολέμοι αἰεὶ ποτὶ γίγνονται, καὶ ὅπῃ καλεῖσθαι, scribendum δὴ μὲν ὅπῃ πολέμοι, facile perspicit, qui sequentia considerat, καὶ ὅπῃ καλεῖσθαι, item rursus, καὶ ὅπῃ ἡμεῖς cum ceteris.

594, B. Si sola negatio, quæ deest, hoc modo post ἀπήραρον adiciatur hisce verbis, τὸς φρηροὶ ἀπήραρον, οὐ Κλεόμωρον δὲ, locus integer erit; nec indigebimus excusatione vulgari, quasi sit heic ἀνακόληθον ἔστι, quo sæpe sine causa recurritur. versu post hunc tertio Προθύος λέξαντες, integrius erit Προθύος δὲ λέξαντες. Origo scripturæ mutilatæ, de similitudine litteræ Δ cum λ, quatum altera est in δὲ, altera λέξαντες inchoat.

αἱ ἀρεσάτωσιν, qui.

* 596, E. Qui sint οἱ ἀρεσάτωσιν δημοσίαν, facilius verbis indicari posse videtur aliquibus; quam reable ostendi, quæ vox subintelligatur. Nam Xenophon in libro de Lacedæmoniorum republica, mentionem horum faciens: Sunt, inquit, illi ἀρεσάτωσιν, quicumque cum paribus, eodem contubernio videntur; ut haruspices, & medici, & tibicines, & copiarum apud impedimenta præfecti, & qui supra sponte militant. Hæc tamen verba quum diligenter considero, præsertim quod ait, ὅσοι οὐ σκωλοῖσιν ἢ ὁμοίαν, in eam venio sententiam, vt existimem in his, οἱ ἀρεσάτωσιν δημοσίαν, subaudiri σκωλοῖσιν: idque adeo manifestissime postea patet e dicti libri verbis, quæ leguntur in extremo, quum δημοσίαν σκωλοῖσιν expresse nominat, vti mox videbimus. Idem quoque Turnebum statuisse, virum in litteris cum paucis omnino conferendum, monuit me Guilælmus Canterus meus. Vnum addo, videri mihi

σὺ σκωλοῖσιν ἢ ὁμοίαν.

δημοσίαν σκωλοῖσιν.

δημοσίαν σκωλοῖσιν esse aliam ab ea, in qua rex cum polemarchis verfabatur, adeoque proximam a regia, destinatum iis, quicumque belli præsertim tempore publico quodam munere fungerentur. Potest hoc ex illo, quem dixi, Xenophontis libro intelligi; quum refert, non domi, sed foris præstantes vel cenantes reges, ad σκωλοῖσιν δημοσίαν fuisse remissos. Sic enim in extremo dicti libri, p. 690, C. scriptum reperimus: ὅπως ἔστι καὶ οἱ βασιλεῖς ἔχουσι (scilicet ἢ σκωλοῖσιν βασιλικῆς) σκωλοῖσιν, σκωλοῖσιν αὐτοῖς δημοσίαν ἀπέδειξε. Vides post βασιλικῆς, sequi δημοσίαν σκωλοῖσιν, qua regibus vti liceret, extra societatem suam foris præstantibus.

ἢ ὅπως σκωλοῖσιν ἢ ἔχουσι σκωλοῖσιν ἢ βασιλικῆς.

596, pro οἱ μὲν ἵπποι, lego cum Pircamero ἵπποις. Nam vertitis non equos, sed equites. H. Stephanus hinc in marginem editionis secundæ trāstulit.

* 601, D. In his verbis, ὡς ἐπεὶ πῦρ δὲσ ἀίψα οὐκ ἐγγίγνοντο ἐκ ταύτης, ὅπῃ πέμπων ἐμνήσαντε, cum ceteris, abundare rursus alterutrum ex his, vel ὡς, vel ὅπῃ, existimari posset; nisi πλεονασμὸν, quemdam Atticum prius in huiusmodi genere loquendi notassem p. 382, D. & 500, B. Heic quidem prius illud ὡς irrepsisse videri queat de præcedentis vocis ἕνεκα vltimis litteris es, quibus cum ὡς similitudo quædam. Tale quiddam & paullo post sequitur, p. 604, C. γρόντες οἱ Μαντινεῖς, ὡς εἰ μὴ ἀποκρούσονται αὐτοῖς ὅπῃ πολλοὶ σπῶν κατακλονήσονται. Nimirum & heic illud ὡς, ex vltimis eius vocabuli Μαντινεῖς litteris manasse videri

A posset; nisi πλεονασμὸς hic tot locis occurreret.

606, E. Non potest hoc loco recte legi σιωπεῖσθαι, quum verbum illud ne Græcum quidem sit. Quamobrè arbitror equidē vel σιωπεῖσθαι quod interpretando expressi, vel aliud simile substituendum. Pircamerum certe aliter legisse vel ex eo patet, quod enumerandi verbo id, quod suis in codicibus repererat, expresserit.

608, C. pro εἰς γαλαχόρου, non dubito restituendum εἰς γαλαχόρου. Quippe Neptuni, cognomento γαλαχόρου, meminit Pausanias, sic Laconum Dorumque lingua dicti, qui communi est γαλαχόρος, terram continens, vel qui terræ invehitur. Et notum est idem Neptuni epitheton ex Homero, ποτήρις que ceteris. Hen. Stephanus hinc editione secunda margini adscripsit.

Ibidem, E. In his verbis, καὶ τὸ μὴ πρὸς τὴν πόλιν παρεσθῆεν αὐτὸν ἐπὶ αὐτοῖς, ἢ δὴ ἔδωκεν ἀρραλῶν πρὸν ἔδωκεν, arbitror expungendam esse μὴ particulam, post μὲν collocatam; vt ea sententia sit, quam expressi. Videtur quidem μὴ, propter similitudinem cum μὲν, irrepsisse.

610, E. Male scriptum in omnibus libris, etiam H. Stephani, hæc tenus editis legitur εἰ αὐτὸν διωπατὶ γυμνασίου, quum legendum sit, εἰ αὐτὸν ἀδιωπατὶ. Nam propterea nobis aliquid comparamus, vt amissis aliquando viribus, non nihil præsidij nobis restet.

* Hanc emendationem H. Stephanus hinc tacite surreptam editione sua secunda in cōtextum transtulit. Depravata tamen in priori reperitur.

* 611, A. In hisce verbis, ἐλπίζω ὅτι χεῖρ, ὡς ἀνδρῶν ἀγαθοῦ μέγιστον, ἢ κακοῦ αὐτοῖς γυμνασίου, mihi non est dubium, rursus illud ὡς superfluum esse.

AD LIBRUM VII HISTORIARVM GRÆCARVM.

AD LIBRUM VII HISTORIARVM GRÆCARVM.

P Ag. 616, C. Haud scio, quid hoc loco sibi velit verbū ἐδῆτο, ne qua ratione cum ceteris coherereat. Fortassis ἐκείθεν legendum pro ἐδῆτο, qua scriptura nihil commodius, ἐκ ἢ ἐπὶ τὰ δάδων αἰίσαντο, ὅπου ἐκείθεν ἐκείθεν, de stramentis surgebant, vbi quisque cubabat. * Hen. autem Stephanus, ne lectionem hanc admittat, vide quam multa retinendi ἐδῆτο causa subintelligere nos velit: vt scilicet ἐκ ἢ ἐπὶ τὰ δάδων αἰίσαντο, ὅπου ἐδῆτο ἐκείθεν, tantumdem sit, ac si scripsisset Xenophon, ἐκ ἢ ἐπὶ τὰ δάδων αἰίσαντο, καὶ ἀναστῆτες ἐπορεύοντο, ὅπου ἐδῆτο ἐκείθεν. Bellus sane subaudiendi modus. Si surgentes abibant, quo abeundum singulis erat, ab irruentibus Thebanis opprimi non poterant, quod eis arma corripere licuisset. Id autem faciendi copiam non habebant de stramentis primum surgentes, vbi quisque cubabat, vt e nostra lectione colligitur. Ego vero quum talia scribit Stephanus, sane dubitare soleo, quonam loco cerebrum gestet is vir, qui Germanis cerebrum in plantis collocat.

* 619, C. Locus hic, Ἐναντία Θηβαίως Λακεδαιμονίαν ὅ, cum ceteris, sic & emendandus, & supplendus mihi videtur, ὡς χεῖρ ἐν εἰη αὐτοῖς εἰς Θεσπλίαν ἔναντία Θηβαίως πέμπειν. Λακεδαιμονίαν ὅ [λεχόντων] ὡς εἰς τὴν Λακωνικῆν. Ita enim integer erit.

* 620, A. In istis, ὅπου ὅτι γαλαχόρου ὅπῃ πρὸν, scribetur rectius, ὅπου ὅτι γαλαχόρου ὅπῃ πρὸν. Nam illi ὅπου responderet hoc, quod sequitur, ἐν ταῦτα οὐκ ἔστι.

Ibidem, C. pro ὅτι νίκης τὸ μέγιστον, legendum erit τῆς δὲ. nam alioqui deesset aliquid. Hoc autem mo-

modo non erit necesse vel aliud π, vel καί sequen-

623, A. Malo sequi aliorum librorum auctoritatem, qui καί τῶν προσηγοριῶν ἀεὶ τὴν ἔχουσιν, quam Florentina & H. Stephani editionis. Nam ἀεὶ referitur ad Epaminondam. Stephanus quidem editione secunda sic in contextu scripsit.

625, C. pro ἐν τῷ πρώτῳ, repono ἐν δὲ τῷ πρώτῳ. H. Stephanus hinc ad marginem editione secunda transtulit.

Ibidem, B. pro οἱ δὲ ὅτι πρὸ τείχεος, puto legendum οἱ μὲν τῶν ὅτι πρὸ τείχεος, sicut paullo post etiam loquitur, οἱ δὲ ὅτι τῶν τείχεων. H. Stephanus hinc sumtum editione secunda margini adscripsit.

*Ibid. C. οἱ ἐξω ἀλόμενοι, non est qui extra urbem intercepti fuerant, minus etiam mutandum in οἱ ἐξω ἀλόμενοι, quod ab H. Stephano profectum: sed scribendum οἱ ἐξω ἀλόμενοι, qui de muris & turribus extra urbem & arcem saltabant. Sic antea nimirum versibus aliquot dixerat ἐξήκοντος, desiliebant.

*627, C. Deest in his negatio, ὡς γὰρ πρὸς αὐτῶν (cum interiectis) ἀφικέσθαι: adeoque scribendum, ὡς γὰρ οὐ πρὸς αὐτῶν ἀφικέσθαι.

*633, E. Scio, qua possit ratione defendi, quod legitur heic, ὡς ἐθιμίων: sed in ea tamen opinione sum, ut existimem, rectius scribi ὡς ἐθιμίων, videlicet ἑθιμίων. quod linea proxima præcessit. Et proficiscuntur ex abbreviaturis Græcorum huiusmodi menda.

*634, E. Non ὡς ἐν τῇ ἐαυτοῦ πόλει ἔχοντες, sed cum aliis rectius, ὡς ἐν τῇ ἐαυτοῦ πόλει ὄντας, omnino legendum.

*635, A. Loco verbi περὶ ἀποκαθάρσεως repono περὶ καθάρσεως. Quippe δικαίως περὶ ἀποκαθάρσεως recte dicitur, in significatione prouocandi.

*636, C. In his, καὶ τῶν ἐαυτοῦ πατρὸς δῆμων, legendum haud dubie αὐτοῦ, scilicet ἀφικέσθαι. Absurdum enim dicere Pellenenses suomet cum populo bellicum gessisse.

*Ibidem, E. Corruptum esse in his, νομίζοντες ἕως αὐτῶν ἀποκαθάρσει τῶν Ἀρχαίων, verbum illud ἀποκαθάρσει, fatentur etiam eruditissimi; quorum vnus pro ἀποκαθάρσει, potius καθάρσει reponendum putat, me nequaquam assentiente. Nam germanum heic Xenophontis verbum ἀποκαθάρσει restituendum dico, vitiose mutatum in ἀποκαθάρσει, propter similitudinem litteræ κ cum littera β, instar u Latini scripta, more veterum. videtur autē Xenophon verbo ἀποκαθάρσει primo παιδείας libro, p. 20, C. quum ait, καὶ αὐτοῦ οὗ πατὴρ (cum interiectis) ἦ Κύρον ἀπεκάλεσε, Cambyses pater Cyrum reuocabat. Idem verbum & supra repurgauimus libro 1111 παιδείας, ad pag. 105, B. vbi pro ἀπεκάλεσε scriptum legebatur ἐπέκαλεσε. Exaratis his, Stephanum quoque deprehendi coniecisse scribendum ἀποκαθάρσει.

*637, B. Bis heic in vna voce peccatum. Quip-

pe non legendum, εἰ μὴ αὐτῶν, nec linea sequente, τῶν ὑπὸ τῶν πολιτοκροῦντων: sed utroque τῶν. Non enim ad τῶν referendum, sed ad λόγον, quæ vox præcessitante τῶν posita. Quum hæc iam ita notassem, & alterius editionis Henrici Stephani liber Praga tandem mihi missus esset; inueni hoc quoque ab eo relatum in adnotationes editionis Xenophontæ secundæ.

*641, B. Corrupta sunt istæ, καὶ ἄνευ ἐπαλιάνου, καὶ ἔλεγον ἀπαγγέλλοντες, omninoque sic emendanda, καὶ εἰ ἄνευ ἐπαλιάνου, ἔλεγον ἀπαγγέλλοντες, cum reliquis, quorum sensum rectum interpretando expressimus. Henrici Stephani lectio diuersa, οἱ δὲ ἄνευ, tametsi bona non sit, facile tamen ad eundem cum hac sensum redigi potest, si scribatur, εἰ δὲ ἄνευ ἐπαλιάνου, ἔλεγον ἀπαγγέλλοντες. Nam καὶ quoque tollendum ante verbum ἔλεγον.

*642, E. Leue quiddam esse videtur, sed recte consideranti leue non est, quod in his, οὐδὲν μοι δοκεῖ αὐτῶν ἐλλείπειν, articulus a librariis omissus est.

Scripsit enim Xenophon, οὐδὲν μοι δοκεῖ αὐτῶν ἐλλείπειν. In his enim est δευτέρου π, quod respicit ad Epaminondam, de quo sermo est. Nec indicassem hoc, nisi statim pagina tertia 644, C. simile quid occurrisset in his, καὶ ἄνευ ἀποκαθάρσεως ἐν τῇ πόλει. Nam & ista sic integranda, ὡς τῶν τείχεος ἐν τῇ πόλει οἰκίας. Item paullo post initium libri de Agesilao, 652, B. βουλευομένων περὶ τῶν Λακεδαιμονίων. scribendum enim, περὶ Λακεδαιμονίων, sicut etiam sequitur καὶ περὶ συμμάχων, non καὶ συμμάχων.

Periit autem περὶ hoc loco, propter vltimam syllabam præcedentis τῶν οmissum. Sic in 111 ἐλλωκῶν, p. 498, B. legitur, ἀπαγγέλλει Τισσαφέρνη: quod cum articulo rectius in Agesilao Xenophontis ἀπαγγέλλει τῷ Τισσαφέρνη scriptum reperitur. Sic & eodem ἐλλωκῶν libro, 500, D. αἰδομένους τῶν ἀρσινόων, pro quo Xenophontis Agesilaus habet, αἰδομένους τῶν ἀρσινόων, recte, versa vero vice legitur in ἐλλωκῶν 501, A. παῖτα τῶν δεινῶν, quod in Agesilao p. 656, C. παῖτα δεινῶν παρῶν. Sed hæc vno loco notasse, fatis est.

*643, D. Arbitror rectius legi μηδὲν πλεον μαχεῖσθαι περὶ ὀλίγων πολλοὶ ἔντες, quam μηδὲν πλείονες, quod erat in editione prima Stephani. Secunda vero, lectionem meam margini adscripsit.

646, A. In omnibus editis hæc enus libris ὅτι καίρας legitur, quomodo Bilibaldus etiam vertit, nimirum opportune. Sed scribendum ὅτι κέρως, colligitur ex sequentibus illis εἰς μέτωπον, cū sequentibus.

Ibidem, E. Verbum συννενοηκότες prorsus huic loco non quadrat. *Ego, primum vt aliqua esset sententia, sic verti, quasi συννενοηκότες scripsisset Xenophon. Deinde locum diligentius intuens, hoc ideo verum esse deprehendi, quia statim de iisdem peditibus αὐτοῖς & cetratis subiicitur, ὡς κραπιώτες. Hinc enim dubitari de præcedenti συννενοηκότες nequit.

Articulus defectus. al. ἰδέειν. πείν.